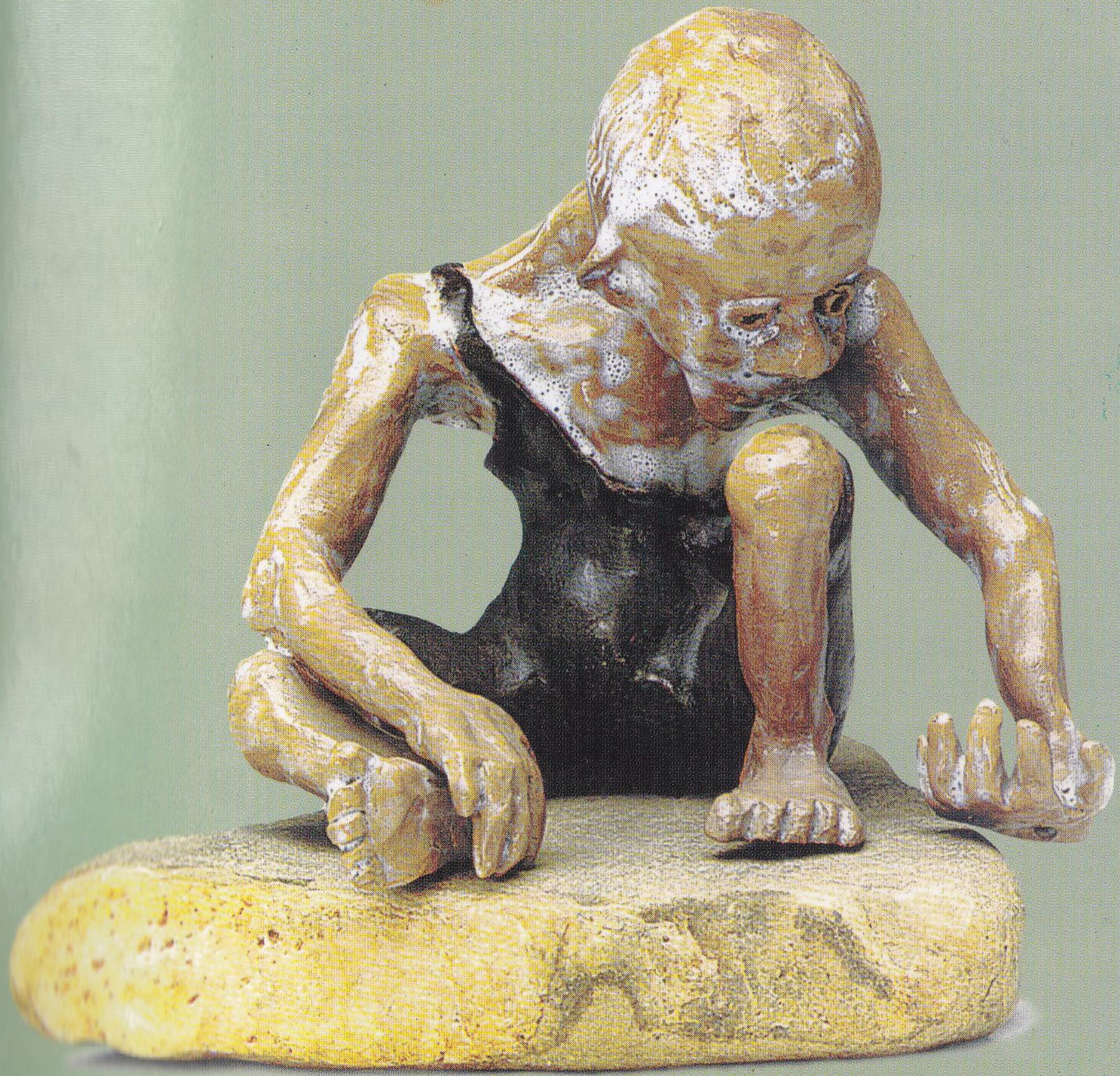

தாய்தலை வடிவ

எஸ். நரீஷுத்தன்

மறைத்தலின் அழகு

எஸ். நஸ்ருதீன்

MARAITTALIN ALAGU / Short Stories / Author: S. Naseerudeen© /
First Edition: 15 December, 2002 / Pages: xi+91 / Published By:
'Moontravathu Manithan' Publication, 143, Muhandram Road,
Colombo-03. Sri Lanka. Phone: 074 721048, 077 7389127 e-mail:
3man@slt.net.lk / Publication No: 18 / Cover: Berta Brodesser / Design:
AM.Rashmy / Printed By: MBL Print, 465/1, Galle Road, Colombo -03.
Sri Lanka. Phone: 01 589606, 077 7389127 / Prize: Rs. 140.00

இது-

- இப்னு அறவி (றஹ்)
- இமாம் கஸ்ஸாலி (றஹ்)

ஆகியோருக்கு

பதிப்புரை

எழுத்தாளர் எஸ். நஸீருதீனின் மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி இது. இத் தொகுதி 'மூன்றாவது மனிதன்' பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளிக்கொணரப்படுவதையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். இதற்கு முன்னர் வெளியிடப்பட்ட இரண்டு தொகுதிகளாகிய 'நல்லதோர் வீணைசெய்தே', 'பெண் ணே போற்றி...' என்பவற்றிலிருந்து சற்று மாறுபட்டதாக வாசகரஞ்சகமான முறையில் இதனை வெளியிட வேண்டுமென்ற அவாவே இதன் தாமதத்திற்குக் காரணமாகும்.

சமார் ஒரு வருடகால முயற்சி இதற்குத் தேவேப்பட்டது. இருந்தும் இலக்கிய ரசனைமிக்கதாகவும் உணர்வுகளை உரசக்கூடியதாகவும் இருந்தல் சுகமானது எனும் நமது கோட்பாட்டுக்கமைய அதனை யதார்த்தமாக்க முயற்சித்துள்ளோம்.

சம்பவங்களின் கோரவையாகவிருந்த சிறுகதைகளும் நெடுங்கதைகளும் சம்பவங்களுடன் பயணித்து, சம்பாஷணைகளால் பரிணமிப்பது மட்டுமல்லாது கோர்ப்பவரின் உள்ளுணர்வாலும் உயிர்த்துடிப்பான உரைகளினாலும் உயர்த்திற்கு கொண்டு செல்லப்படுகின்றன.

தற்கால எழுத்துத் துறை வித்தியாசமானவர்களால் வெற்றி கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த வித்தியாசமானவர்களுள் எஸ். நஸீருதீனும் ஒருவர் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விடயம். உருவகங்களின் உத்திகளை உள்வாங்கி, உணர்ச்சிகளை உரைகளாக்கி வெளிப்படையாகப் பேசுவதன் மூலம் வெற்றிகண்ட எழுத்தாளர்களுள் இவரும் ஒருவர்.

எழுத்தினை ஆளுகின்ற இவரது ஆற்றல் ஓவ்வொரு சிறுகதையிலும் ஒளிந்திருக்கிறது. மனிதாபிமானம் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ழுரணத்துடன் ஒன்றிய புனிதத்துவம் புலப்படுகிறது.

பத்தோடு பதினொன்றாகப் பவிசிழுந்து போகாமல் சாகாவரம் பெற்ற சங்கதிகளுடன் சரசமாடும் நோக்கும், சர்ச்சைக்கு ஆளாக்கும் சங்கடமான விடயங்களைக்கூட சந்திக்கு இழுத்து வந்து சத்திர சிகிச்சைக்கு உள்ளாக்கும் துணிவான போக்கும் நல்லீருத்தீன் ஒரு நல்ல படைப்பாளி என்று பறை சாற்றுகின்றன.

படைப்புத் துறையில் அவர் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை நான்றிவேன். அவரது எதிர்பார்ப்பு ஒன்றே: அதுதான் தனது ஆத்மாவின் தரிசிப்பு, அந்தத் தரிசிப்பின் தெளிவான ஒளி எங்கும் பிரகாசிக்க எங்கும் நிறைந்தவனை வேண்டுகிறேன்.

இந்தப் படைப்பினை பதிப்பித்த 'மூன்றாவது மனிதன்' வெளியீட்டுப் பதிப்பகத்தாருக்கு எனது நன்றிகள்.

டாக்டர் எஸ்.நஜீமுதீன்
(எம்.பி.பி.எஸ்., டீ.எப்.எம்)
சாய்ந்தமருது.

05-11-2002

முன் னுரை

இலக்கியம் - அது சார்பான எழுத்தாளன் போற்றுதலுக்கும் - பெருமைக்கும் உரியவன் என்பது இற்றை வரை வெறும் வாய் வார்த்தைதான். அவன் புதிதாக ஒன்றைப் படைக்க - அது ஏற்கனவே இருந்ததாயினும் அவனால் முதலில் வெளிக்கொணரப்படுவதால் படைப்பாளியாகிறான் ஆயினும் எமது சமூகம் அவனைச் சரிவரக் கொண்டாடியதில்லை. சட்ரீதியாகவும் அவன் இங்கு தோற்றவனாகிப் போனான். இதையே புதுமைப் பித் தன் "எழுத்தாளனின் வாழ்வு அபாயகரமானது" என்றார். அவர் இதை தனக்கான அங்கீரம் கிடைக்காது போயிற்று என்று கூறியிருக்கமுடியா. அவர், அவரது 'கண்மணிக்கு' எழுதிய கடிதங்களுடு அவர் அனுபவித்த வறுமையை - உள்சிக்கல்களை - வாழ்க்கை கற்றுக்கொடுத்த பட்டறிகிற பாடங்களை அனுபவித்து ஒய்ந்ததும், மரணப்படுக்கையில் உதிர்த்த வார்த்தைகள் அவை.

உண்மையான எழுத்து என்பது ஆழமான, நுண்ணிய பார்வைக்குரியது. அது ஆன்மாவுடன் முரண்படாதவனாலேயே சாத்தியமாகிறது. நல்ல இலக்கியம் வளர்த்தவர்களைல்லாம், வெளிச்சட்டங்களைவிட தங்களது மனசு - ஆன்மா சொல்லுவதற்கு துரோகம் செய்யாது வாழ்ந்ததை நாம் காணலாம். இதை எப்படியாவது அடையவேண்டி - அயராத தேடலுடன் அவர்கள் இருப்பார். அப்போது கிடைக்கிற தெளிவு, அவர்களை களிகொள்ளச் செய்கிறது. உண்மை இன்பம் - அல்லது தான் எது என்கிற தெளிவு ஓரளவாவது கிடைத்துவிடுகிறது. அப்போது வெளியிலிருந்து வருகிற புகழ்ச்சிகள், பரிசுகள் அவர்களை ஒன்றும் செய்வதில்லை.

ஒரு நல்ல எழுத்தாளன் தன்னுடைய எழுத்து விலை போகவில்லை என்று புலம்பமாட்டான். அவன் தன்னுள் காண்கிறதை - பரிநிர்வாணமாக வெளியே கொட்டுகிற பணி மட்டுமே அவனுக்கானது. அவனுக்கு எந்த வியாபார உத்திகளும் தெரியா. இன்றைக்கு இலக்கிய உலகைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற எந்த குழுமுறைக்கும் உட்படாதவன் அவன். வருகிற காலம் என்னைக்

கொண்டாடும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் அற்றவன். தேடலும். கொண்டாடுதலும் வாசகனைச்சார்ந்தது. குழு முறைமை சில நல்ல படைப்புக்களைக் கூரம் கட்டியிருக்கின்றது. அது நமக்கான இழப்பே தவிர எழுத்தாளனுக்கானதல்ல. அவன் எழுதி முடித்ததுமே, மனத்திருப்தி அடைந்து விடுகிறான்.

'சிறுக்கை எழுதுவது எப்படி ?' என்ற கேள்விக்கு ஒவ்வொரு பத்திரிகை, சஞ்சிகைக்குமென தனித்தனி செல்லுகை இருக்கும். அதற்கு ஏற்றபடி எழுதினால், வெற்றிதான் எனத் தமிழக புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் ஒருவர் ஒரிடத்தில் சொல்லியிருந்தார். இது மாவால் ஆன உணவுப் பண்டங்கள் விற்கிறவரின் கூற்று என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன். எனது நல்ல (பிரசரமானவற்றிலிருந்தான் ஒப்பீட்டில்) ஓரிரு கதைகள் கூட ஒரங்கட்டப்பட்ட போது, அது சரிதான் போலிருக்கிறது எனப்பட்டது. அவர்கள் மறைமுகமாக அதாகப்பட்டது 'நீங்கள் இந்த வரையறைக்குள் மட்டும் நின்று எழுதும்' என கட்டளையிடுகின்றார்கள்.

உண்மையான எழுத்தாளன் இந்த வரையறையெல்லாம் தாண்டியவன். கடமை, தனிப்பட்ட ஆளுமை (personality) ஆகிய இரு துருவ வாழ்வில் தனது ஆளுமையே, தானாகக் காண்கிறவன். இதை இன்னும் விரித்துச் சொன்னால் கால, இட கடமைப்புகளுக்கெல்லாம் அப்பாலானவன். அதனாலேயே- அவர்கள் சட உலகத் தேட்டங்களுக்கு முந்தாதிருக்கின்றனர். இது மற்றவர் பார்வையில், பிழைக்கத் தெரியாதவர்களாக்கியிருக்கிறது.

எழுத்தாளனின் சகம், சந்தோசம் என்பதுவெல்லாம் வேறானவை. அவன் அடைகிற பேரின்ப நிலைகள் சாதாரணமானவையல்ல. அவன் ஒரு யோகியை மிக அண்மித்தவன். என்னால் அப்படித்தான் அவர்களை எடைபோட முடிகிறது. இருவருமே குறித்த கணப் பொழுதில் வாழ்கிறவர்கள். எதனோடும் ஒப்பீடு இன்றி அதனை அதுவாகவே காண்கிறவர்கள். யாருடைய அங்கீகாரமும், புகழும் அவர்களுக்குப் பொருட்டல்ல. ஆழமான ஒருமித்த மனார்ப்புடன், தன்னைத் தொலைக்கிற தனிமையை யாசிக்கிற யோகிக்கும் அவனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருக்கும். ஆதலால் ஞானியைப் போலவே

அவனும் தன்னை உணர்ந்ததால் கர்வம் கொண்டவனாகவும்-மற்றயவர் புலன்றிவுக்குத் தெரிகிறான். இதை கீழே வரும் சிறிய உதாரணம் கொண்டு புரிய முடியுமென நம்புகிறேன்.

பாரதியின் அத்வைதப் பாடல்களை விளக்க ஓரளவாவது ஞானம் வேண்டியுள்ளது. "காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா" என்பதன் விளக்கவுரையை பாரதி மட்டுமே உணர்த்த முடியும். பாரதி அனுபவித்ததைக் கூடச் சரியாகக் சொல்லிவிடவில்லை என்பதே உண்மையானது. அவன் சொல்ல ஆசை கொண்டது சரியாக எழுத்தில் வந்து விழாது. ஏனெனில் அவன் அனுபவித்த கணப்பொழுது வேறானது. அங்கு அவன் எல்லாப் புலன்களையும் ஒன்றித்து- பின்னால் அவை காணாதுபோய்- தன்னை இழந்த நிலையில் பரவச நிலைப்பட்ட கணப்பொழுது அது. அந்த ஆழ் மொனத்திலிருந்து விடுபட்டு, எல்லாப் புலன்களும் செயலற்ற, நிஜூ தரிசன உலகில்- புலன்றிவிற்குப்பட்டு எழுத்துருப் பெறும்போது குறை வந்தே தீரும். இதனால்தான் எழுத்தாளனுக்கு இலகுவில் திருப்தி வந்துவிடுவதில்லை. ஆங்கில இலக்கியவாதி ஒருவன் மரணத்தறுவாயில் நின்றபடி நண்பனிடம் சொன்னான்: "நண்பா, தயவுசெய்து எனது எல்லா எழுத்துக்களையும் எரித்துவிடு" என்று.

ஒரு யோகி, கர்வம் களைந்தவன், நாளையை நம்பாதவன், தான் - தனது குடும்பம் எல்லாவற்றின் மீதும் பற்றற்றவன், எல்லாவற்றிலும் 'உண்மை' என்கிற ஒன்றையே காண்கிறவன், தன்னை திறந்த புத்தகமாக வைப்பவன், பரிசல் - இரந்து வாழ்கிற வாழ்வை பெருமையாக நினைக்கிறவன்.

இலக்கியவாதி கூட, மனன் பிரதானி என்று இரந்துபட்ட வாழ்வதான் வாழ்ந்திருக்கிறான். ஆயினும், தன்னொளி கெட விட்டதில்லை அவன். யாராயிருந்தாலும், உள்ளைத் உள்ளபடி சொல்ல அஞ்சியதில்லை. இதை நாம் அன்றைய ஒளைவை தொடங்கி இன்றைய ஞானி வரைக் காணமுடியும்.

பாரதியில் எனக்கு எது பிடித்தது என்றால் அவனது தலைப்பாகையுடன் நிமிஸந்த நடையும், அஞ்சாமையும் என்பேன். அவனை அவ்வாறு அறிந்த அவனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருக்கும். ஆதலால் ஞானியைப் போலவே

பின்னரே அவன் எழுத்தை நாம் உணர முடியும். அவனிடம் சூர் மிகுந்து வீசிய அறிவைப் புரிய முடியும். அவனுக்கு வாய்த்த சூழலை விட, நமது நாட்டின் சூழல் இலக்கியவாதியின் தேவையை அதிகரித்திருக்கிறது.

தனி இலக்கியவாதி சமூகத்தைச் சீர் செய்ய முடியுமா? ரஷ்ய வரலாறு, காந்தியின் சத்தியசோதனை, வியட்நாமிய விடுதலை, நெல்சன் மண்டேலா, மார்ட்டின் லூதர் கிங்... இப்படி நிறையச் சொல்ல முடியும். நாம் அந்த அளவில் இல்லாதுபோயினும், உள்ளவரை உண்மையாயிருக்க முனைவது அவசியமல்லவா?

சரிநிகள் சமானமாக நின்று பார்க்கிற மனம் வேண்டும். எல்லா மனிதர்களையும் அன்புடன் நோக்குகிற பார்வை வேண்டும். நமது எல்லா பெருமையிகு, பழுமையிகு கலாசாரங்களையும் ஆழப் புதைத்துவிட்டு - நமது அடிமைப்பட்ட மனங்கள், மேற்கை ஆவாதிக்கிற நிலையை ஆராய்கிற - தேடுகிற ஆவல் வேண்டும். புகழுக்காக இழிநிலையில் இறங்கா சுயம் வேண்டும். எனது இந்தச் சிறுக்கைகளைப் பற்றி இங்கு பெரிதாக எதுவும் சொல்ல வரவில்லை. ஓரளவாவது எனது தேடுகை சரிதான் என, என்னுள்ளேயே நம்ப இவை வழிவகுத்துள்ளது என்கிற ஆறுதல் மட்டுமே இப்போதைக்கு.

‘மறைத்தவின் அழகு’ கதை முடியவில்லையே என்றார்கள் சிலபேர். சிலர், “உனது கதை விளங்கவே கஷ்டமாக இருக்கின்றது” என்றார்கள். ‘அவனும் இரு குரோட்டன்களும்’ கதையில், “என்ன பைத்திய உணர்வுகளும், செயற்பாடுகளும்” என்றார்கள். வேறு சிலரோ “பாடசாலையுடன் போயும் போயும் பஸ் பிரயாணத்தையா ஒப்பிடுவது” என்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இன்னும் பதில் சொல்லவில்லை: இனியும் அப்படியே. இத்துடன் வண்ணதாசனின் ‘கலைக்க முடியாத ஒப்பனைகள்’ சிறுக்கை ‘யாதும் ஒன்றாகி’ கதை எழுத்த தூண்டுகோலாக இருந்தது என்பதையும் இங்கு நன்றியுடன் சொல்லியாக வேண்டும்.

எனது எழுத்து ஓரளவாவது வளர்ந்துள்ளதாயின் அதற்கு எனது வாப்பாவே முதற்காரணம். எனது எல்லா நடவடிக்கை - வாழ்க்கை முறைமைகளிலும்

அவராகவே இருந்திருக்கிறேன் - இருப்பேன் என்றுபடுகிறது. எனக்கு அவர் மிகவும் பெரியதொரு யோகி, குரு. அவரைப்பற்றி தனியாக ஒரு நாவல் எழுதமுடியும்.

அடுத்ததாக -

சகோதரர் டாக்டர் எஸ்.நஜிமுதீன், சகோதரர் முன்னாள் முஸ்லிம் கலாச்சார அமைச்சின் செயலாளர் ஐனாப் எஸ்.எச்.எம். ஜெமீல், கவிஞர் ஏ.இக்பால், கவிஞர் சோலைக்கிளி, நண்பர் றஷ்மி, நண்பர் எம்.பெளஸர், எழுத்தாளர் உமா வரதராஜன் ஆகியோரை நன்றியுடன் நினைவுகூருகிறேன்.

எனது கதைகளை வெளியிட்ட:

மூன்றாவது மனிதன், தினக்குரல், ‘மிர்ஆது’ 2001 (அட்டாளைச்சேனை கல்விக் கல்லூரி மலர்) ஆகியவற்றிற்கும் எனது நன்றிகள்

“ஆதியிலே விட்ட பட்டம்
அகண்டமெல்லாம் ஆடுதடி
ஆதியைப் போல் நானும் விட்டேன்
ஆதிலீலை பங்குகொண்டேன்
காற்றாடி கட்டும் காளி
கையினுள் ளே முளைத்துவிட்டாள்”

நன்றியுடன் புதுமைப்பித்தனின் இவ் வரிகளை உங்களின் சிந்தனைக்காய் விடுகிறேன்.

அன்புடன்,

எஸ்.நஸீருதீன்,
'ஹிபாயா மன்ஸில்',
அக்கரைப்பற்று -02

01.11.02

...யார் அழித்தாரோ?

சாய்ந்தமருதூரில் ஒதுக்குப் புறமாக அந்த ஆறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஊரை நீளவாக்கில் பிளவு படுத்தியதாக ஓடிக் கடைசியில் கடலில் வந்து கலக்குமது. கரைவாகு ஆற்றின் கடைசிக் கிளையது. அதன் இரு புறமும் எல்லாப் பரப்பிலும் ஓங்கி உயர்ந்தபடி தென்னை மரங்கள் நின்றிருந்தன. கடலின் ஓய்வில்லாத சப்தம் கேட்டபடியே இருக்கும். மக்கள் இன்னமும் அதை வெற்றுக் காணிகளாகவே விட்டு வைத்திருந்தனர். ஆண்டு தொள்ளாயிரத்து தொண்ணாற்றொன்று. ஆவணியின் ஒரு திங்களிரவு நள்ளிரவு நேரம் தென்னை மரங்களிடையே அந்த வாடி தனித்துத் தெரிந்தது. பனிரெண்டு பேரளவில் அங்கு நெருக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். யாரையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற ஆவல் அவர்களில் தெரிந்தது. இரவின் இருட்டு. அவர்களின் மௌனம் எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஒரு பயந்த நிலையை அவ்விடம் தோற்றுவித்திருந்தது. எனினும் பிறந்தபோதே, கத்தியபடி வந்த மனுவுக்கு மௌனித்திருத்தல் சாத்தியமானதா? ‘கசமுசா’ வென்ற உரையாடல் துவங்கிற்று. ஒரு வேளை தத்தமது அச்சத்தை அகற்றுகின்ற நிகழ்வாகவும் அது இருக்கக் கூடும். திடீரென சபை மௌனமாயிற்று. சற்றுத் தூரத்தே வெள்ளையுடை தரித்த அவர்களின் ‘நீதிபதி’ வந்து கொண்டிருந்தார். ‘கடல் லாம்பு’ கொழுத்தப்பட்டது. அறையில் முகங்கள் விளங்கத் துவங்கின.

‘நீதிபதி’ வத்தீப் மௌலவி மண்சவரில் முதுகு படும்படி வாகாக உட்கார்ந்தார். ‘ஐரி’கள் என்கின்ற இரு ‘மௌலவிகள்’ அவரின் இரு புறமுமாக உட்கார்ந்தனர். நீதிமன்றம் துவங்கிற்று. வத்தீப் மௌலவி நீண்ட ஆகிருதியான உடலைக் கொண்டிருந்தார். வெள்ளை நிற அரைக்கைச்சட்டை. அதே நிறத்தில் லோங்ஸ். அழகிய சிறிய தாடி, இன்னமும் மொத்தமாக வெளுக்கவில்லை. பூவேலைகளுடன் கூடிய வெண் தொப்பி. நீண்ட நாசி, தீட்சண்யமிக்க கண்கள். நீள வாக்கில் ஜந்து மடிப்புகளையும், தொழுகையால் ஏற்பட்ட வடுவையும், தாங்கிய

பக்கம் 01	மறைத்தலின் அழகு
09	பெண்ணே போற்றி
19	நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே
29	அவளும் இரு குரோட்டன்களும்
39	பே(ஆ)ராதனை
51	யாதும் ஒன்றாகி
58	முடியாத பயணம்
67	புக்களின் யாசிப்பு
77	மறைத்தலின் அழகு
84	‘சகி’ஜி சகித்தல்

முறைத்தலின் அழகு

நெற்றி, அழகான, சாந்தத்திற்குரிய அவரின் முகம் குழந்தைக்கு உரியதாயிருந்தது. பேச்சின்போது கூட, வயது வேறுபாடின்றி எல்லோரையுமே ‘வாப்பா’ என்கின்ற மிருதுத்தன்மை. இப்போதைக்கு இது நிற்கட்டும், அவர்களின் விசாரணை துவங்கியாயிற்று.

முதல் வழக்கின் எதிரி முன்னேவர, அவனின் மீதான குற்றப் பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. கண்கள் மூடிக்கிடக்க லத்தீப் உள்வாங்கினார். கொடுக்கல் வாங்கல் பிரச்சினை. ‘நீதிபதி’ எதிரியைக் கேட்டார். “இதைப்பற்றி ஏதும் சொல்ல விரும்புகின்றாயா? வாப்பா”

எதிரி மௌலவியை வெறித்துப் பார்த்தான். பதில் சொல்லவில்லை. இது அவனுக்கு அவமானகரமானது. ஊரில் தன்னைப் பற்றிய ஒரு பயந்த நிலையை உருவாக்கியிருப்பதாக நம்பியதைத் தவிடு பொடியாக்குகின்ற நிகழ்வு இது. ‘சண்டியன் சயிது’வைக் குற்றவாளியாக்கி, இன் னொருத்தர் கேள்வி கேட்பதா? ஆத்திரமாயிருந்தது அவனுக்கு. ஆயினும், ஊர் கூடி பள்ளிவாயிலுரூடு ஏற்படுத்தப்பட்ட நீதிமன்றமிது. ‘ஊரைப் பகைக்க வேண்டாம் - பகிரங்கமாக’ என மூடிவு செய்தான். தன்னுடைய சகாக்கள் மூவரையும் தேடிக் கண்களை அலையவிட்டான். பின்புறமாயிருந்து திடீரெனக் குழப்பமான குரல்கள் கிளம்பின. மௌலவி சப்தம் வந்த திசையில் பார்வையைச் செலுத்தினார்.

“யாரு வாப்பா அது? என்ன சப்தமங்க?” பின்னாலிருந்து ஒருவன் எழும்பினான். சபைக்கே அவன் ஊருக்குப் புதிசு என்பது விளங்கியது. மௌலவி பார்த்தபடி இருந்தார். அவனின் குரல் காட்டமானதாயிருந்தது.

“உங்களுக்கு யார் இந்த அதிகாரம் தந்தது?” “அவர் எதுக்காக உங்களுக்குக் கட்டுப்படவேணும்?”

சபை திடீரென விறைத்து, பின் எழுந்தது. ஏய், என்ன பேச்சுப் பேசறாய் நீ?...’ என ஆத்திரக் குரல்கள் எழும்பின மௌலவி அமைதியாக்கினார். பரிந்து வந்தவனை நோக்கினார்.

“தம்பி, நீ ஆரு ‘வாப்பா’? ஊருக்குப் புதிசா?”

“நான் இவரோட முத்தம்மாட சாச்சிட மகள்ள மகன். இதுவரையும் கொழும்புல இருந்துட்டு, நேற்றுத்தான் இங்க வந்தது”
“நல்லது, இதுல என்ன பிழையிருக்குதுண்ட கண்டாய்”

முறைத்தலின் அழகு

“இதுகள விசாரிக்கக் கோர்ட்டும், பொலிசமிருக்க உங்களுக்கு அதிகாரம் ஆர் தந்தது?..”

“தம்பி, முதல்ல ஊர் நிலைமை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“அப்படி என்ன நிலைமை? இங்க என்ன பொலிசில்லியா, கோர்ட்டில்லியா? நாம இலங்கையிலதானே வசிக்கிறம்?”

மௌலவிக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. வாயைத் தனது வலது கை விரல்களால் மூடிக் கொண்டார். பின்புன்னகை சிந்தியபடியே சொன்னார்.

“தம்பி, இப்ப வடக்கு, கிழக்கு நிலமையே வேறு ‘வாப்பா’. பொலிச, கோர்ட்டு எல்லாமே ஸ்ரேசனுக்குள்ள அப்படியே அடங்கிப் போச்சு. சகல நிருவாகங்களையும் இப்ப அவங் கதான் பொறுப்பெடுத்திருக்காங்க தெரியுமா?”

“நிருவாகம் சரி! இதையுமா?”

“ம! இதையும் தான். நம்முட பக்கத்து மாளிகைக் காட்டுல ஒரு காரியாலயம் திறந்திருக்காங்க. அங்க வந்து பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கச் சொல்லியிருக்காங்க தம்பி”. ‘தம்பி’ சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தான். இதை அவனிடம் சயிது சொல்லவில்லை. ‘அவர்களின்’ ஆதரவு சயிதுக்கு இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். இந்தக் ‘கிழவன்’ விஷயதாரி போலிருக்கிறது. தம்பி மீளவும் கேட்டான்.

“சரி, அப்படியானால் அவர்களைப் பகைத்துக்கொள்வதாகாதா? ஏன் அவர்களிடம் முறையிட முடியாது?”

மௌலவியின் முகம் வெறித்தது. ‘தம்பி’யை முறைத்துப் பார்த்தார். பதில் கறார்த்தனமாயிருந்தது. “தம்பி, நீ கூடப் பேசறாய். நம்முட ஊரால, பள்ளியால் எடுத்த தீர்மானம் இது. நம்முட பிரச்சினைய அவங்கள் எப்பிடித் தீர்க்கிறது?...”

“ஏன் தீர்க்கேலாண்டு சொல்கிறயள்? இத அவங்க அனுமதிப்பாங்களா?” சபை பொறுமையை இழக்க ஆரம்பித்திருந்தது. ‘இசு’ கொட்டுகிற சப்தமும், இவனென்ன கேள்வி கேட்கிறது? என்ற வகையிலான குசுகுசப்பும் கிளம்பிற்று. ஆனால் மௌலவி அசரவில்லை.

மறைத்தலின் அழகு

“அனுமதிக்க மாட்டாங்க. அனுமதி கேக்கத் தேவையில்ல அவங்கட அதிகாரத்தக் கேள்விக்குட்படுத்துறதா நினைப்பாங்க. நம்மள விரோதியாவே பார்க்கிறாங்க...”

“அவங்கள்ட்ட சரியான நீதி கிடைக்காதுங்கிறியளா?..”

“அப்படி மொத்தமாகச் சொல்லேலா வாப்பா’ முஸ்லிம்களுக்கென்று தனியா பொருளாதார, விவாக, தாபரிப்பு எண்டெல்லாம் ஏகப்பட்ட சட்டங்கள் அல்லாஹ் வால குர்ஆனில் சொல்லப்பட்டபடிதானே தீர்க்கணும். இதுல மனுசன்ற புத்திட தீர்ப்ப நாம ஒத்துக்கலாமோ?.. ராஜ்வகாந்தி கூட ‘சரிஆு’ச் சட்டத்த மாத்தப்போய் தோத்துப் போன்றியா? அதனாலயும் தான் இது”

தமிழ் உட்கார்ந்துகொண்டான், விசாரணை மீளவும் துவங்கிற்று. லத்தீப் மெளலவிக்கு ஊரையே தலை மேல் வைத்துச் சுமக்கும் படியாயிற்று. மன்று துவங்கி ஆக இரு மாதங்கள்தான், அதற்குள்ளேயே ஊரின் பிரச்சினைகளைக் கண்டு மலைத்துப்போனார். எத்தனை வகை மனிதர்கள், பிரச்சினைகள். அதைவிடவும் தீர்ப்புச் சொன்னஷுடனேயே ஒரு சாரார் முகம் கொடுத்துப் பேசாதிருப்பதை எண்ணிக் கவலையுமாயிற்று அவருக்கு. ஊரின் மிகப் பெரிய சொத்து அவர். இறை பயமும், பக்தியும் மனிதருள் புனிதராக அவரை ஆக்கியிருந்தன. அவரின் மனைவி ஆசிரியை சல்பிகா கூட அவரின் பாரங்களைத் தாங்குவதில் துணையாயிருந்தார். பிள்ளைகள், தனது கவலைகள் அவரை எட்டவிடாதபடி பார்த்துக்கொண்டார். இதனால் மெளலவி ஊரின் கவலைகளை, வீட்டின் பாரமின்றி ஓரளவு சுமக்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஆயினும் ஒரு சாரார் கோப வயப்பட்டிருப்பது அவரில் கவலையைக் கூட்டிற்று. அல்லாஹ் வுக்கான தீர்ப்பை வழங்குகிறோம், அவன் பார்த்துக் கொள்வான் என்ற திருப்தியும் ஓரளவு அவருக்கிறுந்தது. இதுவும் அவனின் ஏற்பாடானால் ஏற்றுக் கொள்வோம் என்ற எண்ணமிருந்தது. ஆயினும் என்ன?

அவர், அன்று காலை சைக்கிளை வீதியில் இறக்கவும், ‘அவர்களை’ எதிர்கொள்ளவும் நேரம் சரியாகவே இருந்தது. ‘பிக்அப்’ வாகனம் அவரருகில் வந்து நின்றதும் அவருக்கு நிலைமை புரிந்துபோயிற்று. முன் கதவைத் திறந்தபடி ஒருவன் இறங்கினான். சாதாரண உடை. பின்னிருந்த கதவிலிருந்து, திடீரென மற்றவர்கள் வெளிவந்தனர். அவர்கள் வேறுபட்ட அளவிலான துப்பாக்கிகளைக் கொண்டிருந்தனர். சாதாரண உடை(தலைவனாயிருக்க வேண்டும்) மெளலவியை நெருங்கினான்.

மறைத்தலின் அழகு

“பெரியவரே, உங்களுடன் சற்றுப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. எங்களுடன் வருகிறீர்களா?”

“நான் இப்ப பாடசாலைக்குப் போறன் பின்னேரமாப் பேசலாமே...” சாதாரண உடையில் முகம் இறுகிற்று. இதுவரை யாரும் இப்படி இடக்காகப் பேசியதில்லை.

“இங்கே பாரும். நீங்கள் எங்களைக் கண்டு பயப்படவே வேண்டாம். சற்று நேரத்துள் நாங்களாகவே கொண்டு வந்து விட்டு விடுவோம்.” குரலின் காட்டத்தை மெளலவி உணர்ந்தார். பயப்படவேண்டாம் என்கிறான். பின் எதற்காக இத்தனை ஆட்களை ஆயுதங்களுடன் சுற்றிவர நிறுத்தி வைத்திருக்கிறான். மெளலவிக்குப் பயமெழவில்லை. ஆயினும் அவ்விடம் ஆட்கள் சேர்ந்து கொள்ள, தன்னால் - தனக்காக வேண்டிக் குழப்பமேற்பட்டுவிடுமோ என்ற தயக்கமிருந்தது. படிப்படியாக ஆட்களின் எண்ணிக்கை கூடிக் கொண்டே வந்தது. மெளலவி முடிவு செய்தார். சைக்கிளை மீண்டும் வளவினுள் வைத்துப் பூட்டினார்.

“சரி! வருகிறேன்”

பிக்அப்பினுள் ஏறி உட்கார்ந்தார். அது வேகமெடுத்தது.

லத்தீப் மெளலவிக்கு அந்த திடம் எதுவெனத் தெரியவில்லை. தன்னுடன் கூடவாய் ஒரு காத்தான்குடிப் பையைன (அடைத்து) வைத்தது ஓரளவு மன ஆறுதலை அவருக்குத் தந்தது. இங்கு வந்து மூன்று மாதமாயிற்று. ஜிப்ரி மட்டும் இல்லாது போயிருந்தால் அவருக்குப் பைத்தியமே பிடித்துப் போயிருக்கும். மனைவி, பிள்ளைகளின் ஞாபகத்தில் மனச பித்துப்பிடித்து அலைந்திருப்பார். ஆனால் ஜிப்ரி அவருக்கு நிறைய ஆறுதலாயிருந்தான். உள்ளே அவரைத் தள்ளிய போது முழங்கால், கை, கண்ணாங்கள், கண் இரைப்பை, காதின் ஓரம் எல்லாமே நொந்து தவித்தன. அப்போதே அவருக்கு ஒத்தடம் தந்து, இதமளித்த ஜிப்ரி இன்றுவரை அவரைப் பார்த்துக் கொள்கிறான். அதைவிட அல்லாஹ் தனக்களிக்கின்ற சோதனையாகவே அதனையும் அவர் கருதியிருந்தார்.

ஜிப்ரிக்கு மெளலவியின் மீது ஏகப்பட்ட மதிப்பு உருவாகியிருந்தது. நேரம் தவறாது ஜீவேளையும் தொழுதார். நிறைய நேரங்களைத் தனியாகவே கழித்தார். வீண் பேச்சு என்று எதுவும் பேசியதில்லை.

மறைத் தலை அழகு

முகம் முழுக்க சோகத்தில் ஆழந்திருந்தது. ஜிப்ரிக்கு பிள்ளைகளைப் பற்றிச் சொல்வார். அப்போது குரல் கரகரக்க, கண்கள் கண்ணீரைச் சொரியும். ஜிப்ரி தவித்துப்போவான். இரவில் எத்தனைக்குத் தூங்குகிறார், காலையில் எத்தனைக்கு விழித்தெழுகிறார், எதுவுமே ஜிப்ரிக்குத் தெரியாது. அவரின் சாதுத்தனம் கண்டு மனதுள் குழுறினான் ஜிப்ரி.

அவர்களின் காவலுக்கென இருவர் ஏவப்பட்டிருந்தனர். மெளலவியின் நடத்தைகள் அவர்களைக் கூட ஓரளவு மாற்றியிருந்தன. முதலில் இருந்த முக இறுக்கம் அவர்களில் இப்போது இல்லை. அவரில் ஓரளவு மதிப்பு வைத்திருப்பதாகக் கூடப்பட்டது. ஆனால் எதையும் இலகுவில் வெளிக் காட்டி விடாதபடி இறுக்கமாகவே நடந்து கொண்டனர். மெளலவி எதைக் கேட்டும் அவர்கள் இதுவரை மறுக்கவில்லை. தொழு, தூங்க வெனப்பாய், ஒரு குவளை, வேண்டியளவு நீர் கொண்ட பிளாஸ்ரிக் வாளி, நுளம்புச் சுருள், பென்டோல் மாத்திரைகள்.....

நாட்கள் மிக மெதுவாகவும், ஆயாசமாகவும் கடந்து கொண்டிருந்தன. அன்று வியாழன் இரவு. மெளலவி இஷாத் தொழுகையை முடித்து விட்டு. சன்னத்துத் தொழுகையை மேற்கொண்டிருந்த வேளை, ஜிப்ரி பாயில் தலைக்குக் கையைக் கொடுத்தவனாக, படுத்திருந்தான். கண்கள் கிடூ வேவியினூடான நடசத்திரங்களை வெறித்தபடி பார்த்திருந்தன. அறையில் சிறிய விளக்கு காற்றுக்கு ஆடி ஆடி எரிந்தபடி இருந்தது. திடீரென துப்பாக்கியின் வெடியோசைகள் கிளம்பின. மெளலவி சலாம் கொடுத் துவிட்டிருந்தார். அவர்களின் இருப்பிடம் திடீர் ப்பரபரப்புக்குள்ளாயிற்று. வெளியே வெளிச்சங்கள் அணைக்கப்பட்டன. ஜிப்ரி எழுந்தான். தவழ்ந்தபடி சென்று விளக்கை அணைத்தான். எல்லா இடமுமே இருளாயிற்று. எந்த முகமுமே புலப்படவில்லை ஆனால், மெளலவியின் வெள்ளை நிறச் சாறும், சேர்ட், தொப்பி என்பவை மங்கலாக அவரை அடையாளப் படுத்தின. அவரும் தரையில் சாய்ந்தவராகக் கிடந்தார். திடீரென அவரின் காதருகில் ஒரு முகம் முளைத்தது. முனு முனுத்தது.

“எஸ்.ரி.எவ். முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜயா, ஜிப்ரியுடன் சேர்ந்து, மேற்காகத் தப்பிச் செல்லுங்கள். காத்தான்குடி வரும் சீக்கிரமாக வெளியேறுங்கள்”

மறைத் தலை அழகு

அவரின் கை, மேற்கின் திசையைச் சுட்டி நின்றது. ஜிப்ரி ஆயத்தமானான். மெளலவியின் கையைப் பிடித்தபடி வெளியே வந்தான். மெளலவிக்கு கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பார்க்க வேண்டிருந்தது.

“என்ன ‘வாப்பா’ இது, இப்படி இருண்டு கிடக்கு?

“ஓ... பேசாதங்கோ. உங்கட உடுப்பக் கழட்டிட்டு சாறன் மடிச்சக் கட்ரீங்களா?”

“சரி ‘வாப்பா’..” என்றபடி பட்டனை அவிழ்த்த போது மீளவும் வெடியோசை கிளம்பிற்று காதைக் கிழிக்கின்ற தொடரான சப்தங்கள். ஜிப்ரி தரைக்குத் தாவினான். “என்ற அல்லாஹ்வே..., லா இலாஹ்...” மெளலவியின் உரத்த குரலினால் ஜிப்ரி துவண்டான். மெளலவி தரையில் கிடந்தார். அவரது வலது கை நெஞ்சில் கிடந்தது. வாய் குழிறிற்று. “வாப்பா, நீ ஓடிடு... என்னப் பார்க்காத ஓடு ‘வாப்பா’...” லத்தீப் மெளலவியின் ஆகிருதியான உடல் அசைவற்றுக் கிடந்தது. பரந்த மார்பு முச்ச விட மறந்து கிடந்தது. ஜிப்ரி கண்ணர் வடியத் திரும்பியவன், ஓடத்துவங்கினான். எந்தப்பக்கமாக யார் சுடுகிறார்கள் என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் தவழ்ந்தபடி அவன் ஓடினான்.

காலம் பொல்லாதது. எத்தனை ராஜாக்களை, மேதைகளைத் தன்னியர்களை, அழகு தேவதைகளை அது கண்டுவிட்டிருக்கிறது. அதற்கு யாரும், எதுவும் பொருட்டில்லை. காலத்தின் கோரப்பிடியிகப் பயங்கரமானது. அது காந்தியை, மார்ட்டின் லூதர் கிங்கை, கெல்லரை, ஹிட்லரை, கிளியோப்ட்ராவை... இப்படி எல்லோரையுமே தன் கீழ் போட்டு மறக்கடிக்கச் செய்திருக்கிறது. முன்னரை விட இப்போதைக்கு தன் தேவை. தன்சுகம் என்பதாகவே ஓடிக் கொண்டிருக்கின்ற மனுவுக்கு இன்னமும் இலகுவான விஷயமது. தனது ஊரைப் போலவே, சாய்ந்தமருதுவிலும் மனித மனங்களில் முகங்களில் செழிப்பில்லாதிருப்பதை ஜிப்ரி கண்டான். பத்து மணியிலிருந்து மெளலவியின் மனைவி சல்பிகா ரீச்சருக்காக அவன் காத்துக் கொண்டிருந்தான். எந்த முகங்களும் நேசம் செய்யவில்லை. எல்லோருமே அவசரமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜிப்ரிக்கு ஒரு வகையில் இந்த நடத்தை மாற்றும் சரியானதாகவே பட்டது. ஏனெனில் ஒரு தமிழர் தனக்கு ரீச்சரின் வீட்டை - அடையாளம்

காட்டியதுமன்றி இருக்கக் கதிரையும் அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தார். ‘இவர்களின் முடி வெட்டுகிற தேவை பழைய ரணங்களை - கோபங்களை ஆற்றி விட்டதுவா? நிச்சயமாக மன்னிப்பால் அல்ல இந்த இணக்கம், நாளை மீண்டும் கலவரம் என்று வரும் போது இவர்கள் இரு புறமும் கொஞ்ச லத்தீபுகளை இழக்க வேண்டி வரும். ஆதலால் தான் இன்றைக்கு பில்கேட்ஸை, பில்கிளின்டனைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆனால் காலம் பொல்லாதது. எந்தக் கொம்பனையும் அது விட்டு வைப்பதில்லை. மறக்கடிக்க வைத்துவிடும். எந்தத் தெணாவெட்டும் அதன் முன் நின்று பிடிக்காது. இவை எல்லாவற்றையும் விட மற்றி என்கிற ஒன்றைத் தந்த அல்லாஹ் பெரியவனேதான்.

“தம்பி, அந்தா வாறாங்க - அந்த ஓட்டோதான் தம்பி” கடைக்காரரின் கூற்றால் சிந்தனை தடைப்பட்டது. ஜிப்ரிக்கு கடைக்காரருக்கு நன்றி சொன்னான். சல்பிகா முதலில் இறங்க, பிள்ளைகளினாலும் ஒட்டோவிலிருந்து அடுத்து வெளியாகினர். சல்பிகா வெள்ளை நிற ‘ஷயில்’ சாரியிலிருந்தார். பிள்ளைகள் வெள்ளையுடுப்பில் சந்தோசமாக வீட்டினுள் ஓடிப்போயினர். சல்பிகாவின் முகம் புன்னகையுடனிருந்தது. ஆனால் ஜிப்ரிக்கு அந்தக் கண்களினுாடான நிரந்தர சோகம் தெரியாமலுமில்லை. ஜிப்ரி முன்னேறினான்.

இப்போதே வெள்ளையுடுக்கிறதென்றால் தெரிந்து போயிற்றா? எப்படி? இருக்காதே! கடத்தப்பட்டதினமே மரண தினமாகிப் போனதுவா? சுடப்பட்ட தினத்தைச் சொல்லியாக வேண்டுமே...

சே... சொல்வதனால் என்ன பலன் ஆகி விடப்போகிறது. ஏற்கனவே ஒதப்பட்ட (குர் ஆன் ஒதி, துஆச் செய்தல்) ஏழாம், முப்பதாம் கத்தங்களை மீனச் செய்ய உதவும். இன்று மூன்றாம் கத்தம் ஒத வேண்டியிருக்கும். ஆனால்... சல்பிகாவும், பிள்ளைகளும் மறந்து விட்ட ரணத்தைக் கிளாறுவதாகாதா? தன்னைக் கண்டு, விழையம் தெரிந்ததும் ஆறுதலா கிடைக்கப்போகிறது? மீண்டுமொரு முறை மெல்லவியைக் கொலை செய்து சல்பிகாவைச் சீர் குலைய வைக்கப் போகிறோமே! மறூம் அவர்களின் மற்றி வளர்ட்டும். வாழ்க மற்றிக் குணம்.

ஜிப்ரி சல்பிகாவின் வீட்டையும் தாண்டி நடந்தான். இனி அவனுக்கு அங்கு எந்த வேலையுமில்லை.

▲

பெண்ணே போற்றி...

அந்தச் செய்தி எனக்குக் கிடைத்த போது, கொழும்பு பல்கலைக் கழக நூலகத்தில், ஷிரீனின் பாதங்களால் என் பாதங்களைத் தடவுதலுக்குக் கொடுத்தவனாக நான் இருந்தேன். நன்கு கவனித்து வையுங்கள், நான் தடவவில்லை, ஷிரீன் தான் எனது பாதங்களைத் தடவி எனது கற்றலைச் சிரமத்திற்குள்ளாக்கியவள் எனபதை. அவனுடன் எனக்குச் சின்னதாக ஒரு கோபம் உண்டு. அதை ஊடல் என்று சொன்னாலும் தகும். பெரிதாக அப்படி யொன்றுமில்லை. மனதில் பெரிய எதிர்பார்ப்புகளை வைத்துக் கொண்டவனாக நான் கேட்டேன்.

“இவ்வளவு ஆண்களுமிருக்க, என்னை எதனால் விரும்ப முடிந்தது.” “வேறென்ன? பெண் வளர்த்த பிள்ளை. உன்னைத்தான் இலகுவில் வளைத்துக் கொள்ள முடிந்தது”

ஷிரீனின் இந்தப் பதிலினால் நான் கோபம் கொண்டேன். முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டேன். எனது எதிர்பார்ப்பு வேறாயிருக்க, வந்த பதிலினால் குழம்பினேன். ஷிரீன் படு சுட்டியானவள். பதில்கள் பட்டென்று வரும். அவள் சொன்னதன்படி எனது ம்மாவைப் போல நானிருக்கிறேன் என்பது உண்மையாயிருக்கக் கூடும். நானும், எனது வாப்பாவை இவளில் தேடுகிறேனா? அப்படியானால், அவளின் வெளிப்படையான நடத்தையை நான் விரும்பியல்லவா இருக்க வேண்டும்? அவளிடம் மேலே பேசாமல், நூலகத்திற்கு வந்து விட்டேன். என்னை விட்டு விட அவள் தயாராயில்லை. இங்கும் வந்து, எனக்கெதிரான கதிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“தயவு செய்து, தொந்தரவு செய்யாதே! வெளியே போய்விடு. நாளை, ரியூட் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய கடைசி நாள், தெரியுமா?”

“போக மாட்டேன்டா” அவள் ‘டா’போட்டுப் பேசுகிறாளென்றால் மிகவும்

மறைத் தலை அழகு

சந்தோசமாயிருக்கிறாள், அன்புடனிருக்கிறான் என்று அர்த்தம். எனக்கும் அவளைச் சீண்ட எண்ணம் வந்தது.

“கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுவேன். எழுந்து போய்விடு”

“அது உன்னால் ஒருக்காலும் முடியாது. எங்கே எனது சுண்டு விரலையாவது பிடி பார்ப்போம்”

எனக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது, எவ்வளவுதான் படித்தாலும் பெண், பெண்தான். அவளது ஆத்திரம் கூட அவளுக்கு அழகையே தருகிறது. அதில் மென்மையையே என்னால் காணமுடிந்தது. அவளது வரவை நான் அங்கீகரித்தேன். நிலைமை எங்களிடையே மாழுல் ஆயிற்று. அப்போதுதான் தந்தி வடிவிலான அந்தச் செய்தியை நான் பெற்றேன். என்னை நிலை குலைய வைப்பதாயிருந்தன, அதிலிருந்த நான்கு சொற்களும்.

“வாப்பா மரணம் - உடன் வரவும்”

சற்று நேரம் தந்தியை வெறித்த படி பார்த்திருந்தேன். நிலைமையின் தீவிரம் புரிய நான் அவசரமானேன். ஷிறீஞும் கூட பத்தமடைந்தவளானாள். அவளின் துடிப்பான், சீண்டும் மனோபாவம் முகத்திலிருந்து ஓடிப்போயிற்று. முகத்தில் சோகம் அப்பிக் கொண்டது. அவளைப் பார்க்க எனக்குப் பாவமாகப்போயிற்று. எவ்வளவு விரைவில் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போய்விடுகிறாள் இந்தப் பெண். உடம்பைப் போலவே இவளின் மனகும் கூட எவ்வளவு மென்மையானதாய் இருக்கிறது.

கதிரையை விட்டும் எழுந்தேன். ஷிறீஞும் என்னுடன் இணைந்து கொண்டாள். இருவருமாக வெளியில் வந்தோம்.

“இப்போதே வெளிக்கிடுகிறீர்களா?”

“அல்லாமல்? ஏழு மணி பஸ்ஸைப் பிடித்தேனானால் காலையில் வீட்டிற்குச் சென்று விடமுடியும்”

“நானும் உங்களுடன் வரட்டுமா?”

அவள் வருவதில் தப்பொன்றுமில்லை. எனது அடுத்த ஊரைச் சேர்ந்ததுவள் அவள். ஆனால் அவளின் அனுதாபக் கேள்வியை அங்கீகரிக்க என்னால் முடியவில்லை. நான் பதில் சொல்லவில்லை. அவள் எனது கையைத் தன் கையுடன் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

மறைத் தலை அழகு

“உங் களுக்கு நான் ஆறுதல் சொல்ல மாட்டேன். அது தேவையில்லாதது என்பது உங்களுக்கும் தெரியும். ஆனாலும் நீங்கள், கவலைப் பட வேண்டாமென்று...”

“ஷிறீன். நான் உடைந்து போய்விட வில்லைதான். ஆனால் ம்மாவை நினைத்துத்தான்...”

ஷிறீன் எனது பேச்சை இடைமறித்தாள். “நீங்கள் சொன்னவற்றிலிருந்து, உங்கள் ம்மா மிகவும் தைரியசாலியான பெண். நீங்கள் இவ்வாறு நினைப்பதுவே அவரை அவமானப் படுத்துவது போல்தான்”

ஷிறீனை இதற்கு மேலும் வைத்துக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. எனக்குத் தனியே இருக்க எண்ணம் வந்தது.

“ஷிறீன், நாம் இதைப்பற்றி இப்போதைக்குப் பேச வேண்டாம். நான் திரும்பி வந்ததும் உன்னைச் சந்திக்கிறேனே”

“நல்லது, நான் வருகிறேன்”

ஷிறீன் சென்று விட்டாள் அவளை உடனடியாகவே தூரத்தி விட்டதில் ஒரளாவு கோபம் கொண்டிருக்க வேண்டும். எனது கவலையில் பங்கெடுக்க அனுமதிக்கவில்லை என நினைத்திருக்கக்கூடும். பரவாயில்லை, பிறகு தேற்றிக் கொள்ளலாம் என நினைத்தேன்.

அறைக்கு வந்ததும் கதவைச் சாத்திவிட்டுக் கட்டிலில் சாய்ந்தேன். மனது முழுக்க வாப்பாவின் நினைவாகவே இருந்தது. வாப்பா நல்ல உயரமானவர். அகன்ற, மடிப்பு விழுந்த நெற்றி, தீட்சண்யமான கண்கள், நன்கு கத்தரித்து விடப்பட்ட வெள்ளை நிற முடி, அதேயளவிலான தாடி, அரைக்கைச் சேர்ட், சாறன் எல்லாமே வெள்ளைதான். அவரது மனதைப் போல திண்ணேன்ற ஆகிருதியான உடம்பு அவருக்கு. அவர் நடந்து வருகின்ற போது, கம்பீரமான ஒரு தோற்றும் தெரியும். ஊருக்கு அவர் கரைவாகு மௌலானா.

வாப்பா யாரையும் கடிந்து பேசியதில்லை. எப்போதும் மென்மையான சிரிப்புத் தவழுகின்ற முகம் மென்மையான குரல். அவரின் உடலின் வாகுவிற்கு குரலும் வாய்த்திருந்தால்... அதை அவரின் குறையாகவே நான் கருதினேன். ஏனெனில்...

அறையின் கதவு திடீரெனத் தட்டுப்பட்டதும் சிந்தனை கலைந்தது.

மறைத்தலீன் அழகு

“யார் அது?”

“நான், நந்தகுமார்?”

“ஓ! உள்ளே வா!”

நண்பன் உள்ளே வந்தான். எனக்கு சிகிரெட் பற்ற எண்ணம் வந்தது. “சிகிரெட் வைத்திருக்கிறாயா?”

நந்தகுமார், பதில் சொல்லாது பெட்டியை நீட்டினான். ஒன்றை எடுத்துக் கொழுத்தினேன். பெட்டியை அவனிடம் திருப்பிக் கொடுத்தேன். நண்பன் இன்னும் இரு சிகிரெட்டுக்களை நீட்டினான். அதிசயமான கொடுக்கல் இது. தெரிந்து போயிற்றா? ஒரு மரணம் விளைவித்த அனுதாபமா இது? நான் மறுதலிக்காமல் வாங்கிக் கொண்டேன்.

“இப்போதே போகிறாயா? நானும் உன்னுடன் வருகிறேனே” பரிட்சைக்கு இன்னும் இரு மாதங்களே உண்டு. வரமாட்டார்கள். நான் கூப்பிடுவதும் சரியில்ல.

“சே... வேண்டாம். என் பொருட்டுக் கவலை கொள்ளாதே! ஒரு உதவி செய், அறைத் தோழனிடம் நான் செல்வதைத் தெரிவி” நந்தகுமாரிடம் கதைத்தபடியே உடுப்புக்களைப் பெட்டியுள் புகுத்த ஆரம்பித்தேன்.

பஸ் இன்னும் வெளிக்கிடவில்லை. இருக்கையின் மேல் பெட்டியை வைத்து விட்டு வெளியில் வந்தேன். பஸ்ஸாருகே காரோன்று வந்து நின்றது. ஒரு கிழவர் காரிலிருந்து இறங்கினார். எனது வாப்பாவின் வயதுதான் அவருக்குமிருக்கும். இவர் கூட செழிப்பான உடலமைப்பிலிருந்தார். வாப்பா கூடக் கடின வேலை செய்தவரல்ல. அவரிடமுள்ள தந்தை வழிச் சொத்து, அவரைச் சோம்பேறியாக்கியிருக்க வேண்டும். ஊனின் ஆழகி ம்மாவை மனைவியாக்கி வைத்ததுவும் அந்தச் சொத்துத்தான். மற்றப்படி வலது கையால் ஒரு பொருளைத் தூக்கி, மறு பக்கமாகவாவது வைத்திருப்பாரா? சந்தேகம்தான் எனக்கு. ஒரு நேரகுசிப் படி அவர் இயங்கினார். ஒரு வேளைத் தொழுகையைத் தவறவிட்டில்லை. பகல் பொழுது ஒதுவதிலும், வாசிப்பதிலும் கழிந்து போயின. அவர் தனக்கென ஒரு குருவை வரித்திருந்தார். ‘தங்காள் மௌலானா’, அல்லது ‘வாப்பா’ என எல்லோரும் அவரைப் போற்றினார்கள்.

மறைத்தலீன் அழகு

பிற்பகலில் வாப்பாவைச் சூழ ஐந்தாறு பேர் உட்கார மார்க்க உரையாடல் இரவு பூராகத் தொடர்ந்திருக்கும். எனக்கு ஏனென்று தெரியவில்லை, நான் அவர்களின் ஒன்று கூடலை வெறுத்தேன். பேச்சுக்களை ஒதுக்கினேன். ஆனால் ம்மா ஒருக்காலமும் அதைத் தவிர்க்க முனைந்ததில்லை. மணித்தியாலத்திற்கொரு முறை தேனீர் அனுப்பிவைப்பது, வெற்றிலைத் தட்டுத் தேடி வருவது. எல்லாமே குறைவற்று இருந்தன: ம்மாவின் ஏற்பாட்டால்.

வாப்பாவுக்கு நான் என்ன படிக்கிறேன், எனது தேவைகள் என்ன எதுவுமே தெரிந்திருக்காது. அவர் உலகம் வேறானதொன்றாகவே இருந்தது. அவர் என்மீது பிரியம்கொண்டுள்ளாரா என்பதுவும் எனக்குச் சந்தேகமான ஒன்றாகவேயிருந்தது. ஆனால், தங்களின் வாப்பா இந்தியாவிலிருந்து ஊருக்கு வந்ததும், வாப்பாவின் எல்லா இயல்புகளுமே மாறிப் போய்விடும். வாப்பா, அவரின் வாசஸ்தலமே தஞ்செமென்று உட்கார்ந்திருப்பார். குரு - சிஷ்ய உறவின் அகராதியே அங்குதான் நடந்தேறும். தங்காளினைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து ஏவல் புரிவதில் என்ன சுகம் கண்டாரவர்? எனக்குத் தெரியவில்லை. அறியும் வேட்கையும் என்னிலில்லை. ஆனால் வாப்பாவைவிட்டும் நான் தூரமாகத்துவங்கினேன். ஒரு பற்றற்ற வாப்பாவின்மீது எந்த மகனுக்குத்தான் பிடிப்புவரும்? ஆனால் இந்தவேளைகளில் ம்மாவின் வேலைப்பழுதான் கூடிப்போயின. அதற்காக ம்மாவும் கவலை கொண்டதில்லை.

எல்லா சொத்துக்களையும் நிர்வகித்தபடி, வீட்டையும் ஆளுகின்ற அரசியாக எனது ம்மா இருந்தார். எனது ம்மாவுக்கு நல்ல தசைப்பிடிப்பான், உயரமான உடம்பு இருந்தது. வெள்ளையும், கறுப்புமற்ற பொதுவான நிறம். செழிப்பான சிரிக்கின்ற முகவாக்கு. எனது சீரீனைப் போலவே பட்டென்று பேசம் இயல்பு கொண்டிருந்தார். அவரிடம் ஒரு நேரிய கறார்த்தனமான போக்கு இருந்தது. அதனால் பிடிவாதமான பெண்மணியோ என நினைக்கத் தோன்றும். ம்மாவுக்கென்றால் ஆற்றல்களைக் கண்டு நான் மலைப்பதுண்டு. நாற்பது ஏக்கர் வயலை வீட்டிலிருந்தபடியே விடைத்து, வளர்த்து, அறுவடை செய்ய முடியுமா? முடிந்தது எனது ம்மாவால். மெழின் ஒட்டுனரை உட்கார்ந்திருந்தபடியே வேலை செய்விக்க முடியுமா? செய்வித்துக் காட்டினார் எனது ம்மா. சாம பேத தான் கண்டங்கள் நிருவாகிக்கு அவசியமென, எத்தனை விளக்க வகுப்பெடுத்துச் சொல்கிறார்கள். எனது ம்மாவிடம் அப்போதே அவற்றைப் பார்த்தவனாக நானிருந்தேன்.

மறைத் தலை அழகு

“ட்ரைவர், மழை பெய்து நாலு நாளாயிற்று. இனி உழவுலாம். நாளைக்கு இரண்டு பேரோட வர வேணும்”

“மெஹின் காரன் சொன்னான், எட்டுப் பேர் வச்சிப் புல்பிடுங்கிட்டுப், பத்துப் பேருக்குக் கணக்குக் காட்டினதாம்...”

“வயல் காரன்ர மனுசி, உண்டாயிருக்கிறாளாம். இத அவர்ர வீட்டான் தந்ததென்று கொடுங்கோ”

“உங்கட சாச்சிட, வயல் உழுத காசு இன்னும் வரல்ல, உங்கட சம்பளத்துலதான் பிடிப்பன்”

ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் ம்மாவைப் பார்த்து மலைத்துப் போயிருக்கிறேன். இவர் மனைவியாய்க் கிடைக்க வாப்பா புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டுமென நினைப்பேன். ஆனால் வாப்பாவைப் பற்றித் தப்பான் அபிப்பிராயமொன்று மனசில்...

திடீரென பஸ்ஸின் ஹோரன் அலறுத் துவங்கிற்று, ஆட்கள் பஸ்ஸினுள் ஏற்ற துவங்கினர். நானும் ஏறி உட்கார்ந்தேன். பஸ் வெளிக்கிட்டது. கூடவே சினிமாப் பாடலும் ஒலிக்கத் துவங்கிற்று. எனக்கு அதை ரசிக்கும் மனது இல்லை. வீட்டின் நினைவே மனது பூராகவுமிருந்தது. ம்மா வாப்பாவைத் தாங்கோ தாங்கென்று தாங்கினார். அவரின் சாப்பாடு. உடுப்பு, குளியல் எதிலுமே அவர் குறைவைத்ததில்லை. வாப்பாவின் அறையை மிகவும் நேர்த்தியாகப் பேணினார். அவரின் பொருட்களைப் பேணுவது, அவரைப் பேணுகிறேன் என்பதைப் பறை சாற்று மென்பார். வாப்பா இந்த அளவு ம்மாவில் நேசம் கொண்டிருப்பாரா? ம்மாவுக்கு வாப்பாவை விளங்கியிருக்குமா? படிப்பறிவற்ற ம்மா, கணவனிடமிருந்தான இன்பமனைத்தையும் பெற்றிருப்பாரா? ஆனை ஆள் சிலாகித்தபடியான கொஞ்சதலில் மன மகிழ்வடைந்திருப்பார்களா?..

சே... பெற்ற தகப்பனையா இப்படி நினைக்கிறேன்? என்ன பிள்ளை நான்? மற்றைய எல்லாப் பிள்ளைகளுமே இவ்வாறு பெற்றவர்களை சுய பரிசோதனைக் குட்படுத்துவார்களா? எதனால் இவ்வாறெல்லாம் நான் யோசிக்கிறேன்? வாப்பாவின் மரணத்தில் சோகம் கொள்ளவிடாது, இந்த சிந்தனைகள் ஏன் என்ன அலைக்கழிக்கின்றன?...

பஸ் சாப்பாட்டிற்கென ஹோட்டலின் முன் நின்றது. எல்லா ஆண்களும் இறங்கினர். இரண்டொரு பெண்கள் கணவனின் பின்னால் அவர்களை

மறைத் தலை அழகு

அடியொற்றியவர்களாக இறங்கினர். வாப்பா ம்மாவுக்கு ஒரு போதும் இந்த நிலைமையை ஏற்படுத்தவில்லை. பயணம் போவதானால் தனியாக வேணைப் பேசித்தான் பயணம் போனதுண்டு. இப்படி ஒரு நிலைமை வந்தால், அவர் சீற்றிலிருக்க, ம்மாதான் இறங்க வேண்டி வந்திருக்கும்.

எனக்கு வயிற்றில் பசியில்லை. ஒரு தேனீரை வரவழைத்துக் குடித்தேன். சிக்ரெட்டைக் கொழுத்தினேன். காசை வைத்து விட்டு வெளியில் வந்தேன். குளிர்காற்று உடலைச் சீண்டிற்று. உண்ணஸ்கிரிய. மனச ம்மாவின் நினைவில் சூடாகியே கிடந்தது.

நான் ம்மாவிடமே கூடுதல் நெருக்கமாயிருந்தேன். எனது எல்லாத் தேவைகளையும் அவரே செய்து தந்தார். காலையில் எழுந்ததுமே அவர் இயங்குகின்ற இயந்திரமாகிவிடுவார். ம்மா ஒரு தேக்கு மரம் போல, அவர் சாறியை இடுப்பில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி செருகியபடி வேலை செய்கின்ற பாங்கு? என்னை உடுக்கவைத்தது, படிக்க வைத்தது, சேர்ந்து விளையாடியது எல்லாமே எனது ம்மாதான். எனது சின்ன முக மாறுதலின் போதும் ‘என்ன வேணும் மகன்’ என ஆசையாய்க் கேட்கின்ற அந்த மனது... இன்றைக்குக் கணவனின் இழப்பில் கலங்கிப் போயிருக்குமா? சந்தேகமாயிருந்தது எனக்கு. ஏனெனில், எனது ம்மாவும் வாப்பாவும் அந்நியோன்னியமாயிருந்து நான் பார்த்ததில்லை. அவர்களிடையே பேச்சுக்களும் குறைவாகவே இருந்ததை நானறிவேன். அப்படியானால் எனது வாப்பா பிழையா? நான் குழம்பினேன்.

எனது இளமைப் பருவத்தில் குழப்பம் மேலும் கூடிப்போயிற்று. எனது குடும்ப வாழ்விற்கு சரி எதிர் மாறாகவே நான் காணும் உலகு இருந்தது. அங்கு ஆண்களே எல்லா வீடுகளிலும் அரசர்களாயிருக்கக் கண்டேன். அவர்களே பணத்தை ஆளக்கண்டேன். உடுப்பு, கறி, நைக, ... எல்லாமே ஆண்களால் வாங்கப்படக் கண்டேன். அவனின் எல்லாவற்றையும் ஏன் உடம்பையும் கூட மனைவியர் விருப்பமாக ஏற்றுக் கொள்வதைப் பார்த்தேன். அதைப் பெருமையாக வேறு, ‘பிள்ளையினர் வாப்பா வாங்கித் தந்ததுதான் இது’ என பீற்றித் திரிவதையும் பார்த்தேன். நான் படித்த புத்தகங்கள், பார்த்த சினிமாக்கள் யாவுமே ‘கணவனின் சந்தோசமேதன் மகிழ்ச்சி எனக் கொள்பவளே நல்ல மனைவி’ என எடுத்தோதின. ஒதிப் படித்த மௌலானாவுக்குப் புத்தி எங்கே போயிற்றென்று மறைமுகக் கோபமுமிருந்தது.

மறைத் தலை அழகு

வாப்பாவின் மீதனக்கு புற உலகுடன் சமரசம் செய்து கொள்ள, பொய் சொல்லி வாழ முடியாது தவித்தேன் நான். அடி விழுத் துவங்கிற்று எனக்கு. மனக் காயங்களைச் சமந்தவனானேன் நான். ஒன்பதாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த ஞாபகம் கல்விச் சுற்றுலாவுக்கென ஆசிரியர் மாணவர்களிடம் பெயர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். எனது முறை வந்தது.

“சப்றாஸ், வாற்தா?”

“ம்மாட்டக் கேக்கணும், சேர்”

“ம்மாட்டயா, வாப்பாட்டயா?”

வகுப்பே கொல்லென்று சிரித்தது. எனக்கு ஏன்டா அதைச் சொன்னோமென்று ஆயிற்று. உண்மை வாயில் விரைவாக வந்து விட்டது. பஸ்ஸின் தினர் நிறுத்துகையால் சிந்தனை அறுந்து போயிற்று. பஸ் நடாத்துனன், ‘பேக்’குகளுடன் இறங்கச் சொன்னான். செக் பொயின்ற- இது ஒரு சனியன். வரிசையில் இறங்க ஆரம்பித்தனர். நானும் ஆயத்தமானேன்.

“எப்படி, அயர்ன் பண்ணி எடுத்து வந்தது. குழப்பிப் போட்டானுகள்” சக பிரயாணியின் புலம்பலை சபை மென்மாய் ஆமோதித்தது. உடுப்பு என்றதும், நினைவு மீளவும் துவங்கிற்று. பெருநாளுக்கென புத்தாடை புனைந்து அப்போது பள்ளிவாயலுக்குத் தொழச் சென்றிருந்தேன்.

“ச்சா... அழகான செலக்ஷன். யார் எடுத்தது நீயா?”

“இல்ல, ம்மா”

“அதானே பார்த்தன்”

எதைப் பார்த்தாய்? என என்னால் கேட்க முடியவில்லை. மனது ஊனமாயிற்று. பொறிதணல் நெஞ்சில் விழுந்தது போலாயிற்று. நாட்செல்ல, எனது காதில் ஊரின் நாவுகள் செந்தனலை அள்ளிக் கொட்டின. ஒவ்வொரு முறையும் ம்மாவிடம் சொல்லி ஆறுதல் பெற மனது விளையும். ஆனால் முடிந்ததில்லை. ஏனெனில் ம்மாவை மிகவும் ஆழமாக நான் நேசித்தேன். அவர் கவலை கொண்டு விட வேண்டாமென்று நானே யாவற்றையும் தாங்கினேன்.

மறைத் தலை அழகு

“மெளலானாட்ட என்னத்தக் கேட்டது. மெளலானாட மனைவி சொன்னாச் சரிதான்”

“மெளலானாக் கென்ன குறை. ராணி ஆள், ராஜ் ஜியமே கவலையில்லாமல் போகுது”

“ஆஹ்... மெளலானாட மனுசி, ஏழ ஊர் ஆளும் இல்லியா?”

“அது ஒரு ஆண் மாதிரிடாப்பா”

இந்த ஈட்டிகளால் எவ்வளவுக்குக் காயம் பெற்றேனோ அந்த அளவிற்கு வாப்பாவை விட்டும் தூரமாகத் துவங்கினேன் நான்.

பஸ்ஸினுள் எல்லோரும் தூங்கி விட்டிருந்தனர். சாரதி, நடத்துனன், நான் என மூவருமே விழித்தபடி இருந்தோம். பஸ் தொடர்ந்தும் சீராக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

‘வாப்பாவுக்கு இவை தெரிந்திருக்காதா? நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும். அத்தனையையும் எப்படி அவரால் உள்வாங்க முடிந்தது? வம்புப் பேச்சுகள் என ஒதுக்கினாரா? தானும் தன்பாடும் என்பதுவே அவர் வேதமாயிற்றா? தன் இயல்பில் எந்த மாற்றமுமின்றி இருக்க எப்படி முடிந்தது அவரால்? என்னால் அவரை அளவிட முடியாது போயிற்றோ? பிறர் பராக்கின்றி வாழ்கின்ற அவர் மிக மேன்மைக்குரியவரோ...’ எனக்கு இப்போது மனதில் குழப்பம் ஏழத் துவங்கிற்று. சிலவேளை வாப்பா மரணித்ததால் இரக்கப்படுகிறேனோ என்றும்பட்டது.

வாப்பா எல்லாவற்றையும் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். அப்படியானால், பெண்ணை வெறும் போகப் பொருளாக மட்டுமன்றி தனது பலத்தையே அதனால் காண விளைந்தாரா அவர்? வாப்பாவை விளங்குவதில் நான் தவறி விட்டேனா?... எனக்குத் தூக்கம் வரத் துவங்கிற்று. கண் செருகிற்று.

வீட்டினுள் வந்ததும், ம்மா வழமையாக உட்காருமிடத்தைப் பார்த்தேன். அங்கில்லை அது வெறுமையாயிற்றுந்தது. வாசல், வெளி வராண்டா எல்லா இடங்களிலும் ஆட்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள் ம்மாவைத் தேடினேன் காணவில்லை. உள் படுக்கையறை முடியிறுந்தது. மெல்லத் தட்டியபடி கதவைத் திறந்தேன். அதிர்ச்சியாயிற்றுந்தது எனக்கு.

ம்மா, சுவரில் சாய்ந்தபடி வெறித்த பார்வையுடனிருக்கக் கண்டேன். முகத்தில் இருபது வயது கூடிய மூப்புத் தெரிந்தது. என்னைக் கண்டதும்

மறைத்தலின் அழுகு

கண்ணில் ஒரளவு பிரகாசம் தெரிந்தது. ம்மா பதட்டமடைவதை உணர்ந்தேன். ம்மாவின் கவலை முகம் மனசை வாட்டிற்று.

“ம்மா... எப்படிம்மா...”

ம்மா மெதுவாக சவரைப் பிடித்தபடி எழுந்தார். நான் அவரின் அருகானேன். ம்மா எனது தோளில் முகம் புதைத்து அழுத் துவங்கினார்.

“மகனே, என்ன விட்டுட்டுப் போயிட்டாருடா...”

ம்மாவின் உடல் குலுங்கிற்று. விம்மல் தொடர்ந்தது, என்னால் அவரைத் தேற்ற முடியவில்லை. ம்மாவிடம் நான் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. மிகப் பெரிய தைரியசாலியான பெண் என இறுமாந்திருந்த எனதும்மா தொடர்ந்து அழுது கொண்டேயிருந்தார். அவரால் கோர்க்கவையாகப் பேச வரவில்லை. தொடர்ந்தும் அரற்றியபடி இருந்தார்.

“மகனே, அவராலதான்டா நான் துணிஞ்சு நின்டன்,”

“என்ற முழுப் பலமுமே அவருதான்டா... இனி நான் என்ன செய்வேன்...”

“அவரிருக்கிறதே... எனக்குப் பெரிய சக்தியத் தந்திச்சு மகன்..., இனி எப்படி வாழப்போறன்...”

நான் எவ்விதப் பேச்கமற்று, உணர்விழந்து நின்றேன். எனது குழப்பங்கள், சந்தேகங்கள் எல்லாவற்றிற்குமே ஒரு தெளிவு கிடைத்த உணர்வும் என்னில் எழாமலுமில்லை. வாப்பாவை நினைத்துப் பெருமிதமாயிருந்தது, எனக்கு அவ்வேளையில்.

▲

மறைத்தலின் அழுகு

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே...

கார் கொள்ளுப்பிட்டியை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது. குளிருட்டப்பட்ட வண்டி, சாரதி ஆசனத்தில் நண்பன் யஹ்யா உட்கார்ந்திருந்தான். இலங்கையின் இளைய தலை முறைகளில் மனித வலுவை மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்பவன். அவனது உடை, நடத்தைப் பாங்கு, தொழிலிடம், வீடு எல்லாமே மேல் நாட்டின் கட்டமைப்புக்குரியவை. முகத்தில் ஒரு முடி சூடு இல்லை. பாடசாலை, பல்கலைக் கழகக் காலங்களிலிருந்து எனது நண்பன். சரியான பயன்படுவாதி. எந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும், யாரையும் தவற விட்டுவிடாதவன். ‘முன்னேறு... முன்னேறு...’ என்பதுதான் அவனுக்குத் தாரக மந்திரம். அவனிடமுள்ள தராதரப் பத்திரங்களுக்கு ஜம்பதினாயிரம் ரூபா சம்பளத்தில் ஒரு கணக்காளனாக உட்கார முடியும். கைகட்டி யாரிடமும் ஊழியம் செய்ய விரும்பவில்லை, செய்விப்பனாக மாறியிருக்கிறான்.

வண்டியினுள் மெல்லிய மல்லிகை வாசம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. யஹ்யாவின் அருகாய் நான் என்கிற அன்சார் உட்கார்ந்திருந்தேன். பிரதேச செயலகமொன்றில் திட்டமிடல் அதிகாரியாக வேலை பார்க்கிறேன். யஹ்யாவின் இத்தனை பரபரப்புகளுக்கிடையேயும், அவன் தொலைத்துவிடாத சில இயல்புகள் என்னை அவன் பால் கட்டிப் போட்டிருந்தன. அவனுக்கு நல்ல இலக்கியம் தெரியும், எதைப்பற்றியும் பேசக் கூடிய தெளிவு, இன்னமும் தேடி வாசிக்கின்ற பண்பு, எல்லாக் காலத்திலும் நட்பைப் பேணுகின்ற பாங்கு. அவன் என்னிடம் எதை யாசிக்கிறான்? சிலவேளை அராஜகம் கண்டு குழறுகின்ற (இக்காலத்தில் குழறுவதே பெரிய பண்புதான்) மனம்? எனது சிறுக்கைகளின் மீதான ஈடுபாடு? என்னால் இன்னமும் எதுவென மட்டிட முடியவில்லை. இன்று சவுதி ‘ஷேக்’ ஒருவரை யஹ்யா ஜந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் வைத்துச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. அவனுக்குத் துணையாக நான்.

மறைத்தலின் அழகு

ராசிகாவிடம் உலகம் இதுவரை சின்னதோரு வட்டமாகவே இருந்தது வாப்பா மூலம் கிடைத்த மூன்று ஏக்கர் காணிகளும் ஜந்து இலட்சங்களும், அரை வளவிலமைந்த வீடும் அழகான ஒர் ஆசிரியரைக் கணவராக வரித்துக் கொடுத்திருந்தது. அவளின் தாய் வழிபெற்ற படிப்பினைகள் அவரைச் சந்தோசமாக வைத்திருக்கத் துணை செய்தன. அவரின் வேண்டுதல், விருப்பங்களை அவள் ஒருபோதும் நிராகரித்தில்லை. வெறும் பட்டதாரி வாத்தியார் என்பதில் அவருக்குச் சலிப்பேற்பட்டிருப்பதை அவள் அறிவாள். அதனாடான வருமானம் வாழ்க்கைக்குப் போதாத போதும் ராசிகா அவனைப் பிடிக்கிக் காயப்படுத்தியதில்லை.

ராசிகாவிற்கு சிக்கென்று பிடித்து விட்டபடியான வெள்ளை நிற உடற்கட்டு. அழகிய முகம். இரு புறமும் துருத்திய, சதை செறிந்த கண்ணங்கள். அலை பாய்கின்ற கண்கள். மெல்லிய நீண்ட கழுத்து. அதில் சின்னதாக ஒரு சங்கிலி. கைகளிரண்டிலும் இரண்டிரண்டாக நான்கு வளையல்கள். காதில், நீண்டமைந்த கழுத்தைத் தேடும் நாற்பக்கல் வடிவிலான தோடு. எந்தச் சபை நடுவே இருந்தாலும், அவளின் பூச்சுகளுடன் கூடிய மிகை அழகு ராசிகாவைத் தனியாகக் காட்டும். ராசிகாவிற்கு வாசிப்பது பிடித்தமான பொழுது போக்கு. இதனால் கணவர் ஆரம்பத்தில் ஓரளவு மன முரண்பாடுகளுக்கு உள்ளானது கண்டு படுக்கையறைக்கு வந்த பின்னரும் புத்தகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிற மனைவியை எத்தனை நாள்தான் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியும்?

ராசிகா அவளின் குடும்பத்தில் முத்த பிள்ளை. செல்லமாக வளர்ந்தவள். பதின்மூன்று வயதிலிருந்து வந்த வாசிக்கும் பழக்கத்தை அவருக்காக விட்டாள். பொதுவாக ஆசிரியர் களின் மனைவிமார் படிப்பவர்களாயிருப்பது உத்தமமானதில்லை என்றுபட்டது வகுப்பறையில் அதி புத்திசாலிகள் அவர்கள். மற்றயவர்களின் பார்வையிலும் கற்பிக்கின்ற ‘ஆசு இரியர்கள்’. எனவே கெட்டிக்காரப் படிமம் உள்ளவர்கள் ‘மனைவி கற்கிறாள்’ என்பதை ஜீரணிப்பதா? ராசிகா உணர்வை அறியும் தந்திரி எனவே அவருள்ள வேளைகளில் படிப்பதைத் தவிர்த்தாள். ஆனால் மொத்தமாக ஒதுக்கி விடமுடியவில்லை. நாகரீக உலகின் மீதான அவளின் பற்றுதலுக்கு வாசிக்கின்ற புத்தகங்களை அவள் நம்பினாள், ஏனெனில் அந்தப் புத்தகங்கள் இந்திய இறக்குமதியின் மூன்றாந்தர ஏடுகள். அது ஓரளவு கிளர்ச்சியை அவளுக்கு ஊட்டாமலுமில்லை.

மறைத்தலின் அழகு

காலி வீதி வாகன நெரிசலில் பிதுங்கிற்று. நல்ல காலம், ஒரு மணி முன்னதாகவே வெளிக்கிட்டிருந்தோம். யஹ்யா பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“அன்சார், எப்படித் தொழில் பிடித்திருக்கிறதா?”

“பரவாயில்லை..”

“பொய் சொல்லாதே! அதனாடு திருப்தியான வருவாயைப் பெறமுடிகிறதா உன்னால்...”

“இங்கேபார் யஹ்யா, நீ எப்படிப் புரட்டிப் பேசினாலும் உனது தொழிலுடன் என்னால் இணைய முடியாது நான் பார்ப்பது எனது படிப்பு ஆற்றலுக்கேற்ற தொழிலில்லைதான் ஆனால் ஓரளவாவது நிம்மதியாயிருக்கிறேன்...”

“அதாவது நாங்களைல்லாம் நிம்மதியில்லாமல் காக்தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்கிறாய்”

நான் பதில் சொல்லத் தாமதித்தேன். அவனைப் பேச்சின் இடையில் கொண்டு வருவதன் மூலம் என்னை வீழ்த்த முனைகிறானோ என்ற கேள்வி மனதில் எழுந்தது. எனினும் இவனுக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டாமே என்ற வைராக்கியமும் எழுந்தது.

“உண்மைதான். காச தேடுவது ஒன்றே வாழ்க்கை என என்னால் வாழ முடியாது. அதற்காகக் காசில்லாமல் வாழ்ந்து விடலாம் என்பதுவுமில்லை...”

“அன்சார் நானும் அதைத்தான் சொல்கிறேன். இப்போதைக்கு வாழ்க்கையின் தேவைகள் கூட. ஊரோடு ஒத்து வாழப்பார் வறட்டுப் பிடிவாதங்கள் வாழ்க்கைக்கு ஒத்துவராது...”

“நான் பெற்ற கல்வி என்னை ஒரு போதும் அப்படிச் செய்ய விடாது” யஹ்யா திடீரென அதிரடியாகச் சிரித்தான். நான் அவனை வெறித்தேன். ஏ.சி.யையும் மீறி எனது உடல் சூடாகத் துவங்கிற்று.

“ஆஹா... என்ன கல்வி முறை அது? பாடசாலையில் பதின்மூன்று, பல்கலைக் கழகத்தில் மூன்று, மொத்தமாக பதினாறு வருடங்கள் கற்று, உண்ணாவிரதமிருந்து பெற்ற தொழில்... அதனாடான சம்பளம் போதுமானதென்கிறாய். ஆஹ்ஹா...”

நான் உடல் கூசினேன் யஹ்யாவே தொடர்ந்து பேசினான்.

மறைத்தலை அழகு

“நீதான் சென்ற முறை வந்தபோது சொன்னாய் கல்வியானது, மனிதனில் நடத்தை மாற்றத்தைத் தரவேண்டும் என்றும், ஊரில் நிலைமை அப்படியில்லையென்றும் கல்விக் கடைகளினாடு போஸ்டர் அடித்துக் கல்வியைக் கூவி விற்கிறார்கள் என்றாய். பாமரனை விட படித்தவன்தான் அயோக்கியனாயிருப்பதாகச் சொன்னாய்...”

நான் மௌனமானேன். அவன் என்னை விட்டுவிட்ட தயாரில்லை போலும்.

“அன்சார் உனது காரியாலயத்தில் மிகப் படித்தவர் யார்?”

“பிரதேச செயலாளர்தான்...”

“அவரது நடத்தை மாற்றம் எப்படியானது நல்லதா?..”

“இல்லைதான் பிச்சைக்காரிக்கு வருமானம் ஐந்நூறு ரூபாயை விடக் குறைவு எனச் சான்றிதழ் வழங்க நூறு ரூபா இலஞ்சமாகப் பெறுமளவு குறைந்துள்ளது. ஆனால்...”

ஆனால் என்னை வெறித்தான். எனது கையைப் பற்றியபடியே குறுக்கிட்டான்.

“நன்பனே இதுதான் உன்னிடம் எனக்குப் பிடித்தது. உனது பக்கமே கோல் போடுகிறாய் என்பது புரிந்தும் உண்மையைப் பேசுகிறாய் பார். மேலே சொல், ஆனால் என்ன?...”

“நீ சொல்வதைப் போல எல்லா மக்களையும் என்னால் அப்படி எடை போட முடியாதென்கிறேன்.”

“உண்மைதான் உன்னைப் போல சில இலட்சியப் பைத்தியங்கள் விதி விலக்குத்தான் இல்லாத்தில் வட்டி ஹராம் ஆனால் ஊரே திரண்டு வங்கியின் முன்னால் விழுந்து கிடக்கும் போது, உனக்கு மட்டுமெதற்கு வீம்பு சிதைந்துபோவாய் என்கிறேன்...”

இருவரும் மௌனமானோம். கார் ஹோட்டலின் முன் பகுதியின் வளைவுள் புகுந்து, நின்றது. சேவகன் ஒடிவந்து குதவைத் திறந்தான். நல்வரவாகுக என்றான். முகத்தில் கணக்கான சிரிப்பு விரவிக் கிடந்தது. நாங்கள் உள்ளானோம்.

மறைத்தலை அழகு

ராசிகாவின் கணவனுக்கு அவளின் அழகு மீது அதீதமான மோகம் இருந்தது. மிகப் பெரிய அதிர்ஸ்டமோன்று கிடைத்ததாக நம்பினான். அவளுடன் அவனியில் செல்வதில் அவனுக்கு ஏகப்பட்ட பெருமை ஏற்பட்டது. அல்லது குரூ சந்தோசம். எல்லா வைபவங்களுக்கும் அவளை முன்னின்று அலங்காரம் செய்வித்தவனாக அழைத்து வருவான். ‘ஹாண்டா எண்பது’வில் அவளை ஏற்றியபடி வந்திறங்குவதில் தலை கனத்துக்கிடந்தது. ஆயினும் மனது இன்னும் உயரப் பறப்பதில் ஆவல்கொண்டிருந்தது. காரில் வந்திறங்க மனசு தவித்தது. சில பீப்பாக்கள் தங்களின் கணவர்களுடன் கார், ஜீப் என வந்திறங்க குமைச்சல் எழாமலுமில்லை. வாத்தியாருக்கு வாகனம் வசதிப்படவில்லை. ராசிகாவின் கணவன் மிகக் குறுகிய வழியில் பணமும் புகழும் ஈட்ட ஆவல் கொண்டவனாயிருந்தான். சமூகத்தில் ஒரு மிதப்பான வாழ்வு வாய்க்க அவாக் கொண்டிருந்தான். அதற்கான இலகு வழி அரசியலே என்பதைக் கண்கூடாகக் கண்டிருந்தான். அவன் எனவே எல்லா ஆளும் கட்சிகளிலும் மாறி மாறி முக்கிய அங்கத்தினாக ஆகினான். கிடைத்த சீமெந்துக் கோட்டாக்கள் அவனை அந்த அளவு உச்சத் திற்குக் கொண்டு போக இலாயக்கற்றவையாகவே இருந்தன. மனதில் உழன்றான். ராசிகாவின் கணவன் திருமணத்தின் பின்னராவது சொத்துக்கள் திரண்டு வரும் என்ற ஆவலில் அலை பாய்ந்தான்.

யஹ்யா இரண்டு ‘கொகாகோலா’ ஓடர் செய்திருந்தான். ‘பேரின் பணிவும், வினயமும் எனக்கு அருவருப்பைத் தந்தது. அவன் எதிர்பார்க்கிற ‘டிப்ஸ்’க்கான டிரேட்மார்க் சிரிப்பு அது.

“யஹ்யா, பார்த்தாயா? இவனின் சிரிப்புக் கூட நீ போடப் போகிற பணத்துக்கானது என்பது எவ்வளவு வேதனைக்குரியது”

யஹ்யா என்னை உற்றுப் பார்த்தான். நான் காத்திருந்தேன்.

“என்ன சொல்கிறாய் நீ? நீ கூட ஊதியத்திற்காகத்தானே ஊழியம் செய்கிறாய். இதில் பேதம் எங்கு வந்தது?”

“அப்படியில்லை. ஆன்மா ஈடுபாட்டுடன் இருக்கும் போது நடத்தை இயல்பாயிருக்கும். இங்கு எல்லாமே பொய்யாய்ப்படவில்லையா?”

“எனக்கு அப்படிப்படவில்லை. எனது தொழில் நிமித்தம் இதுவெல்லாம் சர்வ சாதாரணமானவை என்றே எனக்குப் படுகிறது..”

அவன் என்னை அவமானப் படுத்துகிறானோ என நினனத்தேன். உள்ளே கோபம் எழுந்தது.

மறைத் தலை அழகு

“யஹ்யா, உனது தொழிலுக்குக் கூட ஒரு மறுபார்வை இல்லையென்கிறாயா?...”

“எப்படி... எப்படி?...”

“அரேபிய ஷேக்குகளுக்குரிய மாமா ‘வேலைதானே அது...’

“சே... என்ன நீ மட்டமாகக் பேசுகிறாய்?...”

“அதுதான் இப்போது மறுகுகிறாய் பார். இதைத்தான் சொல்கிறேன். இவர்களிடம் சற்று ஆன்மாவைக் கிளறி விட்டோமானால், திருந்தி விடுவார்கள் என்று. இந்தப் பரபரப்பைக் கண்ணதோமானால் கய விசாரணைக்கு உட்பட்டு விடுவார்கள் என்று...”

“ஆடி... ஓடி... ஒயும்போதுதான் இது சரிப்பட்டுவரும்...”

“இல்லை யஹ்யா நான் இன்னமும் இவர்களை நம்புகிறேன். மனிதன் பிறப்பில் நல்லவன் யஹ்யா”

யஹ்யா பதில் சொல்லவில்லை. அவனின் மனதைப் புண்படுத்தி விட்டோமோ என்ற கவலை எனக்குப் பிறந்தது. அவனை ஆறுதல்படுத்தவாவது நான் மேலும் பேச வேண்டியிருந்தது.

யஹ்யா தயவு செய்து உன்னை விட அதிகம் ஆடியவர்களை நான்றிவேன். எல்லோரையுமே காலம் தின்று துப்பியிருக்கிறது. நிச்சயமாக மனிதர்களை நான் இன்னமும் நம்புகிறேன். எங்காவது அமைப்பு அவர்களில் மாபெரும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருமென்று...”

“ஓஹ்.... அங்கார், உங்களது அரசியல் விழிப்புணர்வு மக்களைச் சீர படுத்துமென்கிறாயா?”

“ஆம்! எமது பெரியவரின் தியாகமும் வழிகாட்டலும் வீண் போகாதென்கிறேன்...” யஹ்யா திடீரென அதிரடிச் சிரிப்புச் சிரித்தான். நான் ‘உர்’ ரென முகத்தை வைத்துக் கொண்டேன். சிரித்தபடியே பேசினான்,

“அதுசரி, இன்னொரு பகிடி சொல்லேன். பேசியவரை, நான் ஆத்திரமானேன். இவன் எனது எங்களது அமைப்பைப் பேசியதில் நான் சீற்றமானேன்.

“நான் சொல்கிறேன் நிறுத்து உனது பேச்சை” யஹ்யா எனது குரலில் அதிரந்திருக்க வேண்டும். மௌனமாக என்னை வெறித்தபடி பார்த்தான் நானும் மௌனமானேன்.

மறைத் தலை அழகு

ராசிகாவால் நம்ப முடியவில்லை! ஆஹா... என்ன அழகு இது..., சுவர்க்க புரியா இது?...’ அறையின் அலங்காரம் அவனைக் கிறங்க அடித்தது. அவளின் அருகாக அவர் வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் இல்லாவிட்டால் மனசு கொண்டாடும் மகிழ்வை முழுக்கவாய் வெளிக் கொண்ரலாம். அந்த அறை இருவர் ஒடிப் பிடித்து விளையாடப் போதுமான தாயிருந்தது. புரண்டு உருளும்படியான கட்டில். அதன் அருகாக நீண்ட கண்ணாடியுடன் சுடிய அலங்கார மேஜை அவரின் கை ராசிகாவின் இடுப்பில் இருந்தது. ராசிகாவின் முகத்தை நோக்கினார். ராசிகாவில் சந்தோசம் தெரிகிறதா என்பதை அவரால் மட்டிட முடியவில்லை ‘யோசிக்கிறாளா? தயக்கமா?’ அவரின் கையிலிருந்த தோல்பையை ராசிகா வாங்கி மேஜையில் வைத்தாள்.

ராசிகாவின் கணவர் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென அவளுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். ‘அவருக்குத் தெரியாததா? அவர் சொன்னால் சரியாகத் தானிருக்கும். ஓரே ஒரு முறை தவறி விடுவதில். சே... யார் சொன்னது தவறுகிறோமென்று? சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் அவ்வளவுதான். இதன் மூலம் கிடைக்க விருக்கின்ற வசதி வாய்ப்புகளுக்கு முன்னால் இது ஒன்றும் பாவகரமானதல்ல. இது பாவகரமாகப் பார்க்கப்படவேண்டியவராலேயே ஆசீர்வதிக்கப்படும் போது, பாவமெங்கிருந்து வந்தது? மூன்றாம் நபருக்குக் கூடத் தெரியாமல் நிகழ்ந்தேறப் போகின்ற ஒரு கையூட்டு அவ்வளவுதான் இது எப்படியெல்லாம் ராசிகாவின் குடும்ப அந்தஸ்தை, வாழ்க்கையை உயரத் தூக்கி வைக்கப் போகிறது என்பதை அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அது மட்டுமா? இவரிடம் முழு ஈடுபாட்டுடன் சம்மதிக்கிறேன். என்பதைத் தெரியப் படுத்து’ எனவும் சொல்லியிருக்கிறார். ராசிகாவுக்கு அவரின் வெள்ளை வெளேரென்ற உடம்பும், பள்ளச் சிரிப்பும் ஆசையை ஊட்டின. எப்படிப் பட்ட குடும்பத்தின் வாரிசு அவர்? எத்தனை பலம்மிக்கப் பெரிய மனிதர். அவர் நினைத்தால் எத்தனை நடிகைகளை, உயர் குடும்பப் பெண்களை விலைக்கு வாங்க முடியும்? அத்தனையையும் விட்டு விட்டு தன்மீது மோகம் கொள்கிறாரென்றால்?... தான் அவ்வளவு அழகானவளா? ராசிகாவிற்கு ஓரளவு பெருமையாகக் கூட இருந்தது. ராசிகா மெத்தையில் மெதுவாக உட்கார்ந்தாள். அவளை உள்வாங்குமாப் போல் உயர்க மெத்தை பணிந்து கொடுத்தது.

நாங்களிருவரும் வந்து அரைமணி நேரமாயிற்று. ‘ஷேக்’ இன்னும் வந்த பாடில்லை எனக்குப் பசி கிளம்பிற்று. குடித்த சோடா வயிற்றைக் கிளறியிருக்க வேண்டும்.

மறைத்தலின் அழகு

“யஹ்யா, ‘நீ’ குடிப்போமா? எனக்குப் பசிக்கிறது.”

“அதற்கென்ன, குடித்தால் போயிற்று” என்றபடி யஹ்யா ‘பேரரை’த் தேடினான். என் புறமாக யஹ்யாவின் முகம் திடீரெனக் திரும்பிற்று. “பேய் அன்சார், அது அப்துல்லா அல்லவா?”

யஹ்யாவின் குரலில் ஆச்சரியம் தெரிந்தது. அவனின் விரல் நீட்டப்பட்ட பக்கம் பார்த்தேன். உண்மைதான். அப்துல்லா ஒரு மூலையில் ஒடுங்கியவனாக உட்கார்ந்திருந்தான்.

“ம... அப்துல்லாதான் அது. இங்கென்ன செய்கிறான்?”

“ஏன் வரக் கூடாதா?”

“சே..., அப்படிச் சொல்லவில்லை ஒரு வாத்தியாருக்கு, எழுபது ரூபாய் செலவழித்து சோடாக் குடிக்க யோகமென்ன வந்தது?...”

யஹ்யா இதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரத்தில் பின் மீஸ் சொன்னேன்

“யஹ்யா, நீ போய் விசாரித்து விட்டு வரலாமே, குடிக்கத்தானா வந்தாயாவென்று?”

எனக்கு இப்போதுதான் யஹ்யாவின் கேள்வி உறைத்தது.

“ஏன் இப்போது நான் குடிக்கவில்லையா? நாம் எதுவும் அவனிடம் கேட்க வேண்டாம். ஏதும் தப்பான காரியமாயிருந்தால் வெட்கப்படக் கூடும்”

“ஓஹோ...” என்றபடி யஹ்யா பேரிடம் ‘நீ’ கொண்டு வரச் சொன்னான். ராசிகா அவரின் செய்கையைப் பார்த்தபடி மெத்தையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவர் தோல்பையைத் திறந்தார். உள்ளிருந்து கண்ணாடியாலான பெட்டியொன்றை எடுத்தார். அதனுற் சிறிய சவர்க்காரமிருந்தது. மஞ்சள் கலந்த சிவப்பு நிறமாயிருந்தது அது. “ராசிகா, இது என்ன தெரியுமா?”

ராசிகாவிற்குப் பேச வெட்கமாயிருந்தது. ‘தெரியாது’ எனத் தலையை ஆட்டினாள்.

“இது விசேட சோப். சந்தணம், பன்னீர், குங்குமப் பூ கொண்டு செய்தது. இதனைக் கொண்டு உடம்பைக் கழுவேன்...”

அவர் ‘உடம்பு’ என்பதில் கொடுத்த அழுத்தம் பயங்கரமானது. இன்னும்

மறைத்தலின் அழகு

வெட்கம் கூடிப் போயிற்று அவனுக்கு, எனினும் எழுந்து கொண்டாள். ஹேங்கரில் கிடந்த துவாயை எடுத்தபடி பாத்ரமினுள் புகுந்தாள். அவர் நீர் சொட்டும் சப்தம் கேட்கத் தனது சேர்ட்டைக் கழற்ற ஆரம்பித்தார்.

அப்துல்லாவை நோட்டமிட்டபடியே எங்களின் பேச்சுத் தொடர்ந்தது. “அன்சார், உனது பிள்ளைகளை முன்னிட்டாவது எனது கொம்பனிக்கு வந்துவிடேன்...”

“என்ன சீதனத்தைக் கொண்டு பயமுறுத்துகிறாயா?”

“ம... அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளேன்...”

“இங்கே பார், எனது மனச் சாட்சியை அடகு வைத்துவிட்டு அதில் வாழ என்னால் முடியாது. நான் நம்புகிற அகவொழுக்கமும், ஆன்மீகமும் பொய்யென்று சொன்னால், என் பிள்ளைகள் கஷ்டப்பட்டும்...” யஹ்யா ஆத்திரத்துடன் கூவினான்.

“சமூகம் உன்னை மதிக்காது. தூக்கி வீசப்படுவாய்”

“யாருக்கு வேண்டும் இவர்களின் மரியாதை. சாவின் போது, நான் சந்தோசமாக வாழ்ந்தேன்’ என்ற நிறைவுடனாவது சாகமுடியுமோ”

“நிறுத்து! கையாலாகதவனைப்போல் பேசுகிறாய் நீ”

“யஹ்யா நீ சொல்வதன் படியே இருந்து விட்டுப் போகிறேன். பரவாயில்லை. தயவு செய்து வற்புறுத்தாதே! நமது நட்பை பர்சிலனைக் குட்படுத்தாதே”

யஹ்யா மெளனமானான். என்னை வெறித்தான். எனக்கு ‘ஏன்டா வந்தோம்’ என எரிச்சல் எழுத்துவங்கிற்று. சிகரட்டைக் கொழுத்தினேன். ராசிகாவிற்கு அவரின் செய்கையைக்காண ஆச்சரியமாயிருந்தது. மிகப் பெரிய கட்டிலை சப்தமேழாதபடி நகர்த்திக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

ராசிகா மெதுவாகக் கேட்டாள். “என்ன இது? ஏன் இந்தப் பாடு?”

“தொழுவற கிப்லாப் பக்கமா கால் வைக்கலாமா? பாவமில்லையா, அதுக்குத்தான்...”

ராசிகாவுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. சப்தமேழாத குறுஞ் சிரிப்பு அது. அவர் அவனின் சிரிப்பைக் கண்டு கொண்டார். ‘பார்க்கிற வேலைக்குத் தொழுகையா?’ என நினைக்கிறாள் போலிருக்கிறது. புத்திசாலி என நினைத்துக் கொண்டார்.

“ராசிகா, நான் இப்ப பதவி, காசல பெரியவன். நாளைக்குப் பதவி போய் வெளில் நிற்க வேண்டி வரலாம். எங்கேயாவது ‘மைக்ரோ வீடியோ’ வைத்தாலும் வைத்திருக்கலாமல்லவா?”

கட்மலின் தலைப் பகுதி கிழக்கிற்கு வந்தது. காலப் பகுதி தெற்காகக் கிடந்தது. அவர் தரையில் தோல்பையுடன் உட்கார்ந்தார். வலது காலின் பாதத்தில் பிட்டப்பகுதி தாங்கப்பட்டிருந்தது. இடது கால் மாந்து உயர்ந்திருந்தது. சாப்பிட தரையில் முஸ்லிம் ஒருவர் உட்காரும் தோரணை அதில் தெரிந்தது. அவரது வலது கையில் மரப்பிடி போட்ட வெள்ளிக் கரண்டி இருந்தது. அதனுள்ளே சாம்பல் நிறமாய் கற்பூர் அளவில் ஒரு கட்டிப் பொருள் கிடந்தது. தரையில் மெதுவாகக் கரண்டியை வைத்தார். நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்தார். ராசிக்காவைக் கேட்டார்.

“இது என்ன தெரியுமா?”

ராசிகா இப்போதும் தெரியாது எனத் தலையை ஆட்டினாள்.

“காமகுத்ரா படம் பார்க்கல்லியா? இதுதான் ஹாத் (Hatha)ங்கிறது” அவர் பதில் சொன்ன படியே நெருப்பின் சிறுத்தையை கரண்டியில் படவைத்தார். கரண்டியிலிருந்து புகை மேலெழும்பிற்று. அறையெங்குமே கமகமவென நறுமணம் வீசிற்று. ராசிகா கரண்டியை மெதுவாக வாங்கினாள். இந்திய முகலாய மன்னர்களின் அந்தப்புர வரணைகள் நினைவில் முட்டி மோதின. புகை மிக மெதுவாக, மொத்தமாக அவளை மூடிற்று.

ஷேக்கின் தாமதம் ஸிச்சலின் உச்சிக்கே என்னைக் கொண்டு போயிற்று. யஹ்யா ‘செல்போன்’ மூலம் மீண்டும் தொடர்பு கொண்டான். இதோ வந்து விடுகிறேன் என ஷேக் சொல்லியிருந்தான். இனிவரக் கூடும். ‘லிப்ட்’ இன் வாசலை நோக்கியபடி இருவரும் உட்கார்ந்திருந்தோம். ‘லிப்ட்’ டினாடு யார் யாரோ உள்ளானார்கள். வெளியேறினார்கள். ஷேக் வரவில்லை. ஆனால் லிப்ட் இப்போது துப்பிய இருவரைப் பார்த்ததும் நாங்கள் இடிந்துபோய் உட்கார்ந்திருந்தோம். ஒருத்தர் என்னுடைய வழி காட்டி எனப் பீற்றிய பெரியவர். மற்றயது, அவருடன் இணைந்தபடி வந்து கொண்டிருந்தவள் அப்துல்லாவின் மனைவி ராசிகா. யஹ்யாவின் முன் தலைநிமிர முடியாதவனாக நான் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

▲

அவரும் இரு சூரோட்டன் களும்

நூல்கி நேரத்தைப் பார்த்தார். ஒன்பது இருபது இனிக் ‘கடை’யை மூட வேண்டியதுதான். நான்கு மணிக்குத் திறந்தது. ஐந்து மணித்தியாலங்களாக ஒரே இடத்தில் அமர்ந்தபடி வருகின்ற நோயாளர்கள் வாய்நாற்றத்துடன் தங்களது நோயை விபரிக்க. காதைக் கூர்மையாக்கி, பார்வையை நோயாளி மீது நிலைக்க விட்டபடி கேட்டுக் கொண்டிருப்பது எத்தனை பொறுமைக்குரியது. எத்தனை விதமான நோய்கள் / நோயாளிகள்? நூல்கிக்கு வாழ்க்கை வெறுத்துப் போய்விட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவருக்கு வாழ்க்கை மீது பிடிப்பு இருந்தது, சந்தோசம் இருந்தது.

தனது அறையை, நூல்கி மிக அழகானதாகப் பேணினார். கவருக்கு இளம் பச்சை நிற வர்ணம். ஜன்னல் கம்பிகளைப் பற்றியபடி வளருகின்ற கொடிமரம். உள்வரும் காற்றுடன் இழைந்தபடி ஆடுகின்ற அதன் சிறிய இலைகள். ஒரு மூலையில் நீண்டு வளைந்தபடி குரிய காந்தி மரத்தைப் போன்ற மின் விசிறி. நாலடி, நீளமாய் மேசை அதன் மேல் மூங்கிலாலான பேணை வாங்கி இரண்டொரு புத்தகங்கள். மேசையின் நேர் மேலாக, ஆண், பெண் பேதங் கடந்து ‘இந்தா இருக்குப் பார்க்கிறாயா?’ என நிக்கரை நீக்கிக் காட்டியபடி சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கின்ற குழந்தைகளைத் தாங்கிய கலன்டர். பின்புறமாக பூக்களைத் தாங்கியபடி திரைச்சீலை. திரை நீக்கின் ஆற்றி நீளக் கட்டில் சுவரைத் தொட்டபடி. இவை எல்லா வற்றையும் விட, முழுக்கவாய் மழித்த முகத்துடன் குழந்தைத் தனமாகச் சிரித்தபடி நூல்கி, “என்னப்பா உடம்புக்கு? நல்லாத் தானே இருக்காய்?” என்ற படி வரவேற்கின்ற மனதைத் தொடுகின்ற அவரின் பேச்சு.

அவரின் அறையினுள் பிரவேசிக்கின்ற யாருக்குமே அவரைப் பாராட்ட மனசு வரும். அறையின் குழலே நோயாளியின் பாதி நோயைப் போக்கடித்து விடும். எதையுமே ஒளிவு மறைவின்றிச் சொல்ல வைத்து விடும். நூல்கி கைகளை மேலுயர்த்தி சோம்பல் முறித்தார். மனகம்,

மறைத் தலை அழகு

உடலும் ஓய்வு வேண்டி நின்றன. திமீரெனக் கதவு தட்டப்படுகின்ற சத்தம் கேட்டது.

“எஸ்....”

கம்பவுண்டர் அஸ்ரப், கதவைத் திறந்து தலையை மட்டும் உள்ளே நீட்டியபடி நின்றான்.

“ஆர். ஒ. அமீன் வந்திருக்கார்...”

“வரச் சொல்... வரச் சொல்... என்னோட ஒண்டா யூனிவர்ஸிட்டில் படிச்சவர் தெரியுமா?....”

அஸ்ரப் வெளியேறினான். சிறிது நேரத்தின் பின் அமீன் உள்ளே வந்தார்.

“இருடாப்பா. கன நாளுக்குப் பிறகு. என்ன உன்ற உடம்புக்கு?..”

அமீன் சிறிது நேரம் பேசவில்லை. நுஸ்கியைப் பார்த்தபடி இருந்தார். நுஸ்கி காத்திருந்தார்.

“உடம்புக்கு ஒண்டு மில்லடா. இப்ப நீ பரியா?”

நுஸ்கி அமீனை வெறித்தார். அமீன் எதையோ பேச அதிக நேரம் கேட்கிறார். அறைத் தோழன் என்பதை விட தூரத்துச் சொந்தம் வேறு. இதுவரை வெளியூரில் இருந்தவர் இப்போதுதான் முதல் முறையாக ‘நோயாளி’ என்ற ஸ்தானத்தில் வந்திருக்கிறார். இவரின் அடித்தளத்தைப் பார்த்தால் விடயம் பெரிது போலிருக்கிறது. நுஸ்கி திமீரென அழைப்பு மனியை அழுத்தினார். அஸ்ரப் உள்ளானான்.

“அஸ்ரப். இனியாரையும் உள்ளே விடாதே! முன் கதவுகளைச் சாத்திவிடு” அஸ்ரப் வெளியேறினான்.

“இப்போது சொல். நான் முழுக்கவாய் ப்ரிதான்”

அமீன் திமீரெனப் பேசவில்லை. நுஸ்கியையும், ஐன்னவில் படர்ந்திருந்த கொடியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி சற்று நேரமிருந்தார். நுஸ்கி அமீன் பேச வெட்கப் படுகிறாரோ என்ற சம்சயம் எழுந்தது.

“இப்பறிட்டயர்ட், ஆயிட்டாய் இல்லையா? ஊர் வந்து எவ்வளவு காலமாகிறது?..”

மறைத் தலை அழகு

“ஓரு மாதம் தான். மாளிகைக்காட்டில்தான் குடியிருக்கிறோம்...”

“ரோம் என்றால் யாருடன்...”

“மனைவியும், கடைசி மகனும்”

“சரி. பொழுதெல்லாம் எப்படிப் போகுது?”

“சும்மாதான் வீட்ட இருக்கிறன். காலையில மார்க்கெற், ரி.வி., நிறைய வாசிக்கிறன்.. அவ்வளவுதான்...”

“பிறகென்ன பிரச்சினை வந்தது?”

“நுஸ்கி. உடம்புக்கு ஒண்டுமில்ல. மனக் சரியாயில்லடா”

நுஸ்கி மெளனமானார். அமீனே பேச்டு மெனக் காத்திருந்தார்.

“நுஸ்கி, தயவு செய்து நான் சொல்றதக் கொண்டு, என்ன வித்தியாசமா நினைக்கப்படாது. நான் ரொம்ப நாளா இதால் கஷ்டப்பட்டுட்டன்டா. யார்ட்டப் போய்ச் சொல்றன்டு தெரியாம்... எனக்குள்ளாலே உக்கிப் போயிடுவன் போலரிக்கு...”

அறையின் அமைதி கடினமாயிருந்தது. அவரது பேசு அறுந்து விடாதபடி இருக்க, கேட்ட படிதான் இருக்கிறேன்’ என்பதைத் தெரியப் படுத்தவேன இடையிடையே ‘உம்.. ஆ.. ஓஹோ... அப்படியா... பிறகு....’ எனச் சொன்னவராக நுஸ்கி ஆயத்தமானார்.

“ஏன்ரா வீட்டுல ஏதும் பிரச்சினையா?...”

“சே.. அப்படி ஒன்றுமில்ல. நீ என்ற றாம் மேற் அதவிட. உன்னோட் ‘முள்ளில் படுக்கையிட்டு...’ புத்தகமும் பார்த்த நான். அதாலதான் இத் உன்னட்ட சொல்லலாம்னாடு பட்டிச்சு...”

நுஸ்கிக்கு சந்தோசமாயிருந்தது. தனது புத்தகம் வெற்றி பெற்றதான உணர்வு ‘கிடைத்தது. நிறைவை ஓரமாய் வைத்தபடி அமீனை வெறித்தார். “அதுசரி, பிரச்சினை என்னண்டு இன்னமும் சொல்லல்லியே நீ..”

“சொல்றன், சொல்றன! அதுக்கு முதல்ல எனக்கு ஒண்டு தெரியனும். தாவரங்களுக்கும் ஜீவன் இருக்குண்டத நீ நம்புறியா?”

“நீ ஜீவனைண்டு எதுச் சொல்றாய்? உயிர்த் தன்மையையா?”

மறைத்தலின் அழுகு

“சே... சே..., உணர்வு சம்பந்தப்பட்டது நுஸ்கி..”

“அமீன், எனக்குத் திமர்ண்டு பதில் சொல்ல முடியல்ல. நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“இருக்கனும் நுஸ்கி நம்முட பாசம், அங்பு, கோபம், தாபம், குரோதம், காமம்... இந்த மாதிரி எல்லாமே அதுகளுக்கும் இருக்கனும்...”

“அமீன் இது எப்படிச் சாத்தியம். இந்த உணர்வுகளை உணர ஜம்புலனும் அவசியமில்லையா?”

“அதான், அதான். நீ சரியான இடத்திற்குத்தான் வாறாய். புலன் வாங்கி நம்மளுக்கு வேற வேற்யாகி அஞ்சாப் போச்சு. ஆனா அதுக்குப் பிரிவா இல்ல. அதுல எல்லா இடமுமே உணரக் கூடியதுதான். அதாவது மொத்த மரமுமே ஒரு புலனங்கம் தான்...” அமீன் இதைக் கூறிய போது குரல் அழுத்தமானதாயிருந்தது. வலியுறுத்துவதாக நுஸ்கிக்குப் பட்டது.

“அமீன். அப்ப முளைன் றது உணர் வோட சம்பந்தப்பட்டதேயில்லையா?...”

“நுஸ்கி, உணர்தல் வேற. முளையின்ற தொழில் வேற தெரியுமா? நாம உணர்தலுக் கேற்ப நடக்குறமில்ல. அதுக்குக் காரணமே இந்த முளைதான் தெரியுமா?...”

“அமீன், எனக்குக் குழப்பமாயிருக்குது...”

“நம்மட முளை உணர்வுகள் ஏவலாளியா வச்சிருக்குது. அதால, புத்திங்கிறது, நேர்மையா நம்மள உணர விடுதில்லங்கிறன்”

“இப்பவும் எனக்குத் தெளிவாகல்ல..”

“நம்மட மனுசி கதைக்கிற கதையில இல்லண்ட கோபம் வருது நமக்கு. ஆனாலும் புள்ளைகள் நன்மை - தீமை, பழையதுகள் எல்லாம் நினைவுல வந்து அதாவது இந்தப் புத்தி குறுக்கறுக்கிறதால கோபப் படவே முடியாமல் போச்சில்லியா?...”

நுஸ்கிக்கு இழை பிரிந்தது. அமீனை நினைத்து ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஆர்வமாயினார்.

“ஓம்டா.... ஓம்டா..”

மறைத்தலின் அழுகு

“ஆனாத் தாவரங்கள் அப்படி இல்லடா. தன்ற உணர்வுகளுக்கு எந்தத் தீங்குமே அதுகள் செய்யுறுதில்ல. குழந்தைப் புள்ளைகள் மாதிரி அதுகள்”

“அமீன், நீ அதிகமா வாசிக்கிறாய், போலரிக்கு?”

“எப்ப அத விட்டது நான். இப்ப ஓய்வுலயும் நிக்கிறனா. அத விடப் பொழுது போக்காட்ட விருப்பமானதா வேறென்ன இருக்கு?”

“என்ன மாதிரிப் புத்தகங்கள் பார்க்கிறாய்?”

“எதுண்டுல்ல. குழுதம் லைட் ரீங்குல வாற ‘துணை நடிகைகள் மாரெல் லா மியூசிக்குக் கேத் தாப் போல ஒண்டா எப்படி ஆடுது’ண்டதுலரிந்து, கோணங்கிட ‘உப்புக் கத்தியுள் மறையும் சிறுத்தை’ வரை படிக்கிறன். வேற மொழிப் புத்தகங்கள். பொழுது ஜாம் ஜாமுண்டு போகுது.”

“இதுல தாவரங்களும் அதுர உணர்வுகளும் எங்கவந்தது?”

“நுஸ்கி, நானும் ஒரு தாவர ஆராய்ச்சியாளன் தெரியுமா? அதவிட ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்றார். காய்க்காத தென்னை மரத்துட்ட ஒரு நாள் வந்து உனக்குக் காய்க்கிறதுக்கென்ன, இவ்வளவு செழிப்பா இருக்கிற நீ, காய்ச்சாத்தானே நிறைஞ்சதாயிருக்கும்ண்டாராம் ரெண்டு மாசத்துல குலை குலையாத் தள்ளிட்டுதாம். டிஸ்கவரி செனல்ல காட்டுறான். ‘மைக்ரோவேவ்’வ தாவரத்துல இணைச்சிட்டு இலையக்கிள்ளினா அது கீரடி வாரடின்டு கத்துது.. ஒரு விஞ்ஞானி தோசாவுக்குத் தண்ணி ஊத்துறப்ப நாளாந்தம் ‘உனக்கெதுக்கு முள்ளு?’ண்டு கேப்பாராம். அது, பூத்திச்சாம், முள்ளில்லாம்...” அமீன் பேசும் போது உணர்வு வயப்பட்டிருப்பதை நுஸ்கி அவதானித்தார். நுஸ்கி நம்ப வேண்டுமே என்ற எதிர்பார்ப்பு அதில் இருந்தது. நுஸ்கிக்கு ஓரளவு சந்தேகம் இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

“அமீன், இதுல உனக்குப் பிரச்சினை எங்கிருந்து வந்தது?..”

அமீன் நுஸ்கியைச் சற்றுநேரம் பார்த்தபடி இருந்தார். அவரின் விரல்கள் மேசையில் கீறியபடி இருந்தன. தலை திடீரெனத் தானாகவே தாழ்ந்தது

“நுஸ்கி, ரெண்டு மரத்தப் பார்த்தா எனக்குப் பயமாயிருக்குடா. அதுகள் ‘பாவி, எங்கள் இப்படி ஆக்கிட்டியேடா’ண்டு கேக்கிறாப் போலரிக்கு”

“என்னது?”

மறைத்தலின் அழகு

நுஸ்கி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். அவரது அனுபவத்தில் இப்படி ஒரு சம்பவம் கேட்டதில்லை. இது கூட ஒரு ‘மேனியா’ வகைதானே? மனப்பிரமையில் பேசுகிறாரா இவர்? பேச்சின் தெளிவைப் பார்த்தால் அப்படி நம்பவும் முடியவில்லை. நுஸ்கிக்கு யோசிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அழைப்பு மணியை அழுத்தினார், அஸ்ரப் உள்ளானான்.

“அஸ்ரப், ரெண்டு ஹ கொண்டு வா”

அறை அமைதியாயிருந்தது. அமீன் ஏதாவது மன அழுத்தங்களுக்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றே நுஸ்கி நம்பத் துவங்கினார். இவரை இன்னும் பேசுவைக்க வேண்டும். இதன் ஆணிவேர் எதுவெனப் பிடிப்பட்டால் ஓரளவு தெளியக் கூடும். ஹ வந்தது. இருவரும் பேசாமலேயே குடித்து முடித்தனர்.

“அமீன், இது ‘என்’ண்டு நீயாகவே யோசிச்சியா?”

“யோசிச்சன். இதே மரத்த என்ற இருபது வயசில் மிகவும் நெருக்கமாப் பார்த்தது ஞாபகமிருக்கு. அதே மரங்கள் தான் ஆனா இப்ப கொஞ்சம் உசரமா வளர்ந்திருக்கு...” “இதே மரமா?..”

“ஆமா. இதே குறோட்டன்ஸ்தான். கொஞ்சம் கிழட்டுத்தனம் தெரியது மற்றப்படி இதே இடைவெளில் இரண்டையும் பார்த்தது, மனசல மாறாமலேயே இருக்கு...”

“இருபது வயசல் பார்த்த மரம்... எல்லாமே நினைவுல் இருக்கா?” அமீனின் முகத்தில் திடீரெனக் களை கூடிற்று. சந்தோசம் அதில் தெரிந்தது.

“ம..., நுஸ்கி ஏ.எல்.சோதனை எடுத்துட்டு வீவுல நீண்ட காலமது. கூட்டாளி நல்மீர வீட்ட பெட்மின்றன் விளையாடிட்டு ஆற்றரக் கெல்லாம் சைக்கிள்ள திரும்புவன். அப்பதான் அந்த அழகுல நான் வீழ்ந்தது. டானா வடிவுல மூலைச் சுவர். ஆற்றி உயரத்தில் ரெண்டு குறோட்டன்ஸ். நடுவுல அது நஜ்மா. அவக்கு படிய வார்ந்து பின்னால் கலைச்ச விட்டமுடி. அதுட நெஞ்சளவில் மதிலிருக்கும். அது மதில்ல கைய வச்சபடி வீதியப் பார்த்து நிக்கும். அது ரொம்ப அழகுடா. பனை மரம் மாதிரி திமிர் பிடிச்ச அழகு அது’ ஆண் மாரிங்கிறாப் போல. நீண்டு மெலிந்த உடம்பு. விலா என்பே தெரியாத படி, தெழ்பிலிக் கணக்கா மாரு. நெற்றியில் அவரை இலை நரம்பு

மறைத்தலின் அழகு

மாதிரி அஞ்ச கோடு. மல்லிகைப் பூக்கணக்கா முகம் முழுக்கச் சிரிப்பப் பதுக்கி வச்சிட்டு என்னமா நிப்பா தெரியுமா? அந்த மரங்க ரெண்டாலயும் அது அழகா, இல்ல மரங்கள் இவளால அழகாயிட்டுதான்டு குழம் பினன். அந்த இடமே ஒரு பிடிமானத்துக்குரியதாப் போச்செனக்குத் தெரியுமா?..”

நுஸ்கிக்கு கதை சுவாரஸ்யமாயிருந்தது. விவசாய ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தன் என்பது மனதை என்னமாய் மாற்றியிருக்கிறது. நஜ்மா அவருக்கு பணமரம், தெம்பிலி. அவரை, மல்லிகை, பணமரம்... ஆஹா... குழலின் ஆற்றலைப் பாராட்ட என்னம் வந்தது. காதலியைக் கூட அ.நினையில் வைத்துப் பேசு சொல்கிறது. அல்லது மரியாதை நிமித்தம் அவளை ‘அது’ வெங்கிறாரா?...”

“பிறகென்ன நடந்தது...”

“தினமும் அதால வந்த நான் எப்படா ஆற்றரயாகும்ண்டு எப்படித் தவிச்சிருக்கன் தெரியுமா? அவவும் தவறினதுல்ல’ என்ன ஏமாத்தினதில்ல. பட்டுண்டு ஒன்டாயிட்டம் நாங்க நான் மதிலுக்கு வெளியே - ரோட்டுல, அவ உள்ளுக்க நின்டு பேசுவம். அவட வீட்டமைப்பும் இத அங்கீரிச்சிருக்கணும். தடையொண்டும் அங்கால வரல்ல..”

“அப்ப எங்கிரிந்து வந்தது?”

“நான் ரொம்பச் சந்தோசமா இருந்தன்டா அப்ப. வானத்துல உசரமாப் பறக்கிற நெனப் பெனக்கு. உடம்பு வாகுதான் அதுக்குத் திமிரே தவிர, மனச பூப்போலடா. எத்தனதரம் அவளைச் சீண்டிருக்கன், காயப்படுத்தி இருப்பன் தெரியுமா? ஒரு வார்த்த என்ற மனம் நோவும்படி அவ பேசினதில்ல. ‘சம்மா போடா’ண்ட படி, சிரிச்கண்டேயிருப்பா. ரெண்டு பேரும் பைத்தியம் பிடிச்ச மாதிரிப் பழகினம். அவள்ட்ட நெருக்கமாவே பழகின நான், தெரியுமா?...”

அமீனின் குரல் குழறிற்று. கரகரப்பாயிருந்தது. நுஸ்கிக்கு பனிப்பாறை உடைந்து வருவதாகத் தோன்றிற்று. அவராகவே இன்னும் கொட்டிவிட்டும் எனக் காத்திருந்தார்.

“நுஸ்கி, எல்லாமே எட்டு மாசம் தான். என்ற வீட்டால தடுத்துப் போட்டாங்க. நானாக்காரன் அதுர வீட்ட போய்ச் சத்தம் போட்டுப் பேசிட்டு வந்தான். ரொம்பக் கொடுமை அதுல, ‘மேனா மினுக்கிய

மறைத்தலீன் அழகு

ஆம்புளைய வளைச்சிப் போடவாடி வாசல்ல நிக்க வைக்கியள்ளுடு கேட்டதுதான். அவ அதுக்குப் பிறகு முகமே காட்டல்ல. வீதிக்கே வரல்ல. வீட்டுக்குள்ளேயே அடைஞ்சு போயிட்டா. நான் தவிச்சுத் திரிஞ்சன். அவங்கட வீடே முகம் கொடுக்கல்ல. குறோட்டன் இரண்டும் தனியா நின்டுச்சு. எத்தனை சத்தியம், வாக்குக் கொடுத்த நான். அது எல்லாமே அதுகளுக்குத் தெரியும். நஜீமா அசரவேயில்ல. ‘என்னோடக் கோபமா? விருப்பமத்துப் போச்சா?’ எத்தன பேர் வுட்டுக் கேட்டன் தெரியுமா? பதிலே சொல்லல்ல. ஊமையாவே போயிட்டு அது. என்னயும் பேராதனைக்குப் பெட்டி கட்டி அனுப்பிட்டாங்க. எனக்கு அவட பித்தம் தெளிய ரெண்டு மாசம் தேவைப்பட்டாச்சு...’

“அமீன், அப்ப மறந்துட்டாய், தெளிஞ்சுட்டாய் இல்லையா?..”

“அப்படித்தான் நம்பினன். என்ன மதிக்கல்லியேண்ட ஆத்திரமும் இருந்திச்சு. இதவிட மில் முதலாளி நெய்னாவக் கலியாணம் முடிச்சதும். சுத்தமாவே மறக்க முடிஞ்சிச்சு. அஞ்ச வருஷத்துல திழரண்டு இன்னொரு குழப்பம் வரும் வரை...”

“என்ன குழப்பம்...”

“நஜீமாட புருஷன் திழரண்டு மெளத்தாப் போயிட்டான். புள்ளையே இல்ல அவங்களுக்கு. நோயாளிப் புருஷன் அவன். நம்மால பேர் வாங்கப் போய் இப்படி ஒரு சொத்தையப் பண்ணும்படி ஆச்சேண்டு தவிச்சன் கொஞ்ச நாள்...”

“அப்பவே உனக்கு குற்றவுணர்வு ஆரம்பிச்சிட்டுதுல்லியா?”

“ம..., என்னால ரெண்டு கிழமையாத் தூங்க முடியல்ல. சாப்பிட முடியல்ல. பிறகு குடும்பம், வேலைப் பழு எல்லாமே நிவர்த்திச்சுது...”

“அமீன், புதுசாக் குழப்படி எங்கால வந்தது?...”

“சுத்திச் சுத்தி சப்பர் கொல்லங்கிர மாதிரி. கடைசிக் கட்டம் ஊரோட வந்தனா, மனச அலையத் துவங்கிட்டுது பாரமாயிருக்குடா எனக்கு...”

“எப்படி... நினைவு வருதா?...”

“இல்ல நுஸ்கி. எங்க நான் போறண்டாலும் நஜீமாட வீதியாலதான் போகணும், வரணும். அதே டானா மூலை. அதே மரங்கள். இலையெல்லாம் உதிர்ந்திட்டு, உச்சில மட்டும் பச்சைய வச்சிட்டு

மறைத்தலீன் அழகு

நிக்குதுகள். அதுகள் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியல்ல என்னால். நான் நஜீமா வோடப் பழகினது. பேசினது எல்லாமே இதுகளுக்குத் தெரியும். கேட்டுட்டே இருந்ததுகள். ‘அடப்பாவி, இப்படி ஆக்கிட்டியேடா?’ண்டு கேக்கிறாப் போலரிக்கு. அதுரசந்தோசம் கெட்டதுக்கே நான் தான் காரணம்ண்டு சொல்ற மாதிரியிருக்கு. எனக்குப் பயமாயிருக்கு நுஸ்கி...”

அமீனின் விரல்கள் நடுங்குவதை நுஸ்கி கண்டார். நுஸ்கி பேணையின் முடியைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக உட்கார்ந்திருந்தார். ‘என்ன மனமிது?’ அவளின் இளமையைப் பாழ் படுத்தி விட்டோம் என்ற குற்றவுணர்வா இது? “அமீன், நீ வேறு வீதியைப் பயன்படுத்தலாம் தானே...”

அமீன் நுஸ்கியை ஏனாமாகப் பார்த்தார். நுஸ்கிக்கு இதைச் சொல்லியிருக்க வேண்டாமோ என்ற எண்ணம் வந்தது.

“நுஸ்கி, குரங்கும், குளிசையும் கதை தெரியுமா உனக்கு? ஏன் இலோசான வழிய விட்டுவிட்டு, இதால வாறுமண்ட நினைப்பே போதாதா?”

நுஸ்கி அமீனை வெறித்தார். எல்லா வற்றையும் ஒப்புவித்த பாவனையில் அமீன் இருந்தார். தனது மனதும் அழுத்தமாயிருப்பதை உணர்ந்தார்.

“அமீன், குற்றவுணர்வில் தவிக்கிறாயா?...”

“இருக்கலாம் நுஸ்கி. ஊரில் பேர் வாங்கின காதல் அது. அவள் அந்த நோயாளியைப் பண்ண வேண்டி வந்ததும் என்னால் தானே...”

“அதுக்கு...”

“அந்த ‘ஜேம்’மைக் கூழாங் கல்லாக்கி விட்டோமோண்ட வருத்தம்...”

“அமீன், மனுசனுங்கிறது தப்பு செய்யுற பொறப்புத்தானே. அது. வருந்தித் திருந்துறதுங்கிறதே பெரிதுல்லியா...”

“நுஸ்கி, சமாதானப் படுத்திக்கச் சொல்றியா?..”

“அப்படியில்ல அமீன் நீ நிறைய நேரம் தனிமையாயிருக்காய்

மறைத் தலின் அழகு

போலரிக்கு. அதால், பழையதெல்லாம் ஞாபகப் படுத்துறாய். வாழ்க்கையின்ற பிந்திய காலத்தில் ஏதாவது பிடிமானம் அவசியம் அமீன்”

“நீ என்ன, மிகவும் சிறிதாப் பார்க்கிறாய் இதை?”

“இப்ப மெளத்து பற்றிய பயமும் சேர்ந்துடுதா? பயமாயிருக்குனக்கு! தயவு செய்து, மதக் கடமையில, இல்லாட்டி பொதுச் சேவை ஒண்டுல நேரத்தச் செலவிடன்...”

அமீன் சற்று நேரம் பேசவில்லை நுஸ்கிக்கு ‘உபதேசிக்கிறோமோ’ என்ற அச்சம் எழுந்தது. பரவாயில்லை என்ற எண்ணமும் வந்தது.

“அதாவது, என்னை ஏதாவது ஒன்றில் அடிமைப் படச் சொல்கிறாயா?..”

“அமீன். நீ அதை அப்படித்தான் பார்க்கிறா யென்றாலும் எனக்குத் கவலையில்லை, அதில் தப்பேயில்லை. சொந்தத் தாயை விட அறுபது மடங்கு அன்பானவன் இறைவன்! எந்தப் பாவத்தையும், திருந்தினவனா இருந்தா, மன்னிக்கிறேன்’ன்டு சொல்லியிருக்கான். இறையாதரவு மனச் சாந்தியத் தருமோ இல்லியோ,?...”

“என்னவோ சொல், எனக்குத் திருப்தியில்லை...”

“உனக்கு நான் என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. ஆனால், தாவரங்களின் உணர்வுகளையே மதிக்கிற உன்மீதா வன்மம் பாராட்ட மனசு வரும்? அந்தத் தாவரங்கள் உனது உணர்வுகளை மதிப்பிடவில்லை. என்னை விடு, நீ என்ன செய்யலாமென்கிறாய்?...”

“நுஸ்கி, உன்னிடம் கவிதைத் தனமான மனசு இருக்கிறது என்பதால்தான் சொல்ல வந்தேன். நீ சொன்னதன் படி இனிப் பொதுச் சேவை, மதத்துல மயங்கிப் பார்ப்பமே...”

அமீன் சொல்லி விட்டு மெல்லிசாகச் சிரித்தார். நுஸ்கியும் சிரித்தார். திட்டரென அமீன், விடை பெறும் பொருட்டு எழுந்தார். நுஸ்கி வாசல் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார். அதன் பிறகும் கூட, அமீனுக்குச் சரியான பரிகாரம் வழங்கினோமா என்பதில் நுஸ்கிக்குச் சந்தேகம் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

▲

மறைத் தலின் அழகு

பே(ஆ)ராதனை

இன்று முசிலாவின் வாப்பா வந்திருந்தார். எந்த வெள்ளியும் அவர் தவறியதில்ல. மருதமுனையிலிருந்து சாறும். வியாபாரத்திற்காக ஒவ்வொரு வாரமும் அவர் வந்து போவது வழமை. வரவேற்பு அறையில் இருக்கிறாரென்றால் நான்கு மணியாயிற்றென்று அர்த்தம். என்னைக் கண்டதும் புன்னகைத்தார் தடவிக் கொடுக்கின்ற சிரிப்பு அது.

“வாங்க மகள். சுகமா?”

“ஆம் அங்கிள். முசிலா என்ன சொல்கிறார்”

நானும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன். அவர் எப்போதும் வெள்ளைச் சாறுமும், அரைக் கைச்சட்டையும் அணிந்திருப்பார். அதே வெள்ளையில் சின்னதாக ஒரு தாடி. பார்த்தவுடனேயே அவரை யாருக்குமே பிடித்துப் போகும். மிகவும் மென்மையானவர். நல்ல தொரு தந்தை. அவரை ‘அங்கிள்’ என்று தான் நான் அழைக்கிறேன். மகளுடன் சினேகித் மென்பது பெரிய கொடுப்பினைக்குரியது. எனக்கு அவ்வாறான தந்தை இல்லை.

எனது வாப்பா ஒரு பிரதேச செயலகத்தை நடத்துபவர். என்னிடம் இவ்வாறெல்லாம் நடந்து கொள்ள வேண்டு மென்பதை அவர் அறியாதவர். அதை அப்படியும் சொல்ல முடியாது. அவருக்கு அலுவலகத்தில் ஆயிரம் வேலையிருக்கிறது. அவரது வேலையும் பெரியதொரு சுமையான விஷயம். அதில் அன்பு, பரஸ்பர புரிந்துணர்வு என்பதற்கெல்லாம் நேரம் ஒதுக்க முடியாது. அதை நான் எதிர்பார்ப்பதும் பிழையே, இருப்பிலேயே கறார்த்தனமான நிருவாகி என்பதுதான் நமக்கெல்லாம் நல்ல நிருவாகி எனக் கற்றுத் தரப்பட்டிருக்கிறது. இருபது வருடமாக அதே நிலையில் கிடந்து உழல்பவரின் வீட்டிலும் அதுவேதான் இயல்பாக வந்து சேரும். மற்றப்படி மகளுக்கு அவர் எதிலும் குறைவைத்ததில்லை.

மறைத்தலின் அழுகு

பல்கலைக் கழகத்திற்கு பெளதீகவியலில் தெரிவு செய்யப்பட்ட முதல் பெண்மணி எங்களுக்கு நான் தான். கணிதத் துறையில் பெண் என்பது, அப்போதெல்லாம், இனவாதம் கக்காமலேயே எம்.பி. ஆவது மாதிரி. இங்கு (பேராதனை) வந்த பின்னர் தான் என்னைப் போலவே யோக் கியமான எம்.பி.க் கள் இன் னமும் கொஞ் சப் பேரிருக்கிறார்களென்பது தெரிந்தது. முதன் முறை எனது வாப்பா, ம்மா, அண்ணன் ஜெய்னி எல்லோருமாக 'வானில்' வந்திருந்தோம். வெளியில் இறங்க முன்னரே, எங்களை ஒரு தொகை மாணவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

"மாமாவே, மாமியே, இனி நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம். நீங்கள் சென்று வாருங்கள்"

அவன் குழுவுக்குத் தலைவனாயிருக்க வேண்டும். பிறந்த திகதி ஐந்தில் இருக்கலாம். நல்ல வசீகரிக்கும் அழகில் இருந்தான். பின்னர், அவன் பெயர் முனவ்வர் எனத் தெரிந்து கொண்டேன். வாப்பா அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

"சரி மருமகனே! எனக்கும் கவலை விட்டது. நாங்கள் போய் வருகிறோம்"

வாப்பா வானில் ஏறிக் கொண்டார். அவனில் திகைப்பை அவதானித்தேன். எனக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. வாயை மூட எனது கை தாணாகவே சென்றது. வான் சென்று விட்டது. அதன் பிறகு எனது தந்தை இன்னமும் இங்கு வந்ததில்லை. விடுமுறையில் வீட்டிற்குப் போனால் மட்டும் அவரைக் காண முடிகிறது. 'அவர் நம்மை வந்து பார்க்கவில்லையே' என்ற அலட்டலும் என்னிடமில்லை. "என்ன மகள்... பேசாமலேயே இருக்கிறீர்கள். ஏதும் பிரச்சினையோ?..." "சே... ஒன்றுமில்ல அங்கிள். பாடம் முடிந்தவுடன் 'ரயர்ட்'டாக இருக்கிறது. அவ்வளவுதான்."

உண்மையாகவே உடலில் கணைப்புத் தெரிந்தது.

"நான் வரட்டுமா?" என்றபடி எழுந்தேன்.

அறைக்கு வந்தேன் வழைமையைப் போலவே சர்னா இன்னும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவள் ஒன்று தூங்கிக் கொண்டிருப்பாள் அல்லது படித்துக் கொண்டிருப்பாள். திகதி இன்று இருபதாயிருக்க வேண்டும். முகத்தில் சோர்வு தெரிந்தது. சரியான நோஞ்சான் உடம்பு

மறைத்தலின் அழுகு

அவளுக்கு. அவளும், மூசிலாவும் ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள். இவள் மூலமாகத்தான் மூசிலா எனக்கு அறிமுகமானாள். சர்னாவை அறைத் தோழியாக்கி வைத்தது, நிர்வாகம். மற்றப்படி மூசிலாவை விடப் பிடித்தமானவளாக இவள் தென்படவில்லை.

சர்னாவிடம் பணக்காரப் பகட்டு ஏகத்திற்கு இருந்தது. அவளது தினசரி அலங்காரம் வெகு உச்சத்திலிருக்கும். இந்த அறையிலுள்ள பெரும் பகுதிப் பொருட்கள் அவளுக்குரியவை தான். எப்போதும் அவள் தூங்கும் போது ஒரு தலையனையை இறுகக் கட்டியனைத்தபடிதான் தூங்குகிறாள். இவளை நினைத்து எப்போதுமே எனக்கு ஒரு பச்சாதாபம் உண்டு. செல்வந்த வீட்டில் அதுவும் கல்வியறிவற்ற குடும்பத்தில் பிறந்து கற்க வெளிக்கிடும் பிள்ளைகள் எப்போதுமே அன்பு சிநேகித நிலையை இழந்து போய் விடுகிறார்கள் என்ற எண்ணம் எனக்குண்டு. இவளின் கட்டிப் பிடித்தபடியான தூக்கம் கூட அதனால் எழுந்ததே என நினைக்கிறேன். இவளின் முரண்டு பிடிக்கும் அல்லது அடம் பிடிக்கும் இயல்பு கூட இதனால் விளைந்ததே எனப்படும்.

சர்னாவிற்கு படிப்பிற்கடுத்ததாய் தமிழ் சினிமா பிடித்தமானதாயிருந்தது. அவள் அறையில் இருக்கிறாளென்றால், கூடவே ஹெடியோ பாடுகிறது என்பதுவும் பொருள். இப்போது கூட பாடலைக் கேட்ட படியேதான் தூங்கிப் போயிருக்க வேண்டும். வானொலி கேட்பாரின்றி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் அதை அணைத்தேன்.

"யாரது?" என்றபடி சர்னா திருப்பிப் பார்த்தா. நான் பதில் சொல்லவில்லை. அவளை வெறித்தேன். அவளே மீண்டும் பேசினாள். "அதைப் போட்டு விடலாமே"

"நீ தூங்குகிறாய் என்று நினைத்தன்"

"மெல்லிதாய் பாடல் ஒலிக்க, கண் இரண்டுமே கிறங்கியபடி கிடப்பதிலுள்ள சுகம் உனக்கென்ன தெரியும்?"

உண்மைதான் எனக்கு இந்தப் பாடல்களின் மீது பிடிப்பில்லைதான் மொத் தமாக எல் லாப் பாடல் களிலும் ஒரு இருநாறு சொற் களிருக்குமா? அவற்றை மாற்றி மாற்றியே பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைச் சொன்னால் 'கவிதை ரசனையற்ற கழுதை எனத் திட்ட வந்துவிடுவாள்.

மறைத்தலின் அழகு

“நீ சொல்வதுவும் உண்மைதான்” என்றபடி, வாணோலியைப் பாட விட்டேன். ‘வண்ணம்கொண்ட வெண் நிலவே...’

“எங்கே முசிலா?”

“அவளது வாப்பா வந்திருக்கிறார். உன்னையும் விசாரித்தார்”

“ஓ! மறந்தே போய்விட்டது, இன்று வெள்ளி என்பது. என்னடா இவள் தனியாக வருகிறாள் என்பதிலாவது பிடிபட்டிருக்க வேண்டும், அதுவும் இயலாமல் போயிற்று, பார்?”

சர்னாவை வெறித்தேன். இவள் பொறாமைப்படுகிறாளா? அல்லது கிண்டல் செய்கிறாளா? என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இவளைச் சீண்ட வேண்டுமென்ற என்னம் வந்தது.

“ஐந்தரைக் கெல்லாம் என்னை எழுப்பி விடு. முசிலாவுடன் சற்று வெளியே போக வேண்டியுள்ளது.”

உடுப்பை மாற்றாமலேயே கட்டிலில் சாய்ந்தேன். கண்களை மூடிக் கொண்டேன். அவளுடன் பேசப் பிடிக்கவில்லை என்பதை இதற்குள் அவள் புரிந்து கொண்டிருக்கக் கூடும். எனக்கு நித்திரை விரவில்லை. தலை முழுக்க யோசனையாகவே இருந்தது.

‘எனக்குத் தெரியும். நானும் முசிலாவும் இந்த ஆண்டு மாணவிகளில் அழகானவர்கள். இருவரையும் சேர்த்து மொத்த வளாகமுமே ‘ஏவுகணைகள்’ என்றுதான் அழைக்கிறார்கள். நான் பெற்றியட் அவள் ஸ்கற். ஸ்கற், பெற்றியட்டை விட அழுகு. அதுவும் கிராமிய வாக்கும் சேர்ந்ததால் நல்ல களை அதற்கு. பெற்றியற் விகல்பமற்ற, வெளிப்படையான துணிச்சலான பாங்குக்குரியது. ஸ்கற்றிற்கு வெட்கம் ஜாஸ்தி. இரண்டையும் எது இணைத்தது? எதிரெதிரான இயல்புகள் தேடுதலுக்கு, விரும்புவதற்குரியவை அல்லவா? அதைப்போல், அவளது சங்கோஜத்தனம் எனக்குத் தேவைப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனது பட்டென்ற, திறந்த நடத்தைகள் அவளுக்கு பிடிமானமான வையாயிக்கலாம். ஆனாலும் நடுவாய், ஈர்க்கும் ஒரு கயிறு வேண்டாமோ? அது, ஆம், களங்கமற்ற, நம்பிக்கையான? ஆபத்தில்லாத மனிதர்கள் என்பது தான் அதுவென நம்பினேன், முசிலா எனது உயிர்த் தோழி என்பதில் பெருமை கொண்டேன். நல்ல துணையும், தோழமையும் கொடுப்பினைக்குரியது...” நான் தூங்கிப் போனேன்.

மறைத்தலின் அழகு

பேராதனை வளாகம், உலகின் மிகச் சிறந்த இடம். பச்சைப் புல் வெளிகளினாடு, ஒற்றையைடிப் பாதையில் மரங்கள் குடைபிடித்து நிற்க, அந்திப் பொழுதில் நடந்து வருவது யாரையும் மெய் மயங்கச் செய்யும். காதல் ஜோடிகளின் களங்கமற்ற அழகில், இளமையில் பார்க்கு மிடமெல்லாமே மூழ்கிக்கிடக்கும். ஆனால் எல்லாமே, நிரந்தரமாயிருந்ததில்லை. குழந்தைத் தனம் மேலோங்கி நின்றது. கவலை இங்கு நிரந்தரமில்லை. மழை கூட நீட்டி மூழ்க்கிப் பெய்வதில்லை. வெயில் கூட உடலை வறண்டு போகச் செய்யும் படியாய் கூடு எரிப்பதில்லை. கொழும்புவைப் போல அதிரடியான நெரிசலோ, சத்தங்களோ அற்ற அழகான பிரதேசம். அதைவிட இளமை, எல்லாமே ஆனந்தமயமானது. கள்ள மற்று, வாழ்நாள் பூராகவும் தொடரும் தோழமை, அல்லது துணை என்ற லயிப்பில் சேர்ந்தே கிடக்கின்ற நெருக்கங்கள். சிரேஷ்ட மாணவர்கள் சென்ற பிரியாவிடையின்போது, கட்டிப் பிடித்தபடி அழுத காட்சி இன்னமும் நினைவில் நிற்கிறது. ஆனால் அடுத்த கிழமையே அனைத்தும் மறந்து போயிற்று அவர்களுக்கு, மீளவும் ஆர்ப்பாட்டமான, ஆனந்தமான நம்பிக்கைகளுடன் கூடிய வாழ்வு துவங்கியாயிற்று. எனக்கு முசிலா வாய்த்தைப் போல முசிலாவின் நடை விரைவாக இருந்ததால் நான் ஒட வேண்டியதாயிற்று. அவள் இன்று ஏதோ தவிப்புடனிருப்பதாக எனக்குப் பட்டது. அவளாகவே அவசரப் படுத்தி என்னை அழைத்து வந்திருந்தாள். தனியாகப் பேச வேண்டுமென்றவள் இன்னமும் பேச்சைத் துவங்கவில்லை. சங்கோஜப்படுகிறாளா?, அப்படித்தானிருக்க வேண்டும்.

“ஏதோ பேச வேண்டு மென்று சொன்ன ஞாபகம்?”

“ம... நீ முனவரைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?”

“ஓஹோ..., அப்படியா? நான் ஓரளவு எதிர்பார்த்ததுதான்..”

“என்ன அது, அப்படியா? என்ன எதிர்பார்த்தாய்?”

நான் பதில் சொல்லாமல் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். அவள் என்முகம் பார்க்க வெட்கப்பட்டாள், தலை தாழ்ந்திருந்தது. சிறிது தூரம் இருவரும் மௌனமாகவே நடந்து கொண்டிருந்தோம் ‘சிமென்ற’ ஆல் ஆன ‘பெஞ்சி’ல் இருவருமாக உட்கார்ந்து கொண்டோம். எனக்கு சுற்றி வளைத்துப் பேசப் பிடிக்கவில்லை. நேரடியாகவே விடையத்தைப் பேச முடிவு செய்தேன்.

மறைத்தலின் அழகு

“முசிலா, இதில் எனது அபிப்பிராயம் எதற்கு? நீ பயப்படுகிறாயா?”
“இருக்கலாம். மனதில் ஒரு வாரமாகப் பதட்டமாகவே இருக்கிறது”
ம்... நினைத்தேன். ஆசையும் கொண்டு, அச்சமும் கொள்கிறாயென்று.
ஒரு பாதுகாப்பு உணர்வு வேண்டி என்னிடம் பேச
வெளிக்கிட்டிருக்கிறாயென்று நினைக்கிறேன்”

“கொஞ்சம் விளங்கச் சொல்லலாமே...”

“முனவ்வரை உனக்குப் பிடித்திருந்தால், இதில் பிரச்சினை என்பதே இல்லை. எதற்காக அவனை - மன்னித்துக் கொள் அவரைப் பற்றிய எனது அபிப்பிராயம் உனக்குத் தேவைப்படுகிறது. நீ மற்றவர்களால் இது பிழையாக நோக்கப்படுமோ, அல்லது எதிர்காலத்திற்கு சரிப்பட்டு வருமோ என்பதில் அச்சம் கொள்கிறாயா?”

“இங்கே பார், தயவு செய்து என்னைக் குழப்பாதே! நேரிடையான பதிலைச் சொல்லேன்”

“சரி, எனது பதில், உனக்கு இந்த விடயத்தில் எனது அபிப்பிராயமே தேவையில்லை என்பதுதான்.”

முசிலா மெளனமானாள். இவள் என்னைப் பற்றிப் பிழையாக விளங்கி விடுவாளோ என்ற அச்சமும் எனக்கு வந்தது.

“முசிலா, சமூக அந்தஸ்து, உடுப்பு, சாப்பாடு, சிநேகிதம் ஏன் கற்பைக் கூட மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்பதற்காகப் பேணுபவர்களாக நாம் ஆகி விட்டிருக்கிறோம் பார்”

“நாம் என்பது...”

“நடுத்தர வர்க்கமாகிய நாம் தான். எமது பிடித்தம்படி வாழ முடியாதவர்களாக நாமாக எத் தனை விலங்குகளைப் பூட்டியிருக்கிறோம் தெரியுமா? அதன் அடியொற்றுக்கையில் ஒரு உபரிதான் உனது இந்தக் கேள்வியும்...”

“மன்னித்துக் கொள். எனக்கு விருப்பமானபடி இருந்து கொள் என்கிறாய். அது சரிதான். எனது நல்ல ஸ்நேகிதி தானே நீ? எனக்கு உனது அபிப்பிராயம் தேவையில்லை என்பது அதைக் கொச்சைப்படுத்துவதாகாதா?”

“நீ விளங்கவில்லை. முசிலா நீ விரும்பியபடியே உடுத்துக் கொள்.

மறைத்தலின் அழகு

சாப்பிடு சேர்ந்து கொள் பிரிந்து விடு. எதையும் விலங்குகளாக மாற்றாதே! நாகர்கம் என்ற போர்வையில் மேல் மட்டமும், வறுமை என்பதால் கீழ்மட்டமும் சந்தோசமாகவே இருக்கின்றன. ஆன்மாவை அவை கொண்டு போடவில்லை. நீ எனது எண்ணங்கள், பிடித்த மானவைகளுக்கு அனுசரித்து வாழ வேண்டாம். நானும் அவ்வாறிருக்க முடியாது. உன்னை எல்லாமுமாக ஏற்றுக் கொள்வதுதான் உன்னைக் கெளரவப்படுத்துவ தென்பது...”

“அனுசரித்தலே வேண்டா மென்கிறாயா?...”

“அந்த ஹம்பக் அது. வேஷமது. எனக்காக நீ மாறி, உனக்காக நான் மாறி எதற்கு இந்த வேஷம் அங்கு எதிர் பார்ப்பு தலை தூக்கும் அதிகாரம் அரசோச்சம் அல்லது அடிமைத்தனம் உழல் வைக்கும். மனசு இரண்டு பட்டுப் போகும். மறைமுகமாய்க் கோபமிருக்கும்”

முசிலா எனது கையை அழுந்தப் பிடித்துக் கொண்டாள். அவளின் முகம் கடினமாயிற்று. குரல் கரகரப்பாயிற்று.

“நன்றி, நன்பியே நன்றி! உனது நட்புக் கிடைத்ததில் நான் பெருமையடைகிறேன்..”

அவள் அழுது விடுவாளோ என்று பயந்தேன். அவளை நினைக்கப் பயமாயிருந்தது. இன்னமும் இவளுக்கு ‘சின்னப் பிள்ளையின் மனசு’ என்பதாகவே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சிலவேளை அதுவேதான் அவளது பலமோ என்று கூடப்படுகிறது. ஆயினும் முனவ்வரைப் நினைத்து ஓரளவு பயமும் என்னில் இல்லாமல் இல்லை. எனக்கு அவனை மொத்தமாகவே பிடிக்கவில்லை. இந்தப் ‘பெற்றியட்டைப் பிடிக்க அலைந்தவன் அவன். என்னிடம் அவனது பாச்சா பலிக்காததால் ஸ்கற்றை வளைத்திருக்கிறானா? ‘ஸ்கற்’ ருக்கு ஏற்கனவே குழந்தை மனசு. காதல், குடும்பம், ஆன்மா, தியாகம் என்பதெல்லாம் அதன் பார்வையில் பெரும் தெய்வீக அம்சங்கள். எனக்காக அலைந்து காலத்தையும் சேர்த்து அவளுக்காகவே தவங்கிடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கக் கூடும். ‘ஸ்கற்’ உருகிவிட்டது. இதில் எனது அபிப்பிராயம் சொல்வது. இவளை வெட்கப்பட வைக்கும். யோசிக்க வைக்கும். அபிப்பிராயம் சொல்லக் கேட்பதுவே, இவள் அனுமதித்தாயிற்று என்பதைக் காட்டுகிறது. சிலவேளை உண்மையாகவே மனம்மாறி அவனும் இவளைக் காதலித்திருக்கக் கூடும். ஆனால் ஒன்று, இங்கு பெண்களுக்குக் காதல் சந்தோசகரமான ஒன்றாயில்லை. இவர் கள் காதலே செய்யவில்லை.

மறைத் தலை அழகு

மற்றயவர்களிடமிருந்தான குற்ற உணர்வில் மறைந்தே - மறைத் தேவைக்கிறார்கள். எதிர்காலம் பற்றிய குற்ற உணர்வு, நிஜத்திலும் சந்தோசம் தர விடாமல் செய்து விடுகிறது இவர்களுக்கு. எனவே காதலிக்கும் பெண்ணை இலகுவாய் மற்றயவர் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. எதையோ தொலைத்த உணர்வில் எல்லா நேரங்களிலும் அச்சம் கொண்டவர்களாய் உலாவருகின்றனர். இவள் எனது நல்ல ஸ்நேகிதி. இவளது சந்தோசம் தொலைந்து போய் விடக்கூடாதே என்ற எண்ணமிருந்தது. இவளுக்குப் பக்க பலமாக இருக்க வேண்டுமென முடிவு செய்தேன்.

“பெரிய பயந்தாங் கொள்ளி என நினைத்திருந்தேன். முனவ்வரையே வளைத்துப் போடுமளவு பெரிய ஆள் நீ...”

“ச...சீ.., அதென்ன வளைத்துப் போடுவதென்றெல்லாம் சொல்கிறாய். அவர் ஆறுமாதமாகவே என்பின் அலைந்து...”

“ஓஹோ.., அப்படியானால் அவர் வளைத்துப் போட்டுவிட்டா ரென்கிறாய். அதுதானே பார்த்தேன், எனது முசிலா என்றால் சும்மாவா?....”

“நீ கேலி செய்கிறாய்?” இதைச் சொன்ன போது அவள் குரலில் சந்தோசம் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. முகம் வெட்கப் பட்டுச் சிவந்திருந்தது. பெண் அழகு. அதிலும் வெட்கப் படுகின்ற பெண் இன்னமும் அழகு. எனக்குக் கூட அவளைப் பார்க்க மனசு இலேசாகிற்று. சந்தோசமாயிற்று.

நாட்கள் யார் பொருட்டும், கவலை, தாமதம், நீடிப்பு எதுவுமின்றி தன்பாட்டில் போயின. முசிலா. முனவ்வர் காதல் விவகாரமும் மெல்ல மெல்லக் கசியத் துவங்கிற்று. முசிலா கேட்டதற்கு என்ன சொன்னாளென்று தெரியவில்லை. என்னிடம் விசாரித்தவர்களிடமெல்லாம், உண்மைதானென ஒத்துக் கொண்டேன். இதில் எனது அறைத் தோழி சர்னாவின் விசாரிப்புத்தான் என்னை ஆத்திரம் கொள்ளச் செய்தது. எனக்கு முசிலாவை அறிமுகம் செய்து வைத்ததுவே இவள்தான். இவளிடம் இந்த மனநிலையை நான் எதிர்பார்க்க வில்லை. அன்று, விரிவுரை முடிந்து அறைக்கு வந்தபோது சர்னா எனக்காகக் காத்திருப்பது தெரிந்தது. வெளியே செல்வதற்கான அலங்காரத்துடன் அவள் இருந்தாள்.

“உனக்காகவே காத்திருக்கிறேன். இன்று நாம் இருவருமாக வெளியில் போகிறோம்”

மறைத் தலை அழகு

“அதற் கென்ன, நானும் ‘ப்ரீதான். ஆனால் சற்றுப் பொறுத்திரு’ விரைவானேன். முகம் கழுவினேன். உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டேன். கலைந்த அலங்காரங்களை ஒழுங்கு படுத்தினேன். அவளுடன் வெளிக்கிட்டேன். நடக்கத் துவங்கினோம்.

நாங்களிருவரும் இப்போது, பாலத்தின் மீதான தண்டவாளங்கில் நின்று கொண்டிருந்தோம். சரியாக ஆறு மணிக்கு இந்த வழியாகப் புகையிரத மொன்று வரும். இங்கு வந்த புதிதில் பாலத்தின் மீது சிரேஷ்ட மாணவர்கள் எங்களை, இதே நேரத்தில் நிற்க வைப்பர். கீழே ஆழமான ஆறு அருகாக கிரிச்சிட்டபடி நாங்கள் நிற்போம். சீனியர் மாணவர்கள் சிரிப்பாய் சிரித்தபடி எங்களையும், புகையிரதத்தில் செல்பவர்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி இருப்பார்கள். ஆனால் நிலைமை இப்போது அப்படி இல்லை. எல்லாமே மாறிற்று. பழகி விட்டது, அதனால் பயம் தெளிந்துபோய் விட்டது. ஆனால் என்றைக்கு மில்லாதபடி, சர்னா என்னை ஏன் இவ்விடம் அழைத்து வந்திருக்கிறாள் என்பதில் யோசனை இருந்து கொண்டேயிருந்தது. இன்னமும் அவள் வாய் திறக்கவில்லை. திறந்தாலும் கோரவையாய்ப் பேச வராது அவளுக்கு. அதிரடிப் பேச்சு அவளுக்குரியது.

“முனவ்வரை, முசிலா விரும்புகிறாளா?” சரிதான். சர்னா பேசத் துவங்கியாயிற்று.

“ம... அப்படித்தான் சொல்கிறாள். முனவ்வரும் கூட...”

“ஓ... முசிலாவை நல்ல பெண் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். இவர்களிருவருமே எங்களுர் மானத்தையே கப்பலேற்றி விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. இவள்தான் இப்படி யென்றால் முனவ்வருக்குப் புத்தி எங்கே போயிற்று.”

“எனக்கு உன்னை விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. காதலிப்பது தவறேன்கிறாயா? அல்லது முசிலாவை முனவ்வர் விரும்பியிருக்கக் கூடாது என்கிறாயா? அதைவிட இது அவர்களிருவருக்குமான விஷயம் இதில் நாமெதற்கு முக்கை நுழைப்பது”

சர்னா பதில் சொல்லவில்லை. இப்படியான ஒரு பதிலை என்னிடமிருந்து அவள் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. எனக்கும் கூட இவள் முசிலாவை மட்டந் தட்டிப் பேசியதில் உடன்பாடு கொள்ளக்

மறைத்தலின் அழகு

கஷ்டமாகவே இருந்தது. நான் இன்னும் அவளிடம் பேசுவதற்கு கஷ்டப்பட்டேன். மனதால் இருவரும் சற்றுத் தூரமானோம்.

இரண்டாம் தவணைக்குரிய பர்ட்சை துவங்க வேண்டியிருந்தது. வளாகமே சோதனைச் சூடு பிடித்துக் கிடந்தது. யாருக்குமே நின்று பேச நேரமில்லாது போயிற்று. இடையிடையே உஷ்ணம் களைய வேண்டி, தமாசாக்களில் ஈடுபடாமலுமில்லை. முனவ்வர்-முசீலாவை நீராட்டி (பிக்கெற்றிங்) பிரபல்யப்படுத்தினோம். காணுமிடமெல்லாம் புதிய அவலை மென்று வைத்தோம். ஆனால் சர்னா மட்டும் இவை எதிலுமே பங்கு பெறமாட்டேன்று அடாத்துடன் நின்றாள். அறையே கதியென்று அடைந்து கிடந்தாள். முசீலாவுடன் பேசுவதும் நின்று போயிற்று. நீண்ட நேரங்கள் படிப்பதாயும். தனிமையுடையதாயும் அவளது பொழுதுகள் போயின. வெறும் பார்வையாளராய் நின்று அனைத்தையுமே பார்த்தவளாக நானிருந்தேன்.

பர்ட்சைகள் முடிந்து போயின. மூன்று வார விடுமுறையும் வாசலைத் தட்டின. இந்தப் புத்தகங்களுடன் பரிச்சயமின்றிக் கொஞ்ச நாட்கள் இருப்பதென்பது சந்தோசத்திற்குரிய விஷயம். பர்ட்சையின் பழு சுமத்திய சுமை நீங்கியதில் அறைகள் எல்லாமே ஆர்ப்பாட்டமும், ஆட்டமுமாய் நின்றன. எனினும் பேயுடனாவது பழகிப் பிரிதல் கொடுமை என்கவில்லையா? முசீலாவுக்கு வேதனை இன்னும் பெரிதாக இருக்கக் கூடும். எனக்குக் கண்கள், உடல் யாவுமே அசதியாயிருந்தது. நிம்மதியாகத் தூங்க முடிவு செய்தேன்.

இன்று ஞாயிறு. நாளை விரிவுரைகள் துவங்கிவிடும். இன்னும் வளாகம் சூடு பிடிக்கவில்லை. அறையுள் நுழைந்ததுமே சர்னாவை எதிர் கொண்டேன். காலையே வந்துவிட்டதாகக் கூறினாள். சற்றுப் பொலிவு அவளில் கூடியிருப்பதாகப்பட்டது. உற்சாகமாயிருந்தாள்.

“எப்படி உனது விடுமுறை? சந்தோசமாயிருந்தாயா?”

“ஓ! அதற்கென்ன! எனக்கு ‘எங்கேஜ் மென்ற்’ ரும் முடிந்து விட்டது”
“உண்மையாகவா? சொல்லவேயில்லை நீ! சரி, யார் அந்தப் பாக்கியசாலி”

சர்னா பதில் சொல்லவில்லை. சின்னதாக அல்பமொன்றை எடுத்து நீட்டினாள். முதல் பக்கத்திலேயே அவளது வருங்காலக் கணவனின் புகைப்படமிருந்தது. நான் அதிர்ந்து போனோன் அது முனவ்வர்.

மறைத்தலின் அழகு

மனசு தேம்பிப்போனதெனக்கு. மேலும் புரட்ட ஆர்வம் பிறக்கவில்லை. அவளிடம் மூடிக் கொடுத்தேன்.

“என்ன இது? எல்லாம் தெரிந்தும் இப்படிச் செய்திருக்கிறாயே. துரோகமில்லையா இது?”

“எதைத் துரோகமென்கிறாய்? முனவ்வரினது இனக்கத்துடன் தானே இது நிகழ்ந்துள்ளது”

“நீ என்னவாயினும் சொல். உனது பணத்தைக் கொண்டு அவனை வாங்கியதாகவே என்னால் நினைக்க முடிகிறது”

“அப்படியும் இருக்கலாம். ஆனால் அந்த அழகும் வசீகரமும் முசீலாவுக்கு ஏற்றதேயல்ல. இருவரும் சேர்வதால். அவன் சிதைந்து போகவே வாய்ப்...”

என்னால் அதற்கு மேலும் தாங்குவது கஷ்டமாயிருந்தது. அவனை இடைமறித்தேன்.

“தயவு செய்து! மேலே நாம் பேசாதிருப்போம். இத்துடன் இந்தப் பேச்சை நிறுத்தி விடுவோம்.”

நான் உள்ளே உடைந்து போனேன். சர்னாவின் மீது ஆத்திரமாகவும் இருந்தது. அறையை விட்டும் வெளியில் வந்தேன். முசீலாவைச் சந்திக்க மனதில் அவா எழுந்தது. எனினும், இதே உணர்வுகளுடன் அவளைப் பார்க்க வேண்டாமென்றும் பட்டது. வரவேற்பறைக்கு வந்தேன். தொலைக்காட்சி ஒடிக் கொண்டிருந்தது. மனசம்தான்.

முசீலா மனமுடைந்து போயிருப்பாளோ? ஆழமாக யோசிப்பாளாயின், கவலைப்படக் கூடாது. ஒரு வகையில் இந்தக் கையாலாகாதவன் கிடைக்காததில் நிம்மதிதான் பிறந்திருக்க வேண்டும். அவளிடம் உள்ள நிலைமைக் கேற்பட பேசி. தைரியம் பெற வைக்கலாம். ஆனால் நன்பிகளுக்கு இப்போது மென்று துப்ப ஒரு அவல் கிடைத்திருக்கிறது. அதையும் கூட ஒத்தடம் கொடுத்து ஆற்ற வேண்டியிருக்கும். என்னை விட இந்தப் பெற்றியட் அவனை எச்சந்தர்ப்பத்திலும் கைவிடாதபடி பார்த்துக் கொள்ளும். தேறுதல் செய்யும். என்றுமே இளமை மாறாத இவ்விடம் அவனை மாற்றி வைக்கும். அவளில் மீண்டும் சந்தோசத்தைத் துளிர் விடச் செய்யும். நான் முழுக்கவாய் நினைப்பது பொய்யாகி விடவும் கூடும். இப்போதே

மறைத் தலை அழகு

எனது முசீலா நிகழ்வை மறுப்பின்றி ஏற்றிருக்கக் கூடும். ‘நான் இதை ஏற்கனவே எதிர்பார்த்தேன்’ என்பதாகக் கொள்ளக் கூடும்.

“ஹலோ...”

முசீலாவின் குரல் சடாரெனத் திரும்பினேன். எனது முசீலா முகம் முழுக்கச் சிரிப்புடன் நின்றாள். மாசு மறுவற்று அப்படியே இருந்தாள். எனது மனசு இலேசாகிற்று. எழுந்து கொண்டேன். அவனது கையைப் பற்றியபடி புகையிரதம் பார்க்க வெளிக்கிட்டேன். பயமெல்லாம் பறந்து போயிற்று. பேசாமலேயே அவளுடன் நடந்து செல்லத் துவங்கினேன்.

▲

மறைத் தலை அழகு

யாதும் ஒன்றாகி

ஆ சிரியர் மஹ்ராப் நேர்கோட்டில், ‘உறுப்பமைய’ நடக்கிறவர். அதாவது சரியான ஒழுங்குமுறையில் வளர்க்கப்பட்டு, இப்போதைக்கு அதுவே ‘வாழ்க்கை’ என்பதாக வாழ்பவர். அவர் எனக்கு வாப்பா. அவரின் இயல்பை இங்கு சொல்ல அதுவும் அழுத்திச் சொல்லக் காரணமிருக்கிறது. வாப்பா வருகிற ஞாயிறு (இன்னும் நான்கு நாட்களிருக்கின்றன) கொழும்புக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அதற்காக அவரின் நேரிய ஒழுங்குக்காக இன்றிலிருந்தே வீட்டினது எல்லோரையும் பதட்டப்பட அவருக்கு உதவி செய்யவென ஆயத்தமாக்கியிருக்கிறார். அவரது பயண ஒழுங்குகளை வீடே முன்னின்று நடாத்த முனைந்திருந்தது. ‘உலகம் எடுத்திருக்கின்ற வேகத்திற்கு - பரபரப்புக்கு ஏற்ப மாறாமல் இன்னமும் இவ்வாறே இவரால் எப்படி இருந்து கொள்ள முடிகிறது.?’ என்ற மலைப்பிலிருந்தேன் நான்.

ஞாயிறு வந்தது. அதிகாலை நான்கு மணி வெளியே மழை பெய்தது. வீடு விழித்து எழுந்தது. வாப்பா மழையையும் பொருட்படுத்தாது கிணற்றில் குளித்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்குக் குளிரங்கி (ஸ்வெற்றர்) அணிந்திருந்தும் நடுக்கமாயிருந்தது. ம்மா ஷுடன் வந்து எழுப்ப முன்னரே வாப்பா தூக்கத்திலிருந்த என்னை எழுப்பி விட்டார். அவரை பஸ் தரிப்பிடத்தில் விட வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருந்தது.

பொதுப் பரிசைக்கு மகனை அனுப்புகின்ற தாய்போல ம்மாவை வாப்பா விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். இந்த முப்பது வருட தாம்பத்தியத்தில் வாப்பாவைத் தெரியாமல் போய் விட்டிருக்குமா? அதனால்தான் ம்மாவின் பதிலில் சுரத்துத் தெரியவில்லைபோலும்.

“ரவல், பிறஸ், சோப் எல்லாம் எடுத்து வைத்தாயிற்றா?”

“ஓம்...”

மறைத் தலை அழகு

“சீப்பு, பவுடர்... சாறன்...”

“ஓம்...”

“எதையும் மறக்கல்லியே...”

“நான் எல்லாம் வச்சிட்டன். நீங்க ‘பைல்’ எல்லாம் சரியா வச்சிருக்காண்டு பாருங்க. எல்லாத்தயும் விட அதுதான் முக்கியம்...”

“மஹாம்... இந்த இடக்குப் பேச்சு மட்டும் மாறாதே. ஒழுங்கான வாத்தியார், பாடசாலை வாச்சிருந்தாத்தானே...”

வாப்பா மெதுவாகச் சொன்னபடி பெட்டியைத் திறந்தார். ‘வாத்தியாருக்கு ஏகம் போதுகூட தொழில்தானா?’ நினைவை ஓரமாக்கி விட்டு எழுந்து கொண்டேன்.

பஸ் காலை எட்டுக்கு வெளிக்கிடும். ஏழைரக் கெல்லாம் வாப்பா பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு வந்தாயிற்று. ரிக்கற் பதிவு செய்யும் காரியாலயத்தில் மீளவும், பஸ்ஸை, தனது சீற் இலக்கத்தைச் சரிபார்த்துக் கொண்டார். வகுப்பிற்கு முதன்முதல் பிரவேசம் செய்து, சரியான இடத்தில் இருந்து கொண்ட மாணவனின் சந்தோசம் அவரில் தெரிந்தது. எனக்குக் காரியாலயம் செல்ல வேண்டியிருந்ததால் நான் வாப்பாவிடமிருந்து விடை பெற்றேன்.

மஹ்றாப் ஆசிரியருக்கு சராசரி நீளத்திலான மெலிந்த தேகம். முக்கோண வடிவில் ஒடுங்கிய முகவாக்கு. குட்டையாக வெட்டப்பட்ட தலைமுடி. நெற்றியில் நீளவாக்கில் மடிப்புகள். கண்ணாடி அணியப்படாத, இடுங்கிய கண்கள். சின்னதாக ஒரு நரை மீசை. உதடு வரை நீண்ட கூர்மையான முக்கு அவருக்கு அழகாயிருந்தது. அவருக்கென ஒரு இலட்சினை பொறிக்கப்பட்டதாக உடையமைப்பு இருந்தது. வெள்ளை நிற முழுக்கைச்சட்டை. அதை உள்வாங்கிய அதே நிறத்தில் சாறன். கறுப்பு நிறமாய் இடுப்பு பெலற்றும், சப்பாத்தும். இந்த ஒழுங்கு முறையில் ஒரு போதும் மாற்ற மிருந்ததில்லை. சூடவே அவரைச் சூழ்ந்து வருகின்ற அத்தரின் மணம். அரசு உத்தியோகம் பார்க்கிற ஒருத்தர் இப்படியாகவா உடுப்பது எனக் கேட்டால்.

“டேய், என்ற கலாசாரத்த விடவாடா அவன்ற உசத்தி? பதினொன்டு (லோங்ஸ்) போடுறதுலயாடா. பெரிய மனுசனுவகிறது தெரியுற?”

மறைத் தலை அழகு

என்பார் அவர். ஆதலால் யாரும் வாயைக் கொடுப்பதில்லை, வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வதுமில்லை.

மஹ்றாப் ஊரிலிருந்த காலங்களில் பாடசாலைக்கு விடுமுறை- தகுந்த காரணங்களின்றி எடுத்ததில்லை. இரண்டு வருடங்கள் விடுமுறையே எடுக்காத வாத் தியார் என்ற விருதை பிரதேச கல் விப் பணிமனையிலிருந்து பெற்றிருக்கிறார். ஊரில், அவருக்கு முதல் மனைவி, அந்தப் பாடசாலைதான் எனப்பகிடி பண்ணுவதுண்டு. அப்படிப் பாடசாலையுடன் ஜக்கியமாகிக் கிடந்தார் அவர்.

அவரின் முப்பத்தி மூன்று வருட ஆசிரியத் தொழிலில் இதுவரை மூன்று முறையே கொழும்புக்குச் சென்றிருக்கிறார். ஒன்று ஆசிரிய பரிட்சைக்கு, அடுத்தது நேர்முகப்பரிட்சைக்கு, மூன்றாவதாக ஹஜ்ஜா செய்யவென்று. இப்போது அதிபர் தெரிவுக்கான நேர்முகப் பரிட்சைக்கு தோற்றவென வெளிக்கிட்டிருக்கிறார்.

பஸ் வந்து நின்றதும் முதல் ஆளாக மஹ்றாப் ஏறி உட்கார்ந்தார். அவரின் இலக்கத்துக்குரிய இருக்கையைத் தேடி, உடகார்ந்து கொண்டார். உள்ளே நோட்டமிடத் தொடங்கினார்.

‘பாடசாலையின் வகுப்பறையைப் போல்தான் பஸ் இருந்தது. முன்னாக ஒரு கரும்பலகையை வைத்து விட்டால் சரிதான் எனப்பட்டது. நடுவே வழிவிட்டு இரு பகுதிகளாகப் பிரித்து, முன்னோக்கிய இருக்கை ஒழுங்கமைப்பு. வகுப்பறை சூடு இயற்கையான ஒழுங்கமைப்பல்ல. சுற்றிவர மதில் கட்டி, நெருக்கமான இருக்கைகள் இரண்டிலும். இங்கு மதிலுக்குப் பதிலாக இரும்புச் சட்டங்கள். காற்றுவர வேண்டி அதே ஜன்னலமைப்பு. அப்படியானால் இங்கு வாத்தியார் யார்? ‘மஹ்றாப் சேரு’க்குக் கொடுப்பினுள் சிரிப்பு வந்தது. படிப்படியாக பஸ்ஸின் இருக்கைகள் நிரம்பத் துவங்கின.

மஹ்றாப் நேரத்தைப் பார்த்தார். எட்டு ஜம்பத்தைந்து. இப்போது பாடசாலையின் முதல் ஆரம்ப மணி அலறத் துவங்கி... பஸ்ஸின் ஹோர்ன் திடீரெனப் பலமாக அலறத் துவங்கிற்று. பஸ் வெளிக்கிடவுள்ளதைப் பறை சாற்றும் ஒசை. காலைக் கூட்டத்திற்கு ஒன்று சேரும் மாணவர்களைப் போலவே இருக்கைகள் அனைத்திலும் உட்கார்ந்து கொண்டனர். கண்டக்டரின் குரல் ஒங்கி ஒலிக்கத் துவங்கிற்று. எல்லோரையும் பார்க்கும் படியாக அவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“உங்களது அடையாள அட்டைகள் உள்ளதா எனப் பார்த்துக்

மறைத்தலின் அழுகு

கொள்ளுங்கள். ‘செக் பொயின்ற’லில் தயவு செய்து எல்லோரும் இறங்கிவிடுங்கள். நாம் தாமதிக்காது சென்று விட அது உதவியாயிருக்கும். சத்தம் போட்டுப் பேசி அடுத்தவரை கரைச்சல் பண்ணாதீர்கள். முக்கியமாக, தயவு செய்து யாரும் பஸ்ஸினுள் புகைக்க வேண்டாம்...”

ஆஹா..., காலைக் கூட்டத்தின் முன்னே பேசுகின்ற பிரதி அதிபர் இவனிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டுமெனப்பட்டது. தடவவேண்டிய இடத்தில் தடவி, குட்ட வேண்டிய இடத்தில் குட்டி... என்ன தந்திரமிது. காரியமும் ஆக வேண்டும், மனமும் கோணக் கூடாது. சாரதிக்கு மேலும் பொறுமையில்லை போலும். மீண்டும் ஹோர்னை அலறவிட்டான். நாலைந்து பேர் ஒடி வந்து ஏறினார். அவர்களின் அவசரம்காண, மனியடிக்க முன்னர் பாடசாலை கேற்றினுள் நுழைந்து விட ஒடி வருகின்ற மாணவர்களின் காட்சி கண்ணில் விரிந்தது. பஸ் அசையத் துவங்கியற்று.

மஹ்ரூப் பஸ்ஸினுள் இருந்தவர்களை நோட்டமிட்டார். பெரும்பாலானவர்களின் முகங்கள் பரிச்சயமானதாகவே இருந்தன. உடைகள் மாறியிருந்தன. வெகு நேர்த்தியாக உடுத்து இருந்தார்கள். பாடசாலைக்கு உடுப்பது போல, ‘பிரயாணத்திற்குமாக ஒரு அலங்காரம் இருக்கின்றது போலும். நன்கு உடுத்து நறுமணமிட்டு, அடுத்தவரை சுகித்து, வாய் பொத்தி பஸ்ஸின் போக்குடன் இயைந்து போக... கடைசியாகப் பயணம் சரியாக முடிந்து போயின், பாடசாலை விட்டு வெளியேறும் மாணவர்களின் நிறைவு கிடைக்கும்..’

“சேர், கொழும்புக்கா?...”

திழெரனக் கேட்ட பெண் குரலால் மஹ்ரூபின் சிந்தனை கலைந்தது. குரல் பின் இருக்கையிலிருந்து. திரும்பினார். அவரது பழைய மாணவிகளில் ஒருத்தி. பெயர் சரியாக ஞாபகத்திற்கு வரமாட்டேனன்றது.

“ஓம் மகள். நீங்க...”

“கண்டிக்கு. ரீச்சிங் ஹோஸ்பிடலுக்குப் போறன் சேர். பின்னளை கிடைக்க வேணும்”

“ஓ!...” என்றவர் திரும்பினார். கண்டக்டரை விழித்துக் கூப்பிட்டார்.

மறைத்தலின் அழுகு

“தம்பி! இஞ்ச வாப்பா. இந்தப் பின்னளை சுகமில்லாதது. பின்னுக்கிருந்தா குலுக்கிப் போடும். முன்னுக்கிருக்கிற ஒருத்தர் சீட்ட மாத்திக் குடுபார்ப்பம்”

“போற இடத்துலயும் வாத்தியார் வேலதானா உங்களுக்கு” என்றபடி அவன் முன்வந்தான். ‘எதைச் சொல்கிறான் இவன். பார்வை, கேட்டல் குறைபாடுள்ள மாணவர்களை அவர்களுக்குரிய இடத்தில் உட்கார வைப்பதைச் சொல்கிறானா?’ மாணவி நன்றிப் பெருக்குடன் அவரைப் பார்த்ததில் அவனின் கிண்டல் மறந்து போயிற்று. மனசு பூரித்து நின்றது.

பஸ் சீராக ஒடிக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே வீதியின் சீரின்மையால் - பள்ளத்தில் விழுந்தெழும்பியதால் குலுக்கமிருந்தது. ‘சாரதியை யாரும் கேள்வி கேட்க முடியாது. வேகம் கூடுகிறதா, குறைகிறதா எல்லாமே அவன் மயம். நோயாளி, வலது குறைந்தவன் யாரையும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. குருவும் தாரமும் மட்டும் தானா விதிப்பயன்? வகுப்பின் அதிமேதாவி. அதிகாரி குருபோல இவனின் நடத்தையே நமது பயணத்தைத் தீர்மானிக்குமென அவருக்குப் பட்டது? ஆக பயணத்தில் சாரதி அமைவதும் விதிப் பயன்தான். அர்ச்சனனுக்கு கண்ணபிரானே, சாரதியாய்த் தானே கீதோபதேசம் செய்தான்...’

பஸ்ஸின் திறர் நிறுத்துகையால் நிஜத்திற்கு வந்தார். மஹ்ரூப் வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். பொலிஸ் செக் பொயின்ற. அதை ருக்பபடுத்துவதாக கண்டக்டரின் குரல் மேலெழுந்து ஒலித்தது.

“எல்லோரும் அவரவர்ர ‘பேக்’கையும், ஜடின்ரியயும் எடுத்துட்டு இறங்குங்கோ...”

அப்போது கூட ஓரிருவர் இறங்காமலிருப்பதை மஹ்ரூப் கண்டார். ஆயுதப் படையில் வேலை செய்பவர்களாயிருக்கக் கூடும். மஹ்ரூப் கையிலும் அடையாள அட்டை தெரிந்தது. வரிசையொழுங்கு நீண்டு கிடந்தது, ஆசிரியரிடம் கொப்பி காட்டச் செல்கின்ற மாணவர்களைப் போலிருந்தது அது. மஹ்ரூபைப் பார்த்ததும் சோதனை செய்யாமலேயே பொலிஸ்காரன் விட்டுவிட்டான். கணித பாடத்தில் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் சரி எடுத்த திருப்தி அவருக்குக் கிடைத்தது. எப்படி என் ‘சமத்து’ என்பதாக மற்றவர்களை ஒரு பார்வை பார்த்தார். சிலர் முகங்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு வந்தனர். முனைமுனைத்தனர்.

மறைத்தலின் அழுகு

பஸ்ஸில் மீள எல்லோரும் உட்கார்ந்து கொண்டனர். வசுப்பறையில் ஒரு பாடம் விட்டு அடுத்த பாடம் துவங்குவதற்கிடையில் ஏற்படுகின்ற களோபரம் போல பிரயாணிகளிடையே பேச்சுக்கள் கிளம்பின. எவ்வளவு நேரம்தான் ஒரே ஆளிடம் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பது. பிரயாணிகள் சற்றே அலுத்துப் போயிருந்தனர். பஸ்ஸின் இரைச்சல் மட்டும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பஸ் பதியத்தலாவையில் பகல் சாப்பாட்டிற்காக நிறுத்தப்பட்டது. இதுவரை ஐந்து இடங்களில் செக் பொயின்ற் களில் நிறுத்தப்பட்டதை ஞாபகம் கொண்டார். அவ்விடங்களில் இறங்கி ஏறியதனால் ஓரளவு சோர்வு கண்டது, மீளப் பிரயாணம் பண்ண முடிவதாகவும் நினைவில் கொண்டார். ஆனால் இப்போது பிரயாணிகளின் முகங்களில் தெரிந்த உற்சாகம் பெரிதாயிருந்தது. மாணவர்கள் இடைவேளையின் போது வசுப்பறையை விட்டும் பல திசையிலும் சிதறி ஒடுவதைப் போல அவர்கள் சிதறினர். இயற்கை உபாதைகளை நீக்கச் செல்வோர் ஒரு புறம், விரும்பிய உணவைச் சாப்பிடுகின்ற ஆவலில் ஹோட்டல்களினுள் உட்புகுவோர் மறுபுறம், வீட்டுச் சாப்பாட்டைப் பிரித்து வைத்து உண்கின்ற வயிற்றிற்குப் பயந்த ஆண் பெண்கள் பஸ்ஸினுள், இன்னமும், எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளும் தளர்ந்து விட்ட நிலையை அங்கு கண்டார். பிரயாணிகளைப் பார்க்கப் பரவசமாயிருந்தது அவருக்கு அடைத்து வைத்த பறவைகளின் கூடுகள் அவிழ்ந்த நினைப் பெடுத்தது.

மீண்டும் பஸ் வெளிக்கிட முக்கால் மணி நேரமாயிற்று. உண்ட கணப்பில் அனேகர் கண்சொருகிக் கிடந்தனர். கொழும்பு செல்ல முன்னர் இன்னமும் மூன்று இடங்களில் இறங்க வேண்டியிருக்கும். ஆனால் அவ்வளவு இறுக்கமானதாயிராது. அவை உடற்கல்வி, சித்திரப் பாடங்களுக்குச் செலுத்தும் கரிசனைகள் போன்றிருக்கும். எனவே மஹ்ரூபும் கண்கிறங்கினார். பஸ் சீராகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பஸ்ஸில் திடீரெனப் பரபரப்புக் கூடிற்று. சாரதி 'ஹோரன்'னை பலமாக அலறவிட்டான். மஹ்ரூப் விழித்தார். பாடசாலை விட்டு மாணவர்கள் கடைசி மணி யோசையில் சிதறுவதைப் போல அவ்விடம் இருந்தது. ஏகத்திற்கு சத்தமிருந்தது. சிறிய பிள்ளைகள் போலவே கேற்றில் இறங்க முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தனர். மஹ்ரூபுக்கு அவசரம் இருக்கவில்லை. கடைசி ஆளாக, அதிபர் என்ற நினைப்புடன் வெளியே வந்தார். தம் பி நீலம் காருடன் வெளியே

மறைத்தலின் அழுகு

எதிர்பார்த்தவண்ணமிருப்பதைக் கண்டார். தம்பியின் அருகானார்.

"எப்படிப் பயணம்! அனுபவிக்க முடிந்ததா?"

"பயணத்தை யார் அனுபவித்தது. பாடசாலையுள் இருந்தது போலவே நினைப்பிருந்தது"

நீலமுக்கு அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பது விளங்கவில்லை, எனினும் மரியாதை நிமித்தம் மௌனமானார். இருவரும் காரினுள் ஏறிக்கொள்ள, வீடு நோக்கி விரைந்தது கார்.

முடியாத பயணம்

"இந்த அறிவிழந்த கெளரவர்கள், குலத்தை, குடிப்பிறப்பை, அழிப்பதில் விளையும் தீங்கை - நன் பணைச் சதி செய்வதில் நாசமே விளையும் என்பதை அறியாராயினும்.."

"ஜனார்த்தனா, குலநாசம் நமக்கெதற்கு? அது குற்றம் என்றுணர்ந்து நமக்கெதற்கு? இந்தப் பழிபாவத்தில் இருந்து தப்பிச் செல்ல நமக்கு வழி தெரியாது?"

-பகவத் கீதை-

மழை எப்போதும் கொழும்புக்கு ஒரு அந்தியன் மாதிரி, யாரும் இதை விரும்புகிறார்களில்லை, அவனுக்கும் கூட.

எட்டு மணிக்கு வெளிக்கிட வேண்டியவனை, ஒன்பது மணிவரை பிந்த வைத்ததே இந்த மழைதான்.

தெஹிவளைச் சந்தியில் வழமையான ஆர்ப்பாரிப்புக்களைக் காணோம். காணுகின்ற போதெல்லாம் வறுத்தபடி இருக்கிற கடலைக்காரன் இல்லை. நடை பாதை வியாபாரிகளில்லை. செருப்புத் தைக்கிறவர்களில்லை. லொத்தர் வியாபாரிகளில்லை. முழுகாமலேயே முகம் கழுவி நறுமணமிட்டு வரும் ஆண்கள், பெண்களில்லை.

எல்லோருக்கும் என்னவாயிற்று? விடுமுறை விடுப்பில் தங்களது புற்றுகளில் தூங்குகிறார்களா? அடை மழையை இவர்களால் தாங்க முடியாமல் போயிற்றா? இங்கு மழை சொல்லிக் கொண்டு வருவதில்லை. அத்துடன் 'மழைக்கட்டி' என்பது இதற்குத்தான் பொருந்தும். அப்படிப் பெரிய துளிகள் அவை. முஹம்மட் கடையின் ஒருமாக ஒதுங்கி நின்றான். அவன் புறக்கோட்டைக்குச் செல்ல

வேண்டியிருந்தது. பஸ் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, வரும் வாகனங்கள் தன்னை நீராட்டி விடக் கூடாதே என்பதில் அவனது கவனம் கூடவாயிருந்தது.

நூறாம் இலக்க பஸ்ஸொன்று வந்து நின்றது. முஹம்மட் குடையை மடக்கியபடி கவனமாகக் காலடி எடுத்து வைத்தவனாக (பின்பக்கமாகத் தண்ணீர் தெறித்துவிடக் கூடாது) ஓடினான். பஸ் நடத்துனன் வழமையான படி கூவவில்லை. இவன் ஏறியதும், மணியடிக்க பஸ் கிளம்பிற்று. உள்ளே எல்லா இருக்கைகளும் நிரம்பி இருந்தன. அவனையும் சேர்த்து ஏழ பேரளவில் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவன், ஒரு சீற் பிட்டத்தைத் தாங்க கம்பியைப் பிடித்தபடி நின்றான். சற்று நேரத்திலேயே மழை பெய்தது திடீரென நின்றிருந்தது. ஆனால், வானம் வெளுக்கவில்லை.

பஸ்ஸினுள் அமைதி இருந்தது. யாரும் யாருடனும் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவன் அருகான இருக்கையில் ஜன்னலின் புறமாகக் கிழவரோருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவன் முன்னே நிலை குத்திய பார்வையுடன் 'உறுப்பமைய' உட்கார்ந்திருந்தார். அவரின் அருகாக நாற்பத்தைந்து வயதில் ஒருவர். அவர் புழுக்கத்தில் தவிக்கிற உணர்வைக் கொண்டிருந்தார். கையிலிருந்த பத்திரிகையால் வீசியபடி இருந்தார். மழை விட்டதும் ஏற்படுகின்ற வெக்கை பஸ்ஸை நிறைத்திருந்தது. ஜன்னல்கள் யாவும் மூடியே கிடந்தன. எவராலும் கொழும்பு மழையை நம்பி ஜன்னலைத் திறக்க முடியவில்லை போலும். பஸ் நடத்துனர் அவன் அருகாக வந்து நின்றான். எதுவும் பேசவில்லை. 'இவர்கள் எல்லோருக்கும் எப்படி ஒரே மாதிரியான உடல் வாகு வாய்த்து விடுகிறது?' என்று ஆச்சரியம் அப்போதும் அவனில் எழுந்தது. அதைவிட ஒரேமாதிரியான தினுசில் உடுப்புகள், ஒடும் பஸ்ஸினுள் பயப்படாத பழக்கப்பட்ட நடை, சிரிப்பே சிந்தாத இறுகிய முகம் எந்த விதத் தயக்கமுமின்றி முன்னே நீஞ்கின்ற வலது கை. "பிற்றகொட்டுவ எக்க" என்றபடி பணத்தை நீட்டினான் 'அது' டிக்கெற்றற மெஷினிலிருந்து கிழித்தெடுத்து நீட்டிடற்று. எவ்வளவு எனக் கண்ணால் பார்க்காமலேயே மீதியை நீட்டிடற்று. அவன் பெற்றுக் கொண்டான். 'அது' அப்பால் நகர்ந்தது. மீளவும் அவனின் பார்வை அருகிலிருந்த இருவர் மீதும் திரும்பிற்று.

நடுத்தரம் புழுக்கத்தில் இன்னமும் தவித்தது. இடையிடையே அருகிலிருந்த கிழவரைப் பார்த்தது. கிழவர் மழை விட்டது தெரிந்தும்

மறைத்தலின் அழகு

ஜன்னலைத் திறக்கவில்லை. நடுத்தரம் காற்று வேண்டித் தவித்தது. கையிலிருந்த பேப்பரினால் மீளவும் வீசிக் கொண்டது. கிழவரை மீண்டும் பார்த்தது. கிழவரின் முகத்தில் என்ன தேடுகிறது? கிழவர் எதனையும் கண்டுகொள்ளவேயில்லை. முன்னே நிலைகுத்திய பார்வை. இறுக்கமான இருப்பு. மனுஷர் எந்த வித பராக்குமின்றி உட்கார்ந்திருந்தார். முஹம்மட்டுக்கு பயணம் சுவாரஸ்யமானதாகப் படத்துவங்கிற்று.

நடுத்தரம் திடெரென கிழவரின் முகத்திற்கு முன்னாகக் கையை நீட்டிற்று. ஜன்னலைத் திறந்துவிட முனைந்தது. கிழவர் தாமாகவே இப்போது திறந்தார். குளிரான காற்று திடெரென அன்றூப்பட்டு வந்தது. கிழவர் ஜன்னலை மொத்தமாகத் திறந்து விட்டிருந்தார். பின் நடுத்தரத்தைப் பார்த்தார். ‘இப்ப போதுமா?’ என்பதாக. நடுத்தரம் மெலிதாகச் சிரித்தது. முஹம்மட் ஜன்னலினுடாக வீதியைப் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

வெள்ளவத்தை ஹாக்ஸி தியேட்டரை தாண்டி பஸ் நின்றது. சிலர் இறங்க பலர் ஏறினார். முஹம்மட் ஏறும் ஆட்களில் தெரிந்த சிநேகித முகம் தேடினான். மஹம் ஒருவருமில்லை. எனினும் நல்ல திடகாத்திரமான உடலுடன் ஏறிய ஒரு இளைஞில் அவன் பார்வை குவிந்தது. ‘டெனிம்’ லோங்ஸாம் நீலநிற டீ சேர்ட்டும் அணிந்திருந்தான். சிங்கள இனமாகப் பார்வையில் தெரிந்தது. முகத்தில் அழகான களை இருந்தது. அவன் கூட முஹம்மட்டின் அருகாகவே வந்திருந்தான். மெல்லிதாக முஹம்மட்டை நோக்கிச் சிரித்தான். வசீகரிக்கும், நட்பை யாசிக்கின்ற புன்னகை. முஹம்மட்டின் மனதில் ஓரளவு சந்தோஷம் பிறந்தது.

முஹம்மட் இளைஞன் அடிக்கடி வெறிடம் பார்ப்பதைக் கண்டான். எனவே ‘என்ன அங்கு?’ என அவனும் பார்க்கவேண்டியிருந்தது. பஸ்ஸின் பின் மூலையில் குழலை மறந்து ஒரு காதல் ஜோடி கிடந்தது. அவளின் இடுப்பினுள் அவனது கை சுற்றி இருந்தது. அவளின் முகம் அவனது தோளில் சாய்ந்து கிடந்தது. முஹம்மட், “கொடுத்துவைத்தவர்கள்” என்றான்.

இளைஞனுக்கு அது பிடிக்கவில்லைபோலும்.

“என்ன, கொடுத்து வைத்தது? இத்தனை பேரின் பார்வைக்கும் முன்னால் கொஞ்சவெள்ள வேண்டியிருக்கிறது?”

மறைத்தலின் அழகு

“நீர் என் விரோதமாக அதைப் பார்க்கிறீர்? அவர்களின் அந்தரங்கத்தில் நுழைய உங்களுக்கு ஏது அதிகாரம்?”

“அதைத்தான் சொல்கிறேன், அந்தரங்கத்தைப் படுக்கையறையுடன் மட்டும் வைத்துக் கொள்வது தானே...”

“அப்படியில்லை, இத்தனை பேரும் குற்றம் சாட்டும் பொருட்டு அதனைப் பார்க்க வில்லை. இயலாமையால், உள் விபசார உணர்வுடன் பார்க்கிறார்கள் என்கிறேன்...”

“நாசமாய்ப் போக, நீயும் உனது பேச்கும்...”

முஹம்மட் இளைஞனைச் சுற்று நேரம் வெறித்தான். கொஞ்சம் அமைதி கொள்ளட்டும் மெனக் காத்திருந்தான். பின் பேசினான்.

“இத்தனை காமப் புத்தகங்கள், சினிமாப் படங்களில், பாடல்களில் விரசம் பரவக் காரணமே காமம் பற்றிய நமது பிழையான பார்வைதான். இன்றைய நமது இளைஞர்களின் தலையை பிரித்து உதறினோமானால் எத்தனை நடிகைகள் அம்மணமாகக் கொட்டுப் படுவார்கள் தெரியுமா? அதேபோலவே ‘இளைஞரிகளும்’ முதலில் இவர்கள் இருவருக்குமிடையேயான இடைவெளியைக் குறைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் எமது நாடு உருப்படும்”.

“என்ன சொல்கிறாய் நீ...” இளைஞனின் குரலில் ஆவலும், அதிர்ச்சியுமிருந்தது.

“காதல் திறந்து விடப்பட வேண்டும். விரும்புவதைப் பட்டெனச் சொல்லும் மனத்தெளிவும், சமூக இலகுத் தன்மையும் வர வேண்டும். காமத்தை மனதுள் அழுத்தி, அழுத்தி அதில் மட்டும் கவனம் குவித்து ஏனைய ஆற்றல்கள் அனைத்தையுமே விரயம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இவர்கள்...”

“இது பாவமில்லையா?... நாடு நாசமாய்ப் போகாதா...”

“இல்லை. ஒருக்காலும் இல்லை. நல்ல தெளிந்த சமூகம் தோன்றும், காமத்தில் விடுதலை பெற்றவர்கள் தான். எல்லாத்துறையிலும் சிறந்து விளங்க முடியும். அதுதான், நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ...”

இளைஞன் சுற்று நேரம் பேசவில்லை. முஹம்மட்டைப் பார்த்தபடி இருந்தான்.

மறைத்தலின் அழுகு

“நீங்கள் சொல்வது சரியென்றுதான் புத்தியில் படுகிறது. ஆனால், மனம் ஒப்பமாட்டேனன்கிறதே...”

முஹம்மட் சத்தமிட்டுச் சிரித்தான். நாலைந்து பேர் அவன் புறமாகத் திரும்ப வெட்கமாயிற்று. வீதியைப் பார்க்கலானான். இத்தனை வாகனங்கள் திடீரென எங்கிருந்து முளைத்தன. பஸ் ஆமை வேகத்தில் ஊர்ந்து. சவோய் தியேட்டரைத் தாண்டி ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

விட்டிருந்த மழை மீண்டும் துவங்கிற்று. எல்லா ஜன்னல்களும் இழுத்து மூடப்பட்டன, ஒன்றே ஒன்றைத்தவிர முஹம்மட்டின் அருகான கிழவரின் ஜன்னல் மட்டும் திறந்தே கிடந்தது. கிழவரின் இடது தோள் புறம் மழை நீரால் நனைந்து கொண்டிருந்தது. அதில் எந்தப் பாதிப்புமே படாதவராக அவர் உட்கார்ந்திருந்தார். ‘என்ன மனிசன் இவர்’ எனப்பட்டது முஹம்மட்டுக்கு. அவனுருகே நின்ற இளைஞரும் அதனை அவதானித்திருக்க வேண்டும். முஹம்மட்டுக்கு கண் காட்டினான். ‘ஒன்றும் பேசிவிடாதே’ என முஹம்மட்டுக்கு ஜாடை செய்தான். ஆனால், இளைஞன் கேட்கவில்லை. வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் பறந்தன.

“என்ன, இந்த ஆளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? எதற்காக இப்படி ஜன்னலைத் திறந்து வைத்திருக்கிறார்?”

முஹம்மட் இளைஞனின் காதருகே குனிந்தான்.

“ப்ரீஸ், விட்டுவிடு. வயதில் முத்தவர். அவரை இப்படிப் பேச வேண்டாம்.

“அதனால் தான் சொல்கிறேன். அதனை முடிவிடுவதற்கென்ன? இப்படி நனைந்தபடி பிரயாணம் செய்ய நேர்ச்சை ஏதும் செய்து விட்டு வந்திருக்கிறாரா?”

இனியும் இவனைப் பேசவிட்டால் பஸ்ஸில் குழப்பம் வந்துவிடுமென்ற முஹம்மட் கருதினான். இளைஞனை ஒரு பொருட்டாக அவர் கருதவேயில்லை. அவனின் அத்தனை பேச்கக்களையும் அவர் கேட்டிருப்பார். ஆனால், ஏருமை மாட்டில் மழை பெய்வதாக அலட்சியம் பண்ணுகிறார். அது அவனை இன்னும் ஆத்திரம் கொள்ளச் செய்யும். முஹம்மட் இளைஞனை அதட்ட வேண்டியதாயிற்று.

“இங்கே பார் நிலைமை விளங்காமல் பேசுகிறாய். அந்த ஜன்னலைத் திறந்தது அவரல்ல இவர்தான். இவருக்குக் காற்றுப் படுவது தன்னால் தடைப்படக் கூடாதென்று நினைக்கிறார். தான் நனைவதைவிட இவரின் நலம் முக்கியமென நினைக்கிறார் போலிருக்கிறது.”

மறைத்தலின் அழுகு

“அவர்ர மண்ணாங்கட்டி நினைப்பிருக்கட்டும். அப்பன் வீட்டு பஸ்ஸா இது? ரெண்டு பேருமாப் பேசியிருக்கலாமில்லையா? இவரிட்டச் சொல்லிவிட்டு முடினா என்ன?”

“யார் பேசுறது? அவரா இவரா?”

“அதென்னடாது? அவரா இவராங்கறது? அதுல எதுக்கு கெளரவம் பார்ப்பது? ரெண்டு பேரும் மனுசனுகள் தானே.... எனக்கு இவ்வளவு பிரச்சினைப்பா எனச் சொன்னாத்தானே மற்றவனுக்கு விளங்கும்” முஹம்மட் அவனே பேச்டுமெனக் காத்திருந்தான். இவன் இலேசில் ஓயப்போவதில்லை என்றுபட்டது.

“....உனக்குள்ளேயே முடிவெச்சிட்டு, எதுக்கு இத்தன சிரமப்படனும். பிரயாணம் எண்ணப்ப கூட சந்தோஷமாயிருக்க வேணாமா? அதுலயும் இந்தக் கிழங்கள் சுத்த மோசம்பா. நம்மள்ட்டயெல்லாம் வீணம் இல்ல. இந்த மாதிரி கிழவங்கள் தான் விசத்தை உடம்பு பூரா வெச்கண்டு. நம்மளெல்லாம் போட்டுச் சாகடிக்குதுகள்”

கிழவரின் அருகேயிருந்தவருக்கு இப்போதுதான் விஷயமே பிடிப்பட்டிருக்க வேண்டும். கிழவரின் முன்னாகக் கை நீட்டி ஜன்னலை மூட்துவங்கினார். கிழவர் மொத்தமாய் முடிக் கொள்ளத்துணை போனார். இளைஞனின் முகத்தில் ஒரு ஆறுதல் பிறந்ததான உணர்வு தெரிந்தது. சிலவேளை வெற்றிபெற்ற மமதையாயிக்கலாமென முஹம்மட் நினைத்தான். முஹம்மட்டைப் பார்த்துக் கண் இடுங்கியபடியிருக்கச் சிரித்தான். முஹம்மட்டும் சிரித்துவைத்தான். அது அவனிடம் ‘நெருங்கி வந்துவிட்டான்’ என்ற உணர்வைத் தோற்றுவித்திருக்க வேண்டும். இளைஞன் கேட்டான். “எங்கு போகிற்கள்?” “பெற்றாவுக்கு” “நானும்தான், எதுக்கு போகிறீங்க?”

முஹம்மட் பதில் சொல்லவில்லை. அவனது உரிமை பெற்றுக்கொண்ட பேச்சின் தொனி ஆச்சரியம் விளைவித்தது. பஸ் மீண்டும் மெளன்மாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. பம்பலப்பிட்டி சந்தியில் அதிகம் பேர் இறங்கிக் கொண்டனர். அநேக இருக்கைகள் காலியாகின. இளைஞன் முஹம்மட்டின் கையைப் பிடித்து ஒரு ஓரமாக உட்காரச்செய்தான். முஹம்மட்டின் அருகான சீற்றில் உட்கார்ந்துகொண்டான். பேச்க மீளவும் தொடர்ந்தது.

“நாட்டுல பஞ்சம். சனங்கள்ட்ட காசே இல்லாமப் போயிட்டுது இல்லியா?...”

“ம...பதுக்கிப் போட்டாங்க போலிருக்கு...”

மனைத்தலை அழகு

“ஓம்! ஓம்!! பிளினஸ்ல காச விட்டு ‘லோல்’ பட ஒருத்தருமே விரும்பல்ல இதுல எடுக்கிற ‘றிஸ்க்குல்’ வர் ஸாபமும், பேங்க தாற வட்டியும் ஒரே அளவாயிருக்கிறப்ப எவன் காசக் காட்டுவான்....”

இதைப்பற்றி மேலும் பேச முஹம்மட்டிற்கு இஷ்டமில்லை. அல்லது தெரியாததால் விரும்பவில்லை. எனவே மென்னமானான். ஆனால் இளைஞன் விடுவதாயில்லை. பேச்சை வேறு திசையில் திருப்பினான்.

“அது சரி இரவு ரி.வியில கிரிக்கட் பார்த்தீங்களா?”

முஹம்மட்டுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. நேற்று இரவு எந்த விளையாட்டும் இடம் பெறவில்லை. பின் எப்படி ரி.வி.யில்...?

“எங்க நடந்தது?”

“தீகவாபில்”

முஹம்மட்டுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அவனும் சிரித்தபடியே சொன்னான்.

“சரிதான் நாட்டுல எல்லா மக்களுமே அதப்பார்த்தாங்கதான். உலக கிண்ண இறுதிப் போட்டி மாதிரி இருந்திருச்சி அது...”

“நீங்க அதப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்க?”

“முதலில் சொன்னீங்கல்லியா, ‘கிழவர்களுக்குத்தான் விசம் கூட’ என்று இப்போதுதான் அது சரியாகப்படுகிறது...”

இப்போது இளைஞன் எவ்வித வெட்கமுமின்றி அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். அவனது சிரிப்பே முஹம்மட்டுக்கு நகைச்சவைக்குரியதாகத் தோன்றிற்று. இளைஞனே சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“ம. நாட்டுல இரண்டு பக்கமும் வறுமைப்பட்ட அப்பாவி இளைஞனுகள் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுட தீவிரம் தெரியாம, சின்னப்புள்ள இல்லாத வீட்ட கிழவன் துள்ளி விளையாடுற மாதிரி இதுகள் விளையாட வெளிக்கிட்டுதுகள்...”

பஸ்ஸினுள் பலரது கவனங்களும் அவர்களின் மீது திரும்பியிருந்தன. இது இளைஞனுக்கு மகிழ்ச்சியை அல்லது ஆவலை ஊட்டியிருக்க வேண்டும். முஹம்மட்டுக்கு ‘இறங்கியாயிற்று இனித் திரும்ப முடியாது’ என்ற நிலைமை. எனவே உட்னத்துடனேயே கேட்டான்.

மனைத்தலை அழகு

“சில உண்மைகளை மக்கள்ட்ட விளங்கவைக்க வேணாமா? வீணாக ஒரு பக்கமாய் நின்று நீர் குற்றம் சாட்டுவதாகப் படுகிறது”

“சே... அப்படி நம்மள ஆள்வதற்கு இலாயக்கற்றவனுகள் தெரியுமா?”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்?”

“ஒரு அரசின்ற கடமை என்ன? பிரச்சினையைத் தீர்த்து, மக்களுக்குச் சமூக வாழ்வைக் கொடுப்பது. இங்கு மிகப் பெரிய பிரச்சினை என்ன? இனப்பிரச்சினை. அது ரெண்டு பேருமே தீர்க்கல்லியே....”

“நல்லாக் கதைக்கிறாய் நீ...”

“இல்ல பிரதர், தமிழருக்கு உரிமை இல்லையா, அப்ப அரசு உரிமையைக் கொடுக்கணும். இது உரிமைப் பிரச்சினையில்லை, பயங்கரவாதமானா எதுக்கு அரசாள வரணும். இப்ப குட்டையைக் குழப்பிட்டு அவர்கள் பாட்டுக்கு மீன் பிடிச்சிட்டிருக்கிறார்கள். இப்ப இன்னொரு அத்தாங்கோட அந்தாளும் வந்தாச்சு”

“எந்தாள்...”

“தீகவாபிக்காரன்”

முஹம்மட்டுக்கு அவனுடன் மேலும் கதைக்க யோசனையாயிருந்தது. முஹம்மட் சிங்களப் பாடசாலையில் கற்றவன். அத்துடன் முழுக்க மயிரற்ற முகம் சிங்களவனாக அவனை இளைஞனுக்குக் காட்டியிருக்க வேண்டும். முஹம்மட்டுக்கு இதுவரை அவன் பெயரைக் கேட்காமலிருந்தது நல்லதாகப்பட்டது. முஹம்மட் மேலும் பேச அஞ் சினான். ஆனால். இளைஞன் தொடர் ந் து பேசிக் கொண்டேயிருந்தான். முஹம்மட் ‘உம்’ போட வேண்டியதாயிற்று.

“ஆகவும் புத்தி தேவைப்படாத தொழில், பாதுகாப்புப் படையில் இருக்கிறதும். அரசியல்வாதியாயிருக்கிறதும்தான் தெரியுமா?...”

“எப்படி.... எப்படி அது?...”

“ஒருத்தருமே அரசியல்ல இறங்குறல்ல, குதிக்கிறவங்கதான் இறங்குறண்டா, ஆழமெல்லாம் தெரிஞ்சி மெதுவா முன்னேறனும். அதுக்குப் புத்தி வேணும். குதிக்கிறவனுக்கு எதுக்குப் புத்தி...”

இளைஞன் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான். முஹம்மட்டாலும் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. சிரித்தபடியே கேட்டான்.

“சரி....படையில் சேர்து...”

“இடம் திரும்பு, வலம் திரும்பு, சுடு...”ண்டா என்ன ஏதுண்டு யோசியாமலேயே இயங்கனும். ஹிரோசிமாவுல குண்டு போட்டவனும் கடைசிக் காலத்தில் புத்தி பேதலிச்சு பைத்தியமாகித்தான் செத்தான். யார், எதுக்கு, ஏன் சுடுறண்டு தெரியாமச் சுட்டுட்டு அந்திமக் காலம் வருத் தப்பட்டு ‘உன்னை பாரில் சந் தித் தால் ஹலோ சொல்லியிருக்கலாம். ஒன்றாகக் குடித்திருக்கலாம். அப்போது எதிரிப்படையில் நீ, ஆதலால் கட வேண்டியதாயிற்று எனப் பிலாக்கணம் பாடுறதுக்குப் புத்திவேணுமா பிரதர்...”

முஹம்மட் இளைஞின் தீவிரப் பேச்சில் பயந்தான். அவனை விட்டு விலகவும் வழியில்லை என்று பட்டது. நிறைய ஆட்கள் இருவரையும் வெறித்தபடி பார்த்திருந்தனர். திடீரென அவனின் முதுகின் மேல் ஒரு தட்டுகை விழுத் திரும்பினான் முஹம்மட்.

“ஏய.... முஹம்மட் எங்க பயணம்...”

நண்பன் அருளின் கேள்வியினால் முஹம்மட் சற்றுத் தடுமாறினான். திடீரென இருக்கையை விட்டு எழுந்து கொண்டான். சிங்கள இளைஞனத் தவிர்க்க நினைத்தான்.

“ஹலோ.... நான் வருகிறேன். மீண்டும் சந்திப்போம்....”

இளைஞின் பதிலை எதிர்பாராமலேயே எழுந்தான். அருளின் கையைப் பிழித்தபடி இறங்க ஆயத்தமானான். அருஸ் எதுவும் பேசாமலேயே முஹம்மட்டுடன் இழுபடத் துவங்கினான். இருவருமாக இறங்கிக் கொண்டனர். மீண்டும் வேறொரு பஸ் பிழித்துச் செல்ல முஹம்மட்டுக்கு இன்னமும் நேரமெடுக்கும். ஆயினும் அது பரவாயில்லை என்றே அவனுக்குப்பட்டது

▲

பூக்களின் யாசிப்பு

நான் எனது ம்மா, வாப்பாவிற்கு ஹரேவாரிக. எனக்கு ஜெஸ்மின் என்று பெயர். தமிழ்ப்படுத்தினால் மல்லிகை என்று அர்த்தம். எனது பெரும் பகுதிப் பொழுதுகள் இந்த மொட்டை மாடியில்தான் கழிந்திருக்கின்றன. சிறுபிள்ளையாயிருந்த போது ஆயாவுடன், அல்லது ம்மாவுடன். இப்போது நான் மட்டும் தனியாக. மழைக்காலம் முடிந்து போயிற்று. ஆயினும் வானம் பள்ளென்ற வெள்ளைக்கு இன்னமும் வந்துவிடவில்லை. இடையிடையே திடீரென குறுகிய காலத்துள் வானம் மழையைக் கொட்டும், என்னைப்போலவேதான் இந்த வானமும் என்றுபடும். ம்மா மெளத்தாகி - அப்படி இல்லை தற்கொலை செய்து கொண்டு இன்றுடன் எட்டு நாட்களாயிற்று. மொத்த ஊரே ம்மா இதய அடி (ஹார்ட் அட்டாக்) யில் திடீரென அடங்கிப் போய் விட்டதாகத்தான் இன்னமும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மை அப்படி அல்ல. ஒரு தொகைத் தூக்க மாத்திரைகளைத் தின்று செத்துப் போனாள் அவள். எனக்கு, வாப்பாவுக்கு. தாஹிருக்கென மூன்று பேருக்கு மட்டுமேதான் இது தெரியும். ஈமச் சடங்குகளெல்லாம் முடிந்து எல்லோரும் போயாயிற்று. வாப்பாவும் ஒரு கிழமையாக முடிக் கிடந்த நகைக் கடையைத் திறக்க வென்று தாஹிருடன் கடைக்குப் போய் விட்டார். ம்மா இன்றி நான் மட்டும் இப்போது மொட்டை மாடியில் தனியாக.

எனது ம்மா உலகத்தின் இன்னொரு கொஹினார் வைரம் மாதிரி. பரம்பரையாக வந்த சொத்து, செல்லமான வளர்ப்பு முறை எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவரை முகலாய தீபமாக்கி விட்டிருந்தன. ம்மாவிடம் எனக்கு ஆச்சரியங்கள் அதிகமுண்டு. அவருள்ள இடமெல்லாமே செழிப்பாகத் தோன்றும். எந்த மனச் சஞ்சலத்தையுமே அவரது முகம் பொலிவு இல்லாமலாக்கி விடும். அழகை யெல்லாம் ஒன்றுபடுத்திய அல்லாஹ். மிகப் பெரியவன் என்றுபடும். பொது நிறமான தின்னென்ற உடம்பு அவருக்கு. பழைய காலத்துக் குடம் போன்று பின்புறம் நடந்து வரும்போது பெரியதொரு கம்பீரத்தை, அழகை அள்ளி வழங்கும்.

மறைத்தலின் அழகு

தசைப்பிடிப்பான நீண்ட கை கால்கள். அங்கிருந்து அடுக்கி வைத்தது மாதிரி மெலிதான விரலொழுங்குகள். புருவம் தலை முடி எல்லாமே அடர்த்தியாய், இல்லையென்ற கறுப்பில் இருக்கும். ம்மாவை எந்நேரமும் சந்தோசமாகவே நான் பார்த்திருக்கிறேன். கவலை என்பதைத் தெரியாதவராகவே அவர் இருந்தார். அவர் எழுதிய கடிதம் இன்று எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

நான் இருக்கிடங்களை இன்று கிடைக்கப் பெற்றேன். ஒன்று கண்பரா பல்கலைக் கழகத்திற்கு மேற்படிப்புக்காக நான் தெரிவு செய்யப்பட்டதை உறுதிப்படுத்தி, வருகிற ‘மே’ பதினைந்துக்கு முன்னர் என்னை வரச் சொல்லியிருந்த கடிதம். மற்றயது எனது ம்மா எனக்கு அனுப்பியிருந்த கடிதம். மௌத்தாகிப்போன ம்மாவால் கடிதம் போடமுடியுமா? இது. நிச்சயமாக ‘அவன்’ தபாலிட்டு அனுப்பியதாகத் தானிருக்கும். ஆனால் எழுத்துக்கள் ம்மாவினுடையது. ம்மாவின் சுகந்தம் கடிதத்திலிருந்தும் வீசுவது போலிருந்தது எனக்கு. முத்து முத்தான எழுத்துக்கள், அவரைப் போலவே. என்னை ஆறுதல் படுத்த வேண்டி ம்மா எழுதியிருக்கக் கூடும். இந்த ஏழு நாட்களிலும் நான் பட்டவேதனை சொல்லி மாளாதது. இந்தக் கடிதம் கூட அதை அதிகரிப்பதாகவே இருந்தது. எனது ம்மா எனக்கு எல்லாமுமாகவே இருந்தவர். எனது எண்ணங்களைச் சீர்செய்தவர், எனது நம்பிக்கைகள், தெரிவுகள் நல்லனவாக அமையும்படி பார்த்துக்கொண்டவர், நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற உயர் ரசனைகள், பண்பாடுகள் என்னில் பழந்து போய்விடக் காரணமானவர் அவர். ம்மா தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்பது..., என்னால் நம்ப முடியாதது. அதைவிடத் தாங்க முடியாத ஒன்று அது. எனக்கு அவர் அளித்திருந்த சுதந்திர உணர்வு, காப்பு எல்லாவற்றையும் விட நல்லதொரு சிநேகிதியாய் நின்றமை அனைத்தையுமே பொய்யாக்கி விட்டிருந்தது அவரது சாவு. ம்மாவின் அழகையெல்லாம் கெடுக்கும் படியானதாக இருந்தது. அவரது தூர்மரணம்.

கடித மிரண்டையும் எடுத்துக் கொண்டு முன் அறைக்கு வந்தேன். அறையின் எல்லா இடங்களுமே ம்மாவை ஞாபகப் படுத்தும் படியாகவே அமைந்திருந்தன. கதவு, ஐன்னல், கதிரைகள் எல்லாமே ம்மா அலங்காரம் செய்து வைத்த துணிகளையே தாங்கியிருந்தன. என்ன அழகான தேர்வுகள்? எப்படியான சுத்தம்? ம்மாவுக்கு எந்தப் பொருளும் வைத்த படிதான் இருக்க வேண்டும். அதைவிட எந்த அழுக்குகளோ, சிதைவுகளோ அவற்றில் ஏற்பட்டு விடாத படி பார்க்கும்

மறைத்தலின் அழகு

நேர்த்தி. அந்த அழகினிடையே ம்மாவைக் காணும் போதெல்லாம், கடையிலிருந்த கொலு பொம்மையொன்று ம்மாவாக வந்து நடமாடுவதாகத்தான் எனக்குப் படுவதுண்டு.

ம்மாவுக்கு ‘வாப்பாவைப் பார்த்துக் கொள்ளுதல்’ என்பதுவும் சுமையாக இருக்கவில்லை. ‘அது பெரியதொரு வேலையா?’ என்பது பற்றியும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் வாப்பாவும் ம்மாவிடமிருந்து தூரமாகி நின்றபடியால், அதுவும் பெரிய சுமையை அவரில் சுமத்தும் படியானதாயிருக்கவில்லை என்றே நான் நம்பினேன். ம்மாவுக்கு நிறையப் பொழுதுகள் இருந்தன. ம்மா ஊரிலேயே ‘வின்சென்ற’ றில் எஸ்.எஸ்.சி.வரை படித்த முதல் பெண்மணி. நிறைய வாசிப்பை அவர் மேற் கொள்ள அதுவே ஒரு காரணமென்று படுமெனக்கு. இலக்கியத்தனமான வெறி (அப்படித்தான் அவர் சொல்லிக் கொள்வதுண்டு) தனக்கிருப்பதாக அவர் நம்பினார். வீட்டில் ஆனந்த விகடன், குழுதம், ராணி தவிர எல்லா மாத நாவல்களும் கிரமமாக வந்துவிடும். அதில் அவனுக்கும் ஆர்வம் இருந்தது. சிலவேளை அவனது ஈடுபாடும் அதற்குக் காரணமாயிருக்கக்கூடும். வீடியோக் கடைக்கு வரு முன்னரே, எந்தத் தமிழ் சினிமாவும் ம்மாவை நலம் விசாரித்துச் செல்லும். ம்மாவின் பேரழகுக்கு முன்னால் எந்தக் கடைக்காரனும் பிரு பண்ணிக் கொள்ள துணிவு கொள்ளான். அதைவிட முதலாளி பட்டிரைப் பகைத்துக்கொண்டு, கடை வைத்துக் கொள்ளும் தப்பை அவன் நாடவும் விரும்பான்.

எனது வாப்பா (பட்டிர் முதலாளிதான்) ம்மாவுக்கு முழுக்க மாற்றமானவராயிருந்தார். நல்ல கறுப்பு அவர் முத்திலும், கறுப்பான முத்துக்கு ஏகக் கிராக்கி இல்லையா? அந்த மாதிரி, மெழுகி விடப்பட்டது போல அவர் நிறம் உயரமும் குறைவு. அவரது கழுத்தைத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டும். அதனாலேயே கண் பெரிதாகி வெளித்தளப்பட்டதாக இருக்கும். விரைவான எட்டுடன் அவர் நடந்து வரும்போது, யானைக் குட்டியொன்று பாய்ச்சலில் வருவது மாதிரி இருக்கும். எப்போதும் வெள்ளையாய்ச் சாறன், அதைவிடவும் வெள்ளையில் அரைக்கைச் சட்டை, கழுத்தைச் சுற்றிக் கிடக்கும் கைக்குட்டை. காதினுள் அத்தரில் தோய்த்த பஞ்ச. இதனால் அவரை முந்தி நிற்கும் மெல்லிய நறுமணம். வாப்பாவை இலேசில் யாரும் மட்டிட்டு விட முடியாது. அவரது அசைவுகள் ஓவ்வொன்றுமே, காரிய நோக்கானதாகவே இருக்கும். ‘தனக்கு அதில் என்ன இலாபம்’ என்பது தெரிந்த பின்னர் தான் அவர் நடையை எடுத்துவைப்பார். எனக்கு

மறைத்தலின் அழகு

எனது வாப்பாவை நன்கு தெரியும். பள்ளிவாயல் பிரச்சினைகளில் கூட தனது புகழை, நம்பிக்கையை வளர்க்க அது உதவும் என்பதால் தான் அவர் பற்கேற்கிறார் என நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவரது வாயிலிருந்து கூட இலேசில் வார்த்தைகள் வந்துவிடாது.

“பதீர் முதலாளி என்ன சொல்கிறீர்?” சபையே அவரின் வாய்ச் சொல்லுக்காகக் காத்திருக்கும்போது, பேசவார். அப்படியொரு நிலைமையை அவர் உருவாக்கியிருந்தார். ஆம், உருவாக்கி... ஐவேளைத் தொழுகையில் பள்ளிவாயிலைத் தவற விட்டதில்லை அவர். அல்லாஹ் விடமான வேண்டுதலின் போது கண்களிரண்டிருந்தும் நீர் வழியும். அந் நிலையில் அவரைக் காணும் யாருமே பெரிய மகானாகவே காண்பார். ஊரின் எந்தத் தேவையின் போதும் முதலாவதாக பணத்துடன் நீரும் கை அவருடையதாகத் தானிருக்கும். எல்லா வாழ்வு, சாவு வீடுகளிலும் அவர் இருந்தார். பெரிய மனிதர். என்ற மரியாதையுடன் ஊரில் உலா வந்தார். ஆயினும் என்னால் அவரை நம்ப முடியவில்லை. ஏனெனில் அவரின் மிக அருகாக நானிருந்தேன். வாப்பா, அதிகாலை எப்போது எழுகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியாது சுபறை. கொழுகைக்கு பாங்கு ஒலிக்கும் போது அவர் வெளிக்கிட்டவராக வாயிலில் நிற்பார். தாலூர், காருடன் தயாராக வீதியில் நிற்பான். தொழுகை முடிந்து வீடு வந்து சேர ஏழு மணியாகி விடும். மீள எட்டுக் கெல்லாம் கடையைப் பார்க்க வென்று புறப்பட்டு விடுவார். பின்னர், கடைமுடி இரவு பத்து மணியளவில் வந்து சேரவார். அவர் யாரையும் குறுக்கே மறித்துப் பேசுவரல்ல. எதிராளி பேசுவதை மிகக் கவனமாகக் கேட்பார். ‘இதைவிடவா வேறு வேலை எனக்குண்டு?’ என்பதாக முகபாவமிருக்க, ‘உச்சுக் கொட்டிய படி அவரிருப்பது எனக்கு வேடிக்கையாயிருக்கும். மற்றவனைப்பார்க்க, அடப்பாவமே’ என்றிருக்குமெனக்கு. சொந்தத் தகப்பானாரைப் பற்றி இப்படிச் சொல்ல ஆகுசையாயில்லை எனக்கு. எல்லா சுதந்திரங்களும் கிடைக்கப் பெற்றதுடன், மானுடன் பற்றிய மதிப்பீடுகளை எனக்கென வரையறுத்தவளாகவுமிருந்தேன் நான். இன்றைக்கு ஐரனலிசத்தில் முதுமானிப் பட்டம் பெறுமளவு எனக்கு ஆற்றல் இருக்கிறது. வாப்பாவின் வார்த்தையில் சொல்வதானால், எனக்கு வரப்போகின்ற வருவாய்கள் ‘கண்டக்காய்ச்’ சம்பளங்கள், அது அப்படியே இருந்து விட்டுப் போகட்டும். ஆனால் நவீன காலனித்துவம் என்பது என்னவென எனக்குத் தெரியும். ஆன்மீத்தின் உயர்வு பற்றி அறிவேன். மேலாக எமர்ஸன், மாபசான், எங்கெலஸ், கார்க்கி, வைக்கம் பதீர், தந்திரயோகம், ஒஷோ... என நீரும் பட்டியலும் என்னிடமிருந்தது.

மறைத்தலின் அழகு

ம்மாவின் எந்தப் புத்தகங்களையும் நான் சீண்டுவதில்லை. ஒரு முறை தி.ஐ.ரா.வின் ‘அம்மா வந்தாள்’ நாவலை ம்மாவிடம் கொடுத்தேன். “இப்படியும் சில புத்தகங்கள் வருகின்றன. வாசியுங்களேன்”

“நன்றி” எனக் சொல்லி வாங்கிய ம்மா, அடுத்த நாளே திருப்பித் தந்து விட்டாள்.

“எவ்வாறு தான் அலுப்பின்றி இதையெல்லாம் வாசிக்க முடிகிறது?” அவளின் வாய்க்கடையோரம் கிண்டலும் கூடவாய். நான் பதில் சொல்லவில்லை. சிரித்து வைத்தேன்.

வாப்பாவின் வாசிப்பு வேறு மாதிரியானது. தினசரி பத்திரிகைகளை மட்டும் பார்த்தாக வேண்டும் அவருக்கு. தனது மகள் உயர் கல்வி கற்பவள், கற்பிப்பவள் என்பது, நாலு பேருடன் சம்பாசிக்கும்போது அவளின் சேர்ட் கொலரினைத் தூக்கி வைக்கப் பயன்படும் ஒரு ஆயுதம் மட்டுமே. மற்றப்படி வேறெந்த ஆர்வமோ, ஆதாயமோ தருவதல்ல அது. ஒருமுறை, யூத பஸ்ஸினுள் வெடித்த குண்டு பற்றிய எங்கள் சம்பாசணையைச் சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

“மகள், எவ்வளவு காலம்தான் இரு சாராரும் ஆளை ஆள் கொலை செய்து கொண்டேயிருக்கப் போகிறார்கள். ஒரு பேச்சு வார்த்தைக்கு வரவே மாட்டார்களா?”

“ஒருக் காலமும் வர முடியாது. வர விடவும் மாட்டார்கள்!”

“ஏன்? யார்?”

“யூதர்களின் விரோதிகள் அராபியர்களென்றா நினைக்கிறீர்கள்?”

“இது என்ன கேள்வி? இல்லாமல்...”

“அப்படி அல்ல. அமெரிக்காவின் தென் பகுதியிலுள்ள வெற்று நிலத்தில் நாலு யூத சாம்ராஜ்ஜியங்களை நிறுவ முடியும். ஆனால் திட்டமிட்டு. இந்த யூதர்களை நிம்மதியாக வாழ விடக கூடா தென்பதற்காகவே, சற்றிவர அரபுகளிருக்க நடுவே யூதர்களை இருத்தியிருக்கிறார்கள் பிரிட்டிசாரும் அமெரிக்கர்களும்”

வாப்பாவுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. “எனக்கு இதெல்லாம் புரியாது ம்மா” என்றார் கடைசியில். வாப்பா வீடு வரும்போதெல்லாம் தாலூர் தான் கேற திறந்து அவரது காரையும் பார்க் பண்ணுவது வழக்கம். ம்மா ஒரு போதும் அவரை வரவேற்று உள்வாங்கியதை நான்

மறைத் தலின் அழகு

கண்டதில்லை. அவரிடமும் அதற்கான யாசிப்பு இருந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. தாஹிரிருடைய அறைக்குச் சென்று அன்றைய தினக் கணக்கைப் பார்வையிடுவார். பதினொரு மணிக்குள் சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கச் சென்று விடுவார் அவர்.

வாப்பா, ம்மாவை ஒரு புத்தம் போலவே தாங்கினார். ம்மாவின் மனது நோகும்படி அவர் எதுவும் பேசியதில்லை. செய்ததில்லை. தனது இத்தனை பெரிய வாழ்வுக்கு இந்தப் பெண்ணே காரணம் என அவர் விசுவாசம் கொண்டிருந்தார். வீட்டின் சகல நிலைகளிலும் அவர் ம்மாவையே முதன்மைப் படுத்தினார். கிடைக்கக் கூடாத தனது தகுதிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு தேவதை தனக்கு மனைவியாகி விட்டதாக மலைப்புக் கொண்டிருந்தார். இதனால் ம்மாவை விட்டும் சற்றுத் தூரமாகி நிற்கிறாரோ எனவும் எண்ணத் தோன்று மெனக்கு. அனேக வைபவங்களுக்கு ம்மாவுடன் சோடியாக அவர் சென்றதில்லை. காரின் பின் ஆசனத்தில் மகாராணி மாதிரி ம்மா உட்கார தாஹிர கொண்டு விடுவான். வாப்பா இரவுகளில் அந்த வீடுகளுக்குச் சென்றுவருவார். எல்லா வீடுகளுமே ம்மா வந்து சென்றதை கிளாகித்துப் பேசும். அதே பூரிப்புடன் அவர் வீடு வந்து சந்தோஷமாய் பேசுவது காண பற்றிக் கொண்டு வருமெனக்கு. ஆனால் இதுவரை வாய் திறந்து இதனை விமர்சித்ததில்லை நான். ம்மா சூட இதே நிலையை தொடர்வதற்கு விருப்பமுடையவளாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். வாப்பா பேசும் போதெல்லாம், ம்மாவிடமிருந்து எப்போதும் ஒரு மந்தகாசமான புன்னகை பதிலாக வரும். ம்மாவின் தையல், சினிமா, வாசிப்புக்களை அரங்கேற்றுவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பமாக அவற்றைப் பயன்படுத்தியிருக்கக் கூடும். அவ்வகையில் அந்திகழ்வுகள் ஆர்வமுடையனவே என நம்பினேன். எனினும் எனக்கு ஒரு நெருடல் எழாமலில்லை. கடைச் சிப்பந்தி தாஹிருக்கு வாப்பா அதிக இடம் அளிக்கிறாரோ என்ற சம்சயம் சின்னதாக மனசில் இருந்து கொண்டேயிருந்தது.

தாஹிர், கடையில் ஒரு ஊழியனாக இருப்பவனென்று யாரும் நினைக்காதபடி வாப்பா அவனை வைத்திருந்தார். அவனது அறை செல்வந்த வீட்டுப் பின்னளையினுடையதைப் போலிக்கும். ரீ.வி., ரெக், தனியாக தொலைபேசி, மோட்டார் சைக்கிள்.... இப்படி எல்லா வசதிகளையும் வாப்பா அவனுக்குச் செய்து கொடுத்திருந்தார். தாஹிர் வாப்பாவின் வலது கை மாதிரி. நகைக் கடையின் ஜீவனே ‘பேசும் முறை’தான். தாஹிருக்கு அந்த வித்தை தெரியும். வரும்

மறைத் தலின் அழகு

வாடிக்கையாளருக்கு ‘இதை விடக் குறைவாக வேறொங்கும் வாங்க முடியாது’ என்ற எண்ணம் வரும்படி பேசத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். விற்க வருபவன், நமக்காகவே இந்த விலை கொடுத்து வாங்குகிறார். என நம்பும்படியாய்ப் பேசி விலை பேச வேண்டும். தாஹிர் தந்திரி. வாப்பாவின் மூடி இயல்புக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டவன். அத்துடன் வாப்பாவையும் இதுவரை ஏமாற்றியதில்லை. சே...வாப்பா இலேசில் ஏமாறக் கூடியவரல்ல என்பது தான் உண்மையானது. ஆனால், கடைசியில் மொத்தமாக ஏமாந்து போய் விட்டார் அவனிடம்.

ம்மா இறந்து போனது சூட இதே திங்கட் கிழமைதான். அன்றும் சூட மழை ஏகத்திற்கு பெய்தது. நான் காலையில் வெளிக்கிட்டு விரிவுரைக்காக பல்கலைக்கழகம் சென்றேன். வீதி எங்கணுமே நீரில் மூழ்கிக் கிடந்தது. மாணவர்கள் புதிய கல்வித் திட்டத்திற்கு தமது எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கவென வகுப்புகளைப் பகிஷ்கரித்திருந்தார்கள். நூலகமும் மூடிக் கிடந்தது. எனவே ஒட்டோ ஓன்றில் வீடு திரும்பினேன். ஆயாவைக் காணவில்லை. வீடு திறந்து கிடந்தது. எனது அறை ம்மாவின் அறைக்கடுத்ததாக இருந்தது. ம்மாவின் அறையில் முனைகள் சப்தம் கேட்டதும், ‘சுகமில்லையோ’ என்றயோசனையே முதலில் வந்தது. ஆயாவைத் தேடினேன். படிக்கட்டின் கீழே என்னைப்பார்த்தபடி நிற்பது தெரிந்தது. கதவைத் தட்டாமலேயே திறந்தேன் அதிர்ச்சியானேன். ம்மா கட்டிலில் கிடந்தாள் அவளின் மேலாக தாஹிர் கதவைப்பார்த்தபடி, விழிகள் இரண்டும் விரிந்திருந்தன. எனக்குப் பதட்டமாயிற்று. எதுவும் பேசாமலேயே கதவைச் சாத்தினேன். எனது அறையுள் வந்ததும் கதவைச் சாத்தி விட்டு படுக்கையில் சாய்ந்தேன். மனசு குழம்பிப் போயிற்று. அடுத்த நாள் காலை வரை, தனியாளாக அறையுள் அடைந்து கிடந்தேன். அதன் பின்னர் ஒரு போதும் என்னுடைய ம்மாவை உயிருடன் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அன்றிரவு அவள் செத்துப் போனாள். என்னால் அழ முடியவில்லை. அதைவிட அவள் மீது எந்த வித வெறுப்புணர்வு, ஆத்திரம் எதுவுமே எனக்கு ஏற்பட வில்லை என்பதை இன்னும் அடித்துச் சொல்ல முடியும்.

ம்மாவின் கடிதம் நான் உள் வாங்கிய அதிர்ச்சியை விடப் பெரியதாகவா பேசப் போகின்றது? அதில் என்ன எழுதியிருக்கு மென்பதை என்னால் ஒரளவு யோசிக்க முடிந்தது. பிரித்துப் படித்தேன்.

எனது அன்பின் மகளே,

எனது நடத்தையில் இல்லையென்ற ஆசுசையையும் ஆத்திரத்தையும்

மறைத் தவின் அழகு

நீ அடைந்திருப்பாய். எந்த மகளும் தனது தாயைப் பார்க்கக் கூடாத நிலைமை அது. இனியும் என்ன முகத்துடன் உன்னை விழித்துப் பார்ப்பது? என்னை மன்னித்துக் கொள். என்னைப் பற்றிய சகல பிரேரமைகளுமே உன்னில், தகர்ந்து போயிருக்கும். இதன் பின்னரும் நாம் ஒருத்தரை ஒருத்தர் சகித்துக் கொள்வதென்பது., என்னால் தாங்க முடியாதது. எனவே நான் போய் விடுகிறேன். இது கூட மிகப் பாவகரமான ஒன்றுதான், ஆனால் எனக்கு மாற்று வழியெதுவும் தெரியவில்லை மகளே. உன்னுடனான அன்பு, தோழமை எல்லாவற்றையுமே கொச்சைப் படுத்துவதாக எனது உடற்பசிக்கு தீனிதேடியதை, கண்டு கொண்டதன் பின்னும் வாழ்தலை மேற்கொள்வதா?

மகளே, இந்தக் கடிதம் மூலமாக என்னை நியாயப் படுத்த முயல்கிறேனோ என்ற சம்சயமும் எனக்குண்டு. ஆயினும் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லி விட்டுச் செத்துப் போனால் ஓரளவு மன ஆறுதலாவது கிடைக்குமே என நினைக்கிறேன்.

வாப்பாவுக்கு மிகமிக மரியாதைக்குரிய உச்சத்தில் வைத்துப் பூஜிக்கப்பட வேண்டிய பொக்கிசமாகவே நான் கருதப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். அதனால் அவரது எல்லா வரவுகளுக்குமே எனது அதிர்ஷ்டமே காரணமென நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார். எனவே என்னைத் தூரமாக்கி வைத்தாயிற்று அவர். அவரால், சகல இச்சை, ஆசைகளுடன் படைக்கப்பட்ட என்னை அதிர்ஷ்டக் கட்டையாக தெய்வீகத் தனம் பொருந்தியவளாகத்தான் பார்க்க முடிகிறது. ஆதலால் இருக்க வேண்டிய உறவே, எங்களிடையே இல்லாது போகும் படியாயிற்று. இதற்கு வடிகாலை எங்கு தேடுவது?

வாப்பாவுக்கு அது தாஹிராக வந்து வாய்த்தது. அதை நான் அறிந்து கொண்டேன். என்பதுவே என்னை அவர்பால் இன்னமும் தூரமாக்கி வைத்திற்று. பூக்கள் வண்டுகளுக்கு வாழ்க்கைப் படுவதுதானே சரி? பூக்களைச் சோடனை செய்து தெய்வமாக அர்ச்சிப்பது எந்த வகையில் சேர்த்தி மகளே... இந்தப் பத்து வருடங்களிலும் நான் சிதைந்து போனேன். இந்தப் புத்தகங்கள், சினிமாக்கள், சோடனைகள் எதுவுமே என்னை ஆற்றும் படியாயிருக்க வில்லை. மாறாக அவை என்னை இன்னமும் அலைக்கழிக்கும் படியாக்கின. என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கடைசியில் நிலவரம் ‘இலுப்பையில் ஏறிய முடப் பேய்’க் கணக்கிலாயிற்று.

மறைத் தவின் அழகு

வாப்பாவின் உறுத்தல் கூடிப் போயிருக்க வேண்டும். வானில் மேலேயும், மண்ணின் கீழேயுமாக தனது வாழ்க்கையை ஆக்கிக் கொண்டார் அவர். சுவர்க்கத் தேடுதலும், கபுறு (அடக்கஸ்தல) வேதனையும் மட்டுமே இப்போதைய தேட்டமாயிற்று அவரில். மண்ணின் மேற்பரப்பில் வாழும் என்னை, எனது உணர்வுகளை மறந்து போனார் அவர். சக மனிதனைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத, உதவ முடியாத இவர்களால் முக்கியை அடைந்து விடமுடியுமா? சித்தன் போக்குச் சிவன் போக்கு என்பது என்ன மகளே...

மனைவியை உயரமாய் வைத்துப் போசிப்பது என்னைக் குதூகலிக்க வைக்கும் என நம்புகிறார் அவர். கொஞ்சமாய் ஆன்மா, கொஞ்சமாய் நெருப்பு, இன்னும் வசந்தமாய்க் காற்று, நீர் எல்லாமுமாகிய என்னில் ஆன்மாவை அறியவேதான் காமம். நிலைமை அப்படி இருக்க காமத்தைக் கொல்லுதல் சரியாகுமா? அதைக் கொள்ளுவதனால் தானே, வெடித்தலைத் தவிர்க்க முடியும். மகளே.

கடைசியாக அவரவர் மன வார்ப்பின் படியே வாழ்க்கைகள் அமைந்து போய் விடுகின்றன. இது கூட நீ சொன்னதுதான். எனது கற்பே பறிபோயிற்றென்ற நிலைமையில் மறுகிச் சாக, சுனிக் குறுகி வாழ என் மன மொப்பவில்லை. நான் தவறினேன் தான், ஆனால் எனது மகள் எல்லாமும் அறிவாள். என்னை மன்னிப்பாள் என்ற நம்பிக்கையில் விடைபெறுகிறேன்.

கடிதம் படித்து முடிந்தாயிற்று. இது வரை வராத சோக உணர்வை இப்போது அடைந்தேன் ம்மாவை நினைக்க மனது பாரமாயிற்று. எனது கண்கள் குளமாயின. ஐன்னலினுாடு கிழக்கு வானை நோக்கினேன். இருண்டு கிடந்தது. மழை வரலாமென்று பட்டது. மனதும் இருளாவதாகத் தோன்றிற்று. ம்மா சொன்னதைப் போல அவர் மீது எந்த அகுசையோ, ஆத்திர உணர்வோ வரவில்லை எனக்கு. இவ்வளவு விலாவாரியாகச் சொல்ல முடிந்தவரால், நிமிர முடியாது போயிற்றே என்ற கவலைதான் மேலெழுந்தது. ‘இந்த சமூகம் சுற்றிவைத்த கயிறுகளிலிருந்து விடுபடுவதினின்றும் அவள் தோற்றுப் போய்விட்டாள். கோழையாகி விட்டாள். அவர்களுக்கு பூசிக்கத் தெரிகிறது. அல்லது கசக்கி நுகரத் தெரிந்திருக்கிறது. மற்றப்படி பூக்கள் யாசிப்பதே, மகிழ்வடன் தன்னை முகர்தலை மட்டுமே என்பதைத் தெரிந்திருக்கக் காணோம். அதனுடன் ஒன்றிப் போகக் காணோம். எவன் சொன்னான் இவர்களுக்கு, ஞானமும் போகமும்

மறைத் தலை அழகு

வேறுவேறென்று? வாழ்வைத் தொலைத்துவிட்ட கபோதிகள் இவர்கள். எமர்ஸன் எம்மைப் பார்த்து, பொதுவாழ்வும், தனிவாழ்வும் பொய்யற்றவை எனச் சொன்னது, எவ்வளவு பொய்யானது. இரண்டுமே கொல்லப்பட்டு வெகு நாட்களாயிற்று. வெள்ளை உடுப்பு, ஆன்மா இரண்டுமே கறைகளைப் புசி வெகு நாட்களாயிற்று. யோசிக்க எனக்கு தலைக்கனதி கூடிற்று. ஆயாசமுற்றேன். தனித்த வாழ்விலாவது உண்மைபேசும், மேற்கிற்கு செல்வதே தந்தையை, என்னைச் சரிப்படுத்த உதவும் என நினைத்தேன். இன்னும் ஐந்து நாட்களில், இவர்களை விட்டும், இந்தக் கறைகளை விட்டும் தூரமாகி, கன்பராவிற்குச் செல்வதே நல்லது என முடிவு செய்தேன். என்னால் தூங்க முடிந்தது, ஆறுதலாக இப்போது.

▲

மறைத் தலை அழகு

மறைத் தலை அழகு

நடு நிசி நேரம், படுக்கையறையில் மட்டும் மெல்லிய வெளிச்சமிருந்தது. ஊரே தூங்கி விட்டிருந்தது. கடிகாரத்தின் லயம் தப்பாத ஒலியைத் தவிர வேறு எவ்வித சப்தமுமில்லை. காலித் மட்டும் தூங்காது கட்டிலில் விழித்தபடி கிடந்தார். அவரால் தூங்க முடியவில்லை. இன்று ம்மாவின் வீடு சென்று வந்ததிலிருந்து மனதுக்கு கஷ்டமாகவே இருந்தது. ம்மாவின் நினைவில் மாய்ந்து கிடந்தார் அவர். அவரது தலையின் கீழாக வலது கை மடிந்து கிடந்தது. எப்படிச் சொந்தத் தாயையே இப்படிப் பேச முடிந்தது? பணமும், புருஷனும் வாய்க்க, பழையதெல்லாம் மறந்தே போய்விடுமா? நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு தாளவில்லை, அவருக்கு.

மனைவி சாமிலா அவரின் அருகாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது நெஞ்சடன் அணைத்தபடி தலையணை கிடந்தது. வழமையாக அவரது மார்பில் கை போட்டபடியே அவள் தூங்குவாள். இன்று அவர் படுக்கைக் குவர சிறிது நேரமானதால், மார்பு தலையணையாயிற்று. வேலை செய்த களைப்பில் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கால்பரத்தி தன்னை மறந்து கிடந்தாள் அவள். சாறிகூட ஒரு புறமாய் விலகிக் கிடந்தது. அவளை அந்த நிலையில் பார்க்கப் பாவமாகவும் இருந்தது அவருக்கு. சட்டையைத் தளர விட்டிருந்தாள் சாமிலா. படுக்கையில் எல்லாமே தளர்வாக அவளுக்கு இருக்க வேண்டும். தலையணை, மெத்தை, பாவாடைகூட. இளகிய மனதுடையவளவள். ம்மாவிற்குச் சகோதரி பேசியதைச் சொன்னால், சாமிலா மனமுடைந்து போவாள். எனது இறுகிய முகம், அவளது தளர்ச்சியை, மென்மையை இல்லாது போக்கக் கூடும். அதை விட என்னதான், மனைவியானாலும் சகோதரியைப் பற்றிப் பிழையாய்ப் பேச மனம் வரவில்லை அவருக்கு. சாமிலாவிடம் சொன்னால் ஓரளவாவது மனதில் தேறுதல் வந்து சேரும். ஆயினும் ராத்தா இவளின் பார்வையில் தாழ்ந்து போய்விட வேண்டாம் என்ற எண்ணம் தடுத்துவிட்டது. இவள் தருகின்ற ஆறுதலை விட, இவ்வாறு குமைவது

மறைத்தலின் அழகு

ஒரளவு குரூர் இன்பத்தையும் தராமலில்லை அவருக்கு. காலித் வாழ்க்கையில் மறைத்து வைத்தலும் தேவையே என்ற எண்ணம் கொண்டவர்.

சாமிலா திடீரெனப் புரண்டு படுத்தாள். அவளின் சாறி, மின் விசிறியின் அழுத்தத்தால் அள்ளுப்பட்டு காலிதின் முகத்தில் வந்து வீழ்ந்தது. அதிலிருந்த அவளின் வியர்வை வாடையும், முனைப்பால் வீச்சமும் சேர்ந்து மணமூட்டின. காலித் அதைச் சற்று நேரம் முகத்தில் அப்படியே இருக்கும்படி விட்டார். பின்னர் மூச்சு விடக்கஷ்டமாயிருந்ததால் கீழாகத் தூக்கிவிட்டார். கவலையற்றுக் குழந்தை மாதிரித் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் சாமிலா. அவளின் மூச்சுச் சீராக வந்து கொண்டிருந்தது. மொத்த மார்பகமும் நிர்வாணமாக வெளித்தெரிந்தன. கறுப்பாய் நீட்டியபடி முலைக்காம்புகள். அதைப்பார்த்த காலித்திற்கு காமம் வரவில்லை. அதன் வெளிரென்ற தன்மையும், மிருதுவும் யோசனையைத் தந்தன. ஏத்தனை வருடங்களாக இதைத் தடவினோம், ருசித்தோம், ஆயினும் நாளாந்தம் இவள் புதிதாகவே தோன்றுகிறாள். அவளின் மெல்லிய உடல்வாகு இதுவரை திகட்டியதில்லை. இன்றைக்கு மனது, இவளில் லயிக்காது போனதேன்? மனக் கவலையாலா, அல்லது திறந்து கிடப்பதனாலா? மார்புகள் மூடிக்கிடந்திருப்பின் மோகித்திருப்பேனா? ஒரளவு உண்மையென்றே அவருக்குத் தோன்றிற்று. மார்புகளை மோகத்தின் வாசலாக்கிய ஒரே இனம் மனிதனாகத்தானிருக்க வேண்டும். இங்கு எந்த மாற்று இனமும் முலையைப் பற்றியபடி புனரக்காணோம். மார்பை மறைத்து வைத்து அது ஒர் அழகிய ஸ்தலமென மனிதனே சிலாகிக் கிறான். அவஸ்திரேவிய நண்பன், “பப்புவா நியுகினியில் திரும்பிய பக்கமெல்லாமே மார்புக் கும்பல்தான். திறந்தே கிடந்தன. முதலில் மலைப்பாயிருந்தது. பின்னர் பழகிப்போயிற்று. அதில் எந்த வித சுவாரஸ்யமுமே இல்லாது போயிற்று” எனச் சொல்லியிருக்கிறான். அப்படியானால் எங்கு துவங்கிற்று இந்தப் பிறழ்நிலை. ஆனின் அடக்கியாளுகின்ற வன்முறை உணர்வுதான் இதற்குக் காரணமாயிருக்க வேண்டும். பணம், நிலம், வீடு எல்லாமுமே அவனுக்கென்றான பின், பெண்ணையும் அவனுடையதாக ஆக்கிக்கொள்ள முயன்றதன் விளைவால் விளைந்ததாயிருக்கும். மூடிவைத்து, முலையில் உட்கார்த்தி வைத்து, ‘இவள் எனக்கே எனக்கு’ எனப் பெண்ணில் உரிமை கொண்டாட நினைத்ததன் விளைவாயிருக்கும். அதுவே பரம்பரைப் பழக்கமாகிப்போய் விட்டதனால், மூடிக்கிடப்பதைத்

மறைத்தலின் அழகு

தேடுகின்ற, மறைத்தலைக் கிளறும் பிறப்பின் பண்பினால் நானும் இப்படி ஆகிவிட்டிருக்கிறேனா? உண்மைதானா அது? இவளின் வெளித்திறந்த பிரதேசம் ஊட்டாத உணர்வை சற்று மூடிய கட்டமைப்பு என்னில் கிளர்க்கியைத் தருவது இதனால்தானா? இவளில் எப்போது அதிகம் கிறங்குகிறேன். ம.... சரிதான், ஈ உடை மறைத்தாலும், மனதில் கற்பனை பண்ணும்படி இறுக்கமாய்க் காட்டுவதுதான் காமத்தைப் பிறப்பிக்கின்றது. இலேசுப்பட்ட விடயமா அது? எல்லாச் சினிமாக்களுமே நாயகிகளைப் பாவாடைகளுடன் குளிக்க வைத்துத் தூக்கலாகக் காட்டுகின்றன. எல்லாப் புத்தகங்களுமே ‘தின்’ என்னது மேலிருக்கப் படம் போடுகின்றன அதைவிட, எழுத்தாளர்கள் மட்டும் விட்டுவைத்தார்களா? நெஞ்சினிலே... எனச் சொல்லிவிட்டு அதற்குத்தான் எத்தனை படிமங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். அருகாய்க் கிடந்த முந்தானையை எடுத்து அவளின் தனங்களை மூடிவிட்டார். சிந்தனை மீண்டும் இடறிற்று அவருக்கு.

ராத்தாவின் நாக்குப் பொல்லாதது. எதையும் முகத் தெதிரே போட்டுடைக்கிற இயல்பு அவருடையது. ஆனால் சாமிலா அப்படியில்லை. இவளின் உடல் மட்டுமன்றி மனதும் மென்மையானதே. இந்த மென்மையும், இளகிய குணமும் தான் இவளின் ஆயுதமோ என்று படும். உண்மைதான். ‘இவ்வளவு சக்திமானான நீ, என்னப்போய் இப்படிச் செய்யலாமா?’ என வினவுவது எதிர்பபதைவிட வன்மையான ஆயுதம் தான். பரிதாப உணர்வைத் தூண்டிக் காரியமாற்றுகின்ற திறன், தந்திரம், சாமிலா தந்திரசாலியா? அப்படியும் அவரால் நினைக்க மூடியவில்லை. பிறந்து வளர்தலின் போதே மென்மை கெட்டு விடாதபடி தாயாரில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறாள். பரம்பரைக்கதையாக ‘ஆண் முரடன், அவசரக்காரன் நீதான் அனுசரி, ஆறுதல படுத்து’ என்பதாய்ப் போதிக்கப்பட்டு வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவள். அவளின் உடலும், நடத்தையும் காலிதை அவ்வாறே நம்பும்படியாக்கின.

சாமிலா புரண்டாள், அவளின் கையை விட்டும் தலையணை தவறிற்று. கையைத் துளாவினாள். காலிதின் முகத்தில் கை இடறிற்று. சாமிலா கண் விழித்தாள். கண்களைக் கசக்கிய படி காலிதைப் பார்த்தாள்.

“என்ன இன்னும் தூங்கல்லியா?”

“ம....”

மறைத்தலின் அழகு

“என்ன யோசனை? வீட்டருந்து வந்ததில் இருந்து நல்லாவேயில்ல நீங்க...”

இப்போதாவது காலித் சொல்லியிருக்கலாம், அவரால் சொல்ல முடியவில்லை. மறைத்து வைப்பதுவே சரியானதென இப்போதும் நம்பினார்.

“ஓன்றுமில்லடா.... தூக்கம் வரமாட்டேங்குது”

“பரவாயில்லை, என்னட்டச் சொல்ல வேணாம், எதுண்டாலும் இப்பிடியா கொட்டக் கொட்ட முழிச்சிட்டிருக்கிறது...”

“தூக்கம் வரமாட்டேங்குதுடி...”

“நான் தூங்க வைக்கட்டா....”

“எப்பிடி....”

சாமிலா பதில் சொல்லவில்லை. காலிதைத் தன்னுடன் நெருக்கினாள். அவளின் மென்மைப் பிரதேசங்கள் அவரின் வன்மமான நெஞ்சக் கூட்டை அழுத்தின. முகம் முகத்தில் அழுத்திற்று. விரல்கள் தலையுள் புகுந்து கோதின. அவளின் ஆவேசமான அணைப்பு அவருக்கும் தேவைப்பட்டிருக்க வேண்டும். காலித் மெல்ல மெல்ல அவளின் பால் தன்னை இழக்கத் துவங்கினார். அவரின் கோபம். சோகம், வன்மம் எல்லாவற்றையுமே சாமிலா உள் வாங்கினாள். அவரின் உணர்வுடன் ஒன்றித்து இயங்கினாள். நிர்மலமான உள்ளத்துடன் ஒன்றையொன்று மற்றயதில் தேடின. காலித் உடம்பு களைத்தார். மனசு நிறைந்த உணர்வு பெற்றார். கண்கள் சொருகத் துவங்கின தூக்கமானார் அவர்.

காலித் காலையில் எழும்புவதற்குச் சுற்று நேரமாயிற்று. இன்று காரியாலயம் செல்வதாயில்லை. வயலில் புல் பிடுங்க எண்ணமிருந்தது. வயற்காரன் ஆதத்திடம் புல் பிடுங்கவென குறுத்திப் பெண்களை ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லியிருந்தார். குளித்து வெளிக்கிடும் போது வயற்காரன் வந்திருப்பதாகச் சேதி வந்தது. முத்த மகனைத் தேடினார். அவன் வேலைக்குச் செல்ல முன்னா. விடுமுறை விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்து விட வேண்டியிருந்தது.

“சாமிலா, இவன் மூத்தவன் எங்க போனவன்?”

“தெரியாத மாதிரிக் கேக்காதங்கோ. காலையில் ரீயக் குடிச்சதும் சாச்சிட்டப் போயிட்டான்.”

மறைத்தலின் அழகு

“ஓ! பெரியவர், தகப்பனுட்ட மறைச்சு, சிகரட் பத்துறாராக்குமா...?”

“ஓ! அப்பனுக்குப் பிள்ளை, தப்பாமல் பிறந்திருக்கு”

காலித் மேலும் இதைக் கிளற விரும்பவில்லை. தோளுக்கு மேல் வளர்ந்து விட்ட மகன். தானாகவே தொழில் செய்து சம்பாதிப்பவன். இதைக்கேட்கப் போனால். தனது மரியாதை கெடக் கூடும். அவன் மறைப்பதில் ஒரு மரியாதை இருப்பதாக நம்பினார்.

“சரி... சரி... இந்த லீவுக் கடிதத்த ஓபிளில் குடுக்கச் சொல்லு...”

காலித் முன் வாசலுக்கு வந்தார். வயற்கார ஆதத்தை எதிர்கொண்டார். ஆதத்திடம் செலவுக்கென ஜநாறு ரூபாய்த் தானை எடுத்து நீட்டினார்.

“இத வச்சி செலவச் சமாளி. நான் பின்னேரமா வந்து மீதியத்தாறன்...”

“சரிங்க முதலாளி....” ஆதம் விடை பெற காலித் உள்ளே வந்தார். காலித் சொந்த அலுவல்கள் முடித்து, வயலுக்கு வரும்போது குரியன் மேற்கே சரியத்துவங்கியிருந்தது. முகத்தில் வெயில் சுள்ளென்று எறித்தது. வயலைப் பார்க்கச் சந்தோசமாயிருந்தது அவருக்கு. பசுமையாய்ச் செழித்துக் கிடந்தது வயல். பார்க்கும் பரப்பெல்லாமே கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியானதாயிருந்தது. அல்லாஹ் இந்த முறை நீர்ப்பஞ்சம் தந்து விடவில்லை. குடலைப் பருவ நெல், குமரிப் பெண் மாதிரி அதன் காதலன் காற்று என நினைக்கத்தோன்றிற்று. காற்றின் திசைக்கு இசைந்ததாய் வளைந்து, பின் நிமிர்ந்து... அலையலையாக அவை ஆடும் நடனத்தில் மனசு சொக்கிற்று. ஆஹா... என்ன ஊடல் இது எனப்பட்டது காலித்திற்கு.

ஆதம் காலித்தைக் கண்டதும் ஓடி வந்தார்.

“வாங்கோ... வாங்கோ...”

காலித்திற்கு வேடிக்கையாகவிருந்தது. “யார் வயலுக்கு நாம் வந்திருக்கிறோம். யாரை யார் வரவேற்பது? காலித் பதில் சொல்லவில்லை. அவரின் நம்பிக்கைக்குரிய விவசாயி ஆதம். தனது சொந்தப் பிள்ளையாய்ப் பார்க்கிறான் வயலை, என்பது தெரியும். எங்காவது மஞ்சள் அடிக்கிறதா?, அவனுக்கே நோய் வந்தது மாதிரிப் பதறி வருவான். வயலில் தண்ணீரில்லையா, தவித்துப் போய் விடுகிறவன், அவனையா பகிடி பண்ணுவது? மனசு மறுகிப் போகக் கூடும். வார்த்தையை மூடி வைத்துக் கொண்டார்.

மறைத்தலின் அழகு

“எத்தன பேர் வந்திருக்கானார்கள்”

“எட்டுப் பேர் இரண்டு பேர் வரல்ல...”

“ஏனாம்”

“சுகமில்லையாம்”

காலித் “என்ன உடம்புக்கு” எனக்கேட்கவில்லை. பெண்ணின் சுகக் குறைவை ஆண்கள் விசாரிக்கின்ற வழமையுமில்லை. அவளாகவே வருத்தத்தைச் சொன்னால்தான் உண்டு. மற்றப்படி, அவர்கள், மறைத்து வைக்கின்றதுவே, ஆண்களால் சுகக்குறைவைப் புரிந்து கொள்ளப் போதுமானதாயிருந்தது. காலித்திற்கு இது தனக்குத் தேவையில்லாத ஒரு விஷயம் என்ற எண்ணமும் முனைவிட்டது.

“எட்டுப் பேரும் புடுங்குவானார்களாமா?”

“ஓமாம் ஆனா...”

ஆதத்தின் இழுவையினது தாற்பரியம் அவருக்கு விளங்கிறது. “பத்துப் பேருக்குரிய பணத்தைத் தந்து விடு” என்கிறார்கள். “சரி... சரி... கொடுத்துடலாம்” என்றார் காலித்.

காலித் சாறனைச் சற்றுத் தூக்கினார். பின்புற பிட்டத் தசையில் இடது கை சாறனை அணைத்துப் பிடிக்க, வலது கையில் குடையைப் பிடித்தார். காலில் செருப்பை மாட்டினார். வயல் வரம்புகளினுடோக காலித் நடக்கத் துவங்கினார். ஆதம் அவர் பின்னால் நடந்தார். ஓரிடமும் தரித்து நிற்காத விரைவான நடை காலித்தினுடையது. ஆதம் ஓட வேண்டியதாயிற்று.

திடீரென காலிதின் நடை தடைப்பட்டது. ஆதத்துக்கு போடியாரின் தயக்கத்தை அறியும் வேட்கை எழுந்தது. தனது கண்ணுக்குத் தப்பிய பிழையைதையும் வயலில் போடியார் கண்டு கொண்டாரா? ஆவலில் அவரின் விழி சென்ற வழியே பார்வையைச் செலுத்தினார்.

இனம் பராய குறத்திப் பெண்ணை முறைத்த படி பார்த்திருந்தார் போடியார். எப்படியும் இருபத்தைந்துக்குள் வயது இருக்கும். சாறியின் முந்தானையை தோளின் மேலாகச் சுற்றி மறைத்திருந்தாள். அளவில் பெரிய மார்புகள். ரவுக்கை போடவில்லை அவள். புல் எடுக்க குனிந்து எழும்புகையில், தாள் லயத்துடன் அவை அசைந்தன. ஆதம் மற்றயவர்களாவது மாராப்புப் போட்டிருக்கிறார்களா எனப் பார்த்தார்.

மறைத்தலின் அழகு

மஹாம்... ஒருத்தியுமே அணியவில்லை. போடியாரை நினைத்து ஆச்சரியமாயிருந்தது. போடியார் காலித் அப்படிப்பட்டவரல்ல, என்பதை அவர் அறிவார். எதுவும் பேசாது தலையைத் தாழ்த்தியபடி நின்றார். “ச்சீய்... சைத்தான்...”

போடியார் எதைச் சைத்தானென்கிறார் என்பது ஆதத்துக்கு தெரியும். அவர் வாயே திறக்கவில்லை. காலிதின் நடைவிரைவாயிற்று. மர நிழலுக்கு வந்தவர் முகம் கடுமையாகவேயிருந்தது. ஆதம் போடியாருக்குத் தேனீர் வாங்கும் சாட்டில் அவரை விட்டும் ஒதுங்கினார்.

அஸருக்கு பாங்கு சொல்லும் போது எல்லா வேலையும் முடிந்து போயின. ஆதம் ஒவ்வொரு பெண்ணினது காலியையும் பட்டுவாடா செய்து கொண்டிருந்தார்.

“ஆதம் இங்கே வா...”

ஆதம் போடியாரை நோக்கி வந்தார்.

“அவளுகள் இனி வேலைக்கு வாறன்டா, சட்டையைப் போட்டுட்டு வரச் சொல்லு...” “சரி முதலாளி...”

ஆதம், மீண்டும் அவர்களிடம் போய் செய்தியைச் சொன்னார். அவர்களிடமிருந்து குபீரென்ற சிரிப்புக் கிளம்பிற்று. ஆதத்தின் தலை தாழ்ந்திருந்தது. இங்கிருந்த இதைப் பார்த்திருந்த காலித்திற்குக் கோபம் தலைக்கேறிற்று.

“ஆதம்! இங்கே வா!”

ஆதம் மீளவும் அவரிடம் ஒடி வந்தார்.

“என்ன சொல்லானார்கள். அதில் அப்படி என்ன தேவையாள் சிரிப்பு சிரிக்கும்படி இருக்காம்”

“முதலாளி சட்டையைப் போட்டா, நம்முட ஆக்கள் விடுறாங்கல்லியாம் எண்டு சொல்லானார்கள்”

இதைச் சொல்லும் போது ஆதத்தின் தலை தாழ்ந்தே இருந்தது. “என்னவற்...!”

புறா உட்கார்ந்திருந்து. வாழைப்பு, ரோசாப்பு.... இப்போது காலத்துக் கேற்றதாக ஏவுகணை என்று. என்ன நடந்திருக்கிறது இந்த ஆசிய மக்களுக்கு? அவ்வளவு ‘கிக்’கொடுக்கின்றதாக எப்படி அது மாறிற்று?

▲

‘சுகி’லை சுகித்தல்

மணமேடையில் சிபாவின் அருகாக உட்கார்ந்திருந்தான். தாலி கட்டி இரு மணித்தியாலங்களாயிற்று அவனால் அசைய முடியவில்லை. இறுக்கிக்கட்டிய ‘டையும்’ உடையும் மூச்சை நிறுத்தி விடும்போல் இருந்தது. தாலி அவனை மட்டுமல்ல தன்னையும் கூட சேர்த்துக் கட்டிப்போட்டிருப்பதாக உணர்வுகிடைத்தது. அவன் உடம்பு பூராகவுமே வியர்த்திருந்தது. கையிலிருந்த கைக்குட்டைகூட துடைத்துத்துடைத்து ஸரமாகிவிட்டிருந்தது. ‘நல்ல நாளை’ ஒதிப்படித்த மௌலவியிடம் பார்க்கத் தெரிந்த வாப்பாவிற்கு, வியர்க்காத பொழுதைத் தேர்ந்தெடுக்க ஏன் முடியாதுபோயிற்றென்று தெரியவில்லை’.

முன்று மணிக்குப் போர்த்திய உடை, உடம்பைச் சூடாக்கத்துவங்கிற்று. அந்த அறையில் அவனைத் தவிர வேறு ஆண்களே இல்லை. சுற்றி வர ஏகத்திற்குப் பெண்களாகவே இருந்தார்கள். மின் விசிறி காற்றை வீசி அறையை வெக்கையாக்கியது. சூழலில் வெக்கை, மனித வெக்கை எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனைச் சோர்வடையச் செய்திருந்தன. இதுவரை இரண்டே இரண்டு முறைதான் குளிர் நிலமைகளை அவன் அனுபவித்திருந்தான். அதுவும் ராத்தா ஹாஸ்னாவின் செயற்பாடுகளினால். சிபாவின் வலது கையைப் பிடித்து அவனின் கையுடன் சேர்த்துத் தந்தபோதும், பசம் பாலை குடிக்கத்தந்தபோதும். மற்றப்படி அனைத்தும் அங்கு வெக்கையாகவே இருந்தன. அவனால் தலை நிமிரக்கூட முடியவில்லை. தேமே என்று மற்றவர் களின் சொற் களுக்கு இசைந்தவனாக அஜ்மல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

புகைப்படம் எடுக்கின்ற படலம் அடுத்துத் துவங்கிற்று. படம் பிடிக்கின்றவன் சொல்கின்ற கோணத்தில் உட்கார்வதும், நிற்பதும், சிரித்து வைப்பதுவும்... வேடிக்கையாகக் கூட அவனுக்கு இருந்தது முதலில் அவனின் உறவினர்கள் பகுதி பகுதியாக அவர்களுடன்

நின்று படம் எடுத்துக் கொண்டனர். பின்னர் சிபாவின் குடும்பத்தினர். எல்லாவற்றையும் சகித்தபடி அசட்டுச் சிரிப்புடன் அவன் இருந்தான். இடையிடையே தங்களை நோக்கி வீசப்படுகின்ற நகைச்சுவைகள் மட்டுமே அவனுக்கு ஓரளவு ஆறுதலைத் தந்தன. அவ்வேளைகளில் சிபாவை கடைக்கண்ணால் பார்ப்பான். அவளின் தலை கவிழ்ந்து முகம் சிவந்தபடி இருக்கும். மனதில் இன்னும் கேலி செய்ய ஆசை எழும், அடக்கினான் அஜ்மல். ‘வரட்டும் தனியாக அறைக்கு’

அஜ்மலுக்கு சிபாவைப் பார்ப்பதில் ஆர்வம் இருந்தது, ஆவல் எழுந்தது. நேற்றுவரை மிகவும் தூரமாய் தொடர்பற்றிருந்தவள், அவனுக்கு எட்டாத உயரத்திலிருந்தவள் அவள். ஆனால் அவனின் பட்டதாரிப் படிப்பு அவனை இன்று மிக அருகாக்கியிருந்தது. அவனை மட்டுமல்ல, எல்லா மதங்களுமே துறக்கச் சொன்ன மன், பெண், பொன் ஆகிய மூன்று ஆசைகளையுமே மதச் சம்பிரதாயங்களை ஒதி ‘இந்தா எடுத்துக்கோ’ என அவனுக்கு ஊரே ஒப்புவித்திருக்கின்றது. சிபா கழுத்து, காது, கை என எங்குமே நகைகளைந்து ஜோவித்தபடி இருந்தாள். உண்மைதான்- ‘பெண் என்பவள் சீராக உடுப்பது கூட மோக வாசலைத் திறந்து விடுவதற்கேதான்’ எனப்பட்டது அஜ்மலுக்கு இப்போதே அவனை அனைத்துக் கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தது. இதுவரை அஜ்மல் இத்தனை நெருக்கத்தில் எந்தப் பெண்ணுடனும் உட்கார்ந்திருந்ததில்லை. அவளின் வாசம் அவனுக்குப் புதிதாயிருந்தது. அவனின் மனது பதட்டமடையத் துவங்கியது.

படுக்கையறையுள் இருவரும் இப்போது தனித்து விடப்பட்டிருந்தனர். சிபா எந்தவிதப் பேச்சுமற்று கட்டிலின் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்தாள். அஜ்மல் சேர்ட்டைக் கழற்றியபடி அவனைப் பார்த்தான். அவனது இடுப்புப் பிரதேசம் நோவில் கெஞ்சிற்று. கட்டிலில் சாய்ந்து கொள்ள மனது தவித்தது. எனினும் அசதியை வெளிக்காட்டாதபடி அவனையே பார்த்தபடி நின்றான். அவனை தியல்பு நிலைக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென நினைத்தான். அவளுடன் பேசுகின்ற முதல் வார்த்தை நன்றாயமைய வேண்டுமே என்ற கவலை பிறந்தது. எத்தனையோ தமிழ்ப் படங்களில் முதலிரவுக் காட்சிகளைப் பார்த்தவன் தான். அவன் இப்போது அவை அத்தனையுமே பொய் என்பதைக் கண்டு கொண்டான். அதனாலேயே “என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா”? எனக் கேட்க நினைத்த கேள்வியையும் விடுங்கி நின்றான்- அல்லது அவனால் கேட்க முடியவில்லை.

மறைத்தலின் அழகு

சிபா நல்ல வெள்ளையல்ல. பொது நிறமாயிருந்தாள். மெல்லிய இரவு அங்கி அவளின் அழகை மேலும் மெருகூட்டி நின்றது. நீள் வட்ட முகம், நீண்ட நாசி, அகலமான முட்டைக் கண்கள், கருமையாய் அல்லது பூச்சுடன் கூடிய கண்ணின் உரோமங்கள், சதைப்பிடிப்பான கண்ணங்கள், முயலின் காதினை ஞாபகப்படுத்துகின்ற வெளியே சற்று நீண்ட காதுகள், தடித்துக் கிடக்கின்ற கீழுதடு, கழுத்தின் பின்னே விரிந்து கிடக்கின்ற நீளமான முடி, சுருக்கங்களினால் துணி மறைக்கின்ற முன்புற இரு முகடுகள், கட்டிலில் சதை பிதுங்கித் தவாளித்திருக்கின்ற பிட்டங்கள், கவணாய் வெளிக்கிட்டு கட்டிலில் அழுந்தி இருக்கின்ற இரு தொடைகள், தரையில் கீறிடுகின்ற நீண்ட பாத விரல்கள். அஜ்மலுக்கு பேச நா எழவில்லை. அவளிலிருந்து கண்ணைத் திருப்பழுதியவில்லை. சிபாவைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க எண்ணம் வந்தது. எனினும் அவள் எதுவும் நினைக்கக்கூடும் என்ற அச்சும் இருந்தது. அஜ்மலுக்கு திடீரென உடம்பு பூராகவுமே நீர் படவேண்டும் என்ற தவிப்பு எழுந்தது. உடலின் வியர்வை நாற்றம் அவனாலேயே சகிக்க முடியாததாயிருந்தது. எனவே அவன் அவளிடம் தனது முதல் வார்த்தையை இப்படி ஆக்கும் படியாயிற்று.

“சிபா, துவாய் எங்கே?”

சிபா எந்த வித பதிலும் சொல்லாது பட்டென்று எழும்பினாள். அவன் முதுகுப் புறமாகயிருந்த ‘ஹெங்கரி’ லிருந்து துவாயை எடுத்துக் கொடுத்தாள். அஜ்மல் வாங்கிக் கொண்டே குளியலறைக்குள் புகுந்தான். அங்கும் அவளின் நினைவே பின் தொடர்ந்து வந்தது. அவள் உட்கார்ந்திருந்த கோலமே மனதில் படம் விரித்தாடிற்று. எப்படி? எப்படித் துவங்குவது? இன்றைக்கேயா? இரு கிழமையாக வீட்டார் எந்த வேலையையும் செய்துகொள்ள விடவில்லை. ‘மாப்பிள்ளை நீ சம்மா இரு!’ எனச் சொல்லிச் சொல்லியே அசையாதிருக்கச் செய்தனர். இதை அவர்கள் சொன்ன போதெல்லாம், அதன் உள் அர்த்தம் விளங்கியதால் ஒவ்வொரு முறையும் அவன் வெட்கம் கொண்டான். ஆனால் நண்பன் அஹமது இதற்கு முழு மாற்றமாக உபதேசித்திருந்தான் ‘நண்பனே! தயவு செய்து முதலிரவிலேயே துவங்கி விடவேண்டாம்’. என்றிருக்கிறான் ‘அன்று பிற்பகல் துவங்கி நன்றிரவு வரை நிறைய நேரம் நீ இயங்கித் திரிவாய், உடம்பும் மனசம் சோர்ந்துபோயிருக்கும். எந்தப் பெண்ணுக்கும் முதலிரவே வாழ்நாள் பூராக உன்னைப் பற்றிய

மறைத்தலின் அழகு

பிம்பங்களைப் பதிக்கப் போகின்றவை. எனவே உனது உடல், உள் வலிமைகள் திடமாயிருத்தல் அவசியம், அத்துடன் அவள் உனக்கு முன்னர் அறவே அறிமுகமில்லாத பெண்ணும் கூட, எனவே மிருகத்தனமாக நடந்து கொள்ளாதே! முதலிரவை அவளைப் புரிதலில் செலவழி! இரண்டாம் நாளைத் தேர்ந்தெடு’ என்றிருக்கிறான்.

அஜ்மலுக்கு நண்பன் சொன்னவை சரியானவையே எனப் புத்தியில் உறைத்தது. ஆனால் மனச அலை மோதிற்று. இன்றுவரை பெண்களும் என்ன எனபதைக் கண்டறியாத அவன் உடம்பு தாகித்தது. அருகிலிருந்தும் ஒத்திப் போடுவதில் முரண்டு பிடித்தது. ஆனால் அஜ்மல் கூட தன்னை சராசரி மனிதனாகவே நினைத்தான். ஒரு பெண்ணின் முன்னால் தோற்றுப் போய்விடுவோமோ என்ற சம்சயம் அவளில் எழுந்தது. தனது ஆண்மை கேள்விக்குட்படுத்தப்படுமோ என அச்சமெழுந்தது. கடைசியாக அஜ்மல் இன்றைய தினத்தைத் தவிர்க்க முடிவு செய்தான். உடம்பைக் கழுவிக் கொள்ள வந்த அஜ்மலுக்கு அன்று நீண்ட நேரமெடுத்து, தலையையும் முழுகும் படியாயிற்று. அல்லது இல்லாமிய முறைப்படி சொன்னால் அது முழுக்கு நீக்க ணேந்திய குளியலாயிற்று.

அடுத்த நாள் காலை அஜ்மல் எழும்புவதற்குப் பிந்திப்பபோயிற்று. சிபாவின் தம்பி ஐமால் அவனுக்காக வெளிக்கிட்டு ஆயத்த நிலையில் இருந்தான். ஊரார் எழும்ப முன்னரேயே மணமகன் தனது தாய் வீட்டிற்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். இங்கு முதல் குளிப்பு தாய் வீட்டில் நடைபெறுவது சம்பிரதாயமாயிருந்தது. இந்த ஒழுங்கு முறை மணமகனின் வெட்கத்தை முன்னிட்டா அல்லது முதலிரவின் பெறுபேறை (மணமகள் பற்றிய ஒழுக்கப் பத்திரம்?) ம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டி ஏற்பட்டிருக்குமா என்பதில் அஜ்மலுக்குத் தெளிவின்மை இருந்தது. எனினும் தன்னைப் பொறுத்தவரை இரண்டுக்குமே அவசியமில்லை என்பதை நினைக்க அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது, சிபா அவன் புறமாகத் திரும்பி நோக்கினாள்.

“ஏன், மம்மாட்ட போய்க் குளிக்கிற தெரியுமா?”

சிபா அவளின் கேள்வியினால் வெட்கமுற்றாள். அவளின் முகம் சிவந்து வந்தது. அவளைப் பார்க்க அஜ்மலுக்கு ஆசை கிளர் ந் தெழுந் தது. இரவை விட இப்போது அவள் இளமையாயிருப்பதாகப்பட்டது. தூக்கக் கலக்கம், சோர்வு எல்லாமே நீங்கி, புது மலர்ச்சியுடன் அவளிருந்தாள். அஜ்மல் அவளை

மறைத்தலின் அழகு

மெதுவாகத் தன்னருகே இழுத்து அன்பாக முத்தமிட்டான் பின்.

"கோபமா என்னுடன்?" என்றான்.

"எதுக்கு?" என்றபடி சிபா அவன் நெஞ்சினில் சாய்ந்தான்.

"இரவு நாம் இருவருமே தளர்ச்சியாயிருந்தோம். இன்றிரவு எல்லாவற்றையும் சேர்த்து..."

சிபா மேலும் பேசுவதற்கு அஜமலை விடவில்லை. அவனின் வாயில் விரல் வைத்து அமர்த்தினாள். அவனின் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்டு அறையை விட்டும் வெளியேறினாள். அவன் பின் தொடர்ந்தான். அன்றைய பகல் பொழுதிலிருந்து 'பெண் கூட்டுகின்ற சடங்கு' அஜமலின் ராத்தா ஹஸ்னாவின் வீட்டில் விமரிசையாகத் துவங்கியது. அங்கு அஜமல் அந்நியத் தனத்தை உணரவில்லை ராத்தா, ம்மா எல்லோருமாகச் சேர்ந்து சிபாவைச் சோடித்து நடு அறையில் உட்கார வைத்திருந்தனர். இப்போது வெட்கப்பட்டபடி அந்நியமாயிருத்தல் சிபாவின் முறையாயிற்று. கொலு பொம்மை மாதிரி சிபா தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளைச் சுற்றி வர அஜமலின் குடும்ப பெண் அங்கத்தினர்கள் குழுமியிருந்தனர்.

சிபா, இதுவரை ஆறு முறை இந்தப் பெண்களின் கூட்டங்களிடையே உட்கார்ந்திருந்தாள். திரள் திரளாக அவர்கள் நடக்கயணிந்து ஜோடனைகளுடன் வந்தனர். பூச்சொரிந்தனர். குரவை ஒலியெழுப்பினர். சேர்த்து வைத்த பணத்தை குழுவின் தலைவி, மணப் பெண்ணின் கையினுள் மறைவாய்த் தினிப்பாள். பின் சிற்றுண்டிகளை உண்பர். அவர்கள் கலைந்து செல்ல, சற்று நேரத்தில் அடுத்த பெண்களின் பேரணி உள்வரும் அஜமல் எல்லாவற்றையுமே முன் வரண்டாவில் கதிரை போட்டு, உட்கார்ந்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன், ராத்தாவுக்குத் தேவைப்படுகின்ற உதவிகளை வழங்கியபடி, ஜன்னலினாடே சிபாவை வெறித்தபடி பார்த்திருந்தான். ராத்தாவின் கணவர் இப்போது இல்லை, தவறிப் போயிருந்தார். அவர் தொலைந்து இரு வருடங்களாயிற்று ஆனால் ராத்தா அவரில்லாத குறையை மொத்தமாகவே நிவர்த்தி செய்திருந்தார். மச்சான் அணிவிக்க வேண்டிய மோதிரம், ராத்தாவின் மகனால் அஜமலுக்கு அணிவிக்கப்பட்டது. கடைசியாகப் பெண் கூட்டுகின்ற சடங்கையும் தனது வீட்டிலேயே முன்னின்று நடாத்துகிறார். பம்பரமாகச் சுழன்றபடி

மறைத்தலின் அழகு

அஜமலுக்காக அவர் இயங்கினார். அஜமலுக்கு ராத்தாவை நினைக்கப் பெருமையாகவும், பாவமாயுமிருந்தது.

அன்றைய இரவுப் பொழுதும் அவர்களை அலங்காரங்களுடன் ஆடம்பரமாக வந்தடைந்திருந்தது. அஜமலுக்கு, சிபா நேற்றையை விட இன்று நெருக்கமாகி விட்டதாக உணர்வு கிடைத்தது. சிலவேளை தனது ரசனையுடன் கூடிய உடுப்பை அவன் அணிந்திருந்ததுவும் காரணமாயிக்கலாமென்று நினைத்தான். சிபா மெல்லிய வெண்ணிற நைற்றியில் இருந்தாள். உள்ளாக அணியப்படிருந்த உள்ளாடைகள் அவனின் ஆசையை அதிகரித்தன. அவளை இன்னமும் அவன் மொத்தமாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. நேற்றிரவு ஓரளவு தைரியம் இழந்து போயிருந்தான். இன்று பழகிய வீடு தைரியத்தை வழங்கியிருந்தது. கட்டிலில் தலையணையைத் தலைக்குக் கொடுத்தவனாக சாய்ந்திருந்தான். அவனது கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் கட்டிலின் ஓரத்தே சிபா அமர்ந்திருந்தாள்.

படுக்கையறை ஜோடனை செய்யப்பட்டிருந்தது. புதிய பெட்சீற், தலையணைகள், மல்லிகை என அனைத்துமே நறுமணமாயிருந்தன. ஆனால் அலுமாரி, மேசை, 'ஹங்கர், டரெஸிங் டேபிள்' எல்லாமே சேர்ந்து மொத்த இடத்தைப் பிடித்து, ஒரு நெருக்கமான கட்டமைப்பை அந்த அறைக்கு வழங்கியிருந்தது. கட்டிலின் அருகே சின்னதாக மேசை ஒன்று இருந்தது. அதில் கற்கண்டு, மாதுளம்பழம், அப்பிள், திராட்சை, முந்திரிகை விதை என்பவை தனித்தனியாக சிறிய கிண்ணங்களில் இருந்தன. மேலாக மின் விசிறி வீசிக்கொண்டிருந்தது. அஜமல் நேரத்தை பார்த்தான். பதினொரு மணிக்குப் பத்து நிமிடங்கள் இருந்தன. சிபா அவன் புறமாகத் திரும்பி இருந்தாள். அஜமல் அவனின் கைகளைத் தன்கைகளுடன் சேர்த்தான். அவளைக் கேட்டான்.

"என்ன, பலமாக யோசிக்கிறாற் போலிருக்கிறது?"

"சீசீ... அப்படியொன்றுமில்லை"

"அப்படியாயின் ஏதாவது பேசலாமே..."

அவர்களிடையே பேச்சு தொடர்ந்தது, பேச்சினாடே அவளின் வெட்கம் களைய முயன்றான். அஜமல் படிப்படியாக அதில் முன்னேறி வந்தான். சிபாவை மெதுவாக கட்டிலில் தன்னை நோக்கிச் சாய்த்தான். சிபா அவனின் நெஞ்சில் முகம் புதையச் சாய்ந்தாள். அஜமல் அவளை

மறைத் தலை அழகு

தனக்கு வாகாக சரித்தெடுத்தான். அவளின் முகத்துள் தன் முகம் சேர்த்தான். அவளைத் தன் நெஞ்சினில் படரவிடும் போதுதான் அஜ்மல் அந்த அதிர்வைக்கேட்டான். வயர் கொண்டு பின்னப்பட்ட புதுக்கட்டில். மேலாகத் தடித்த மெத்தை. அது எழுப்பிய ‘கிறீச்... கிறீச்... என்ற சத்தத்தில் அஜ்மல் மௌனமானான். அவனது கேட்டல், உணர்தல், முகமாற்றம் அத்தனையையும் சிபா கூட உள் வாங்கினாள். அஜ்மலுக்குச் சற்றுநேரம் திகைப்பாயிருந்தது. பின் சிபாவை தளரவிட்டான். மெல்லிய இரவு வெளிச்சத்தில் அவளின் முகம் நோக்கினான். அதில் வெட்கமா? ஏமாற்றமா? என அளவிடமுடியாத தன்மை தெரிந்தது. அவளும் தன்னைப் போலவே பெரிய எதிர் பார் புகளுடன் இந்த இரவை எதிர் பார்த்திருக்க வேண்டுமென்பதை புரிந்துகொண்டான்.

“சிபா, மன்னித்துக்கொள் முன் ஹோலில் ராத்தா இரு பிள்ளைகளுடன் தூங்குகிறார். இரு வருடங்களாக அவர் இப்படியேதான் தூங்குகிறார்.” அஜ்மலின் குரல் கமறிற்று. அதில் வேதனை தெரிந்தது. சிபா அவனையே பார்த்தபடியே இருந்தாள்.

சிபா, மச்சான் கடைசிக் கடமை ‘ஹஜ்’ஜாக் கென்று போனவர் வாழ்வு அதிலேயே கடைசியாயிற்று. தமிழ் - முஸ்லிம் இனக்கலவர நேரமது. ஹஜ் முடிந்து மக்காவை விட்டு கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்த செய்தி கிடைத்ததும், ராத்தா இரண்டு ஆடுகளை அறுத்துக் குர்பான் கொடுத்தார். அங்கிருந்து கல்முனை வந்தாயிற்று என்றதும் ஊருக்கே ஆபத்து ரொட்டி சுட்டுப் பகிர்ந்தார். என்ன செய்து, என்ன பயன்? இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துள் அவரைக் காணப் போகிறோம் என்றிருந்த போதுதான், அவரில் அந்த இடி இறங்கிற்று. களுவாஞ்சிக் குடியில் வைத்து அவரைக் கொன்று புதைத்ததாகச் சேதி வந்தது.” சிபா அவனின் கையைப் பற்றினாள். தடவினாள். அவன் வேதனை குறையுமென்று நம்பினாள். ஆனால் அஜ்மல் அதே தொனியுடன் தொடர்ந்தான்.

இந்த வீட்டிலிருந்து மச்சான் கடைசியாக மக்காவை நோக்கிப் போனவர்தான். ஹஜ் கடமை முடிந்ததாகச் செய்தி வந்ததும் எந்த ஆபத்துமின்றித் திரும்ப வேண்டுமே என்ற கவலை எங்களுக்குப் பிறந்தது. ஏனெனில் அடுத்துத்து இரு வருடங்களும் ஹாஜிகள் இலங்கையின் மலையில் மோதி வபாத்தான சேதி எங்களிடமிருந்தது. ராத்தா ஊருக்கே ‘ஆபத்து ரொட்டி’ சுட்டுப் பகிர்ந்தார். மச்சான்

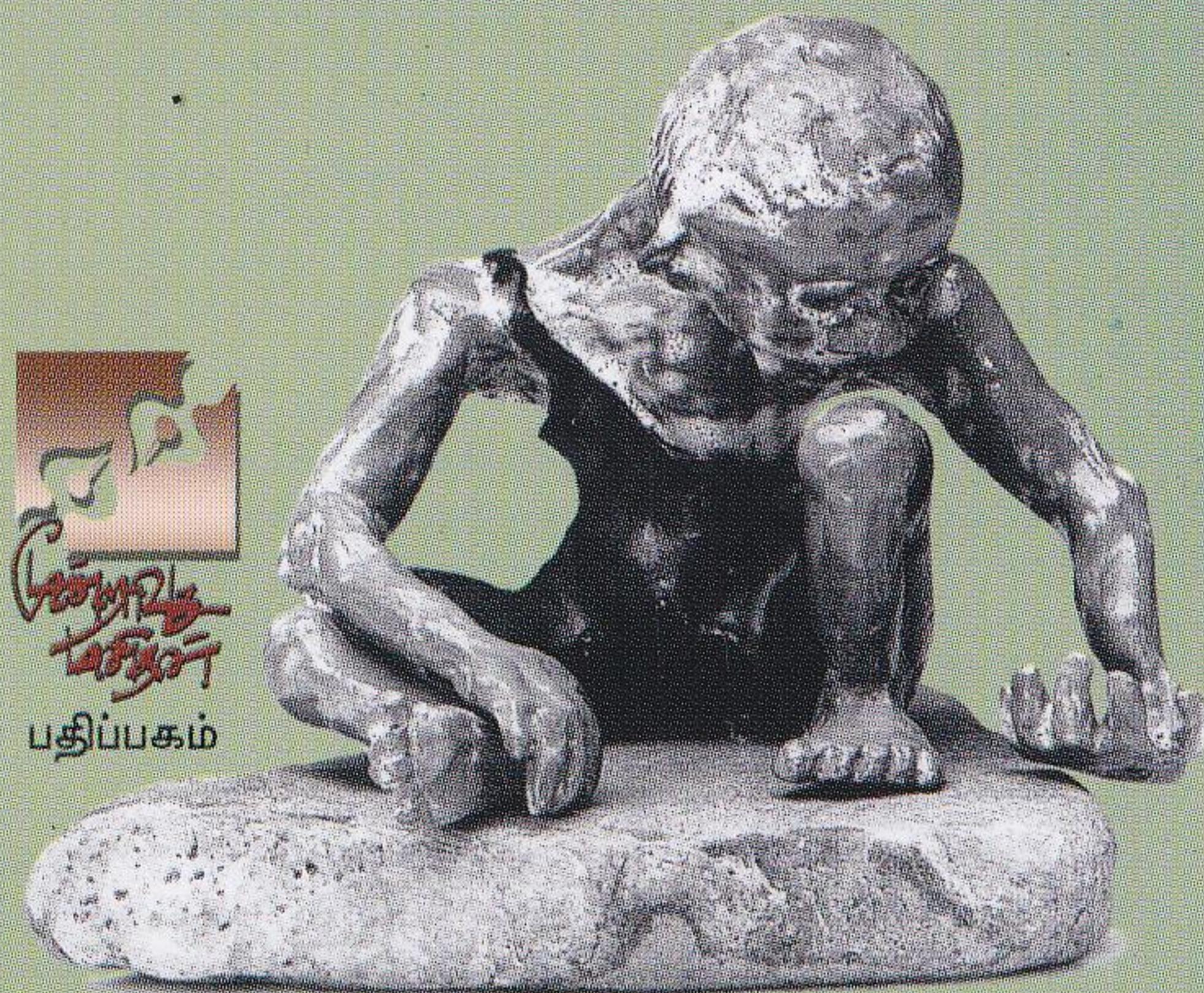
மறைத் தலை அழகு

எந்தவித ஆபத்துமின்றி கொழும்பு வந்து சேர்ந்தார். ராத்தா இரண்டு ஆடுகளை அறுத்துக் குர்பான் கொடுத்தார். மச்சான் கல்முனை வந்து சேர்ந்து விட்டசேதி கிடைத்தது. இன்னும் ஒரு மணித்தியால்த்துள் அவரைக் காணப்போகிறோம் என எல்லோருமாகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான்.

அஜ்மலால் மேலே பேசக் கஷ்டமாயிருந்தது. தொண்டை கரகரத்தது. அன்றைய சோகம் இன்றைக்கும் அவனில் எழுந்தது. அனைத்தையும் விழுங்கியவனாக மேலே பேசினான்.

களுவாஞ்சிக் குடியில் வைத்து ஹாஜிகளுடன் சேர்ந்து அவரும் காவெடுக்கப்பட்டதாக எங்களுக்குச் சேதி வந்தது. எங்களது அருகான காலடியிலேயே அவன் சாவு நிகழ்ந்து போயிருந்தது. எங்களால், இன்னமும் அந்த மரணத்தை நம்பமுடியவில்லை.

எண்பதுகளுக்குப் பின் ஈழத்து நவீன சிறுக்கைத் தளத்தில்
குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியவர் எஸ். நஸ்ருதீன்.

தனது சிறுக்கைகளின் ஊடாகத்
தமிழ்ச் சிறுக்கைப் பாரம்பரியத்திற்கு
வளத்தையும் புதிய தளத்தையும் சேர்த்திருப்பவர்.

�ழத்து நவீன சிறுக்கை மரபில்
கதாசிரியர்கள் தொடத் தயங்கிய மனித வாழ்வின்,
அதன் குட்சமங்களின், உறவின் - பிரிவின் ஊடாட்டங்களையும்,
முரண்களையும் அவற்றின் அழகினையும் சித்தரிப்பதே
எஸ். நஸ்ருதீனின் பலமாகும்.

வாழ்வின் இருண்மையான பகுதிகளை
எழுதும் எழுத்தாளர்கள் இங்கு மிகக் குறைவு.
இதுவரை சொல்லப்படாத மனித வாழ்வின்
விடுபட்ட பகுதிகளைச் சொல்வதுதான்
புதிய எழுத்தாளர்களின் பணியாகவுள்ளது.
'தணிக்கைகள்' வாழ்வின் பூரணத்துவத்தை
வெளிக்காட்டாது என்பதும் நாமறிந்ததே!

எம்.பெளஸர்
பதிப்பாளர்